PRINTED AT THE
Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
Town High School Road,
KUMBAKONAM.

ஸ்ரீ: ॥

விஷய ஸூசிகை.

ஸ்ரீ:

முன்னுரை.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்கள் வெளிவந்து இப்போது பல வருஷங்களாகி விட்டபடியால், அவைகள் துர்லபமாக இருப்பதாலும், பல பெரியோர்களும் இந்த கிரந்தத்தை அவச்யம் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்று நியமித்தபடியாலும் இப்போது அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்திருக்கிறேன். தவிரவும், நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் சில ஸஹ்ருத்துக்களோடு அடியேனும் மற்ற கிரந்தங்களைப்போல 'ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி' முதலான பதினேழு ரஹஸ்யங்களையும், 'ஸார ஸாரம்' முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்களையும் காலக்ஷேபம் செய்தபோது, ஸ்ரீதேசிகனின் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு புதிய பதிப்பு மிகவும் அவச்யம் என்பது தோன்றிற்று. ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளமும் அப்படியே இருந்தது. ஆகையால் காலக்ஷேப ஸமயத்திலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி கையில் வைத்திருந்த பரிஷ்க்ருதமான ஓலையேட்டின் சுத்தமான பாடங்களை அநுஸரித்து ஸ்வாமி நியமித்தபடி அவ்வப்போதே இந்த ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் சோதித்து வைத்தேன். அவற்றுள் ஸார ஸாரம் முதலான உத்தர ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் பதிப்பிக்கும் பாக்கியம், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் இப்போது அடியேனுக்கு எதிர்பாராதபடி கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த கிரந்தத்தின் பெருமையையும், இது துர்லபமாயிருப்பதையும் பார்த்து, கும்பகோணம் கவர்ன்மேண்டு வக்கீல் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் குமாரத்தியான ரங்கத்தம்மாள், இதை சுத்தமாகவும் நன்றாகவும் பதிப்பிக்கும்படி அடியேனிடம்சொல்லி அதற்கு வேண்டிய த்ரவ்யம் முழுவதும் தானே கொடுத்து ஸஹாயம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சிரேஷ்டமான கிரந்தத்தை சோதித்துப் பதிப்பிப்பது என்கிற கைங்கர்யத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னை க்ருதார்த்தனாக்கினதற்கு நான் அவர்கள்

விஷயத்தில் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அவ்விதமே அவர்களுடைய ஆசார்ய பக்தியையும் ஔதார்யத்தையும் கண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே அவர்களைக் கொண்டாடுவதோடு, இப்படி நம் ஸம்பிரதாய க்ரந்தம் பரவும்படி செய்த பரமோபகாரத்திற்கு நன்றி பாராட்டவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டிலுள்ள உதாரர்களான தனிகர்கள் ஜ்ஞான விகாஸ ஹேதுவான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை, எல்லோரும் வாங்கி ஸேவிக்கும்பொருட்டு, ப்ரசுரம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களின் வழியைப் பின்பற்றுவார்களானல், நம் ஸம்பிரதாயம் தழைத்து ஓங்கும் என்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

இந்தப் பதிப்பு வெளிவருவதில் ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி செய்தருளின ஸஹாயத்திற்கு அளவே இல்லை. இதில் சிலாகிக்கத்தகுந்த அம்சம் இருக்குமேயானல் அதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே. பிழைகளெல்லாம் அடியேனுடைய அனுபவ மின்மையாலும், ஞானக் குறைவினாலும் ஏற்பட்டவையே. அச்சுக்குப் போவதற்கு முன் மாத்ருகைகளை யெல்லாம் சோதித்து, பல பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்கள் தேடிக் கொடுத்ததற்கு மேல், அச்சான பிறகும் ஒரு முறை சோதித்து, *பிறகு கிடைத்த உத்தமமான பாடங்களை எழுதி அனுப்பி இந்த கிரந்தத்தை அழகு பெறச் செய்து, அல்பமான ஞான சக்திகளையுடைய அடியேனுடைய பிரயத்னத்தை ஸபலமாகச் செய்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமுன்பே ப்ரணாமங்களோடு இந்த கிரந்தத்தை ஸமர்ப்பிப்பதுதவிர அநந்ய ப்ரயோஜநரான அவர்களுக்கு அடியேன் செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

இதைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்:

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் அவர்கள் காலக்ஷேபத்தில்

* அச்சானபிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடமிருந்து கிடைத்த பாடங்கள் 'பாட பேதங்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் இந்த முன்னுரைக்குப் பின் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

உபயோகிக்கும் தாளபத்ர ஸ்ரீகோசம் (ஓலையேடு). இதுவே ப்ரதாநமாகக்கொண்டு மூலத்தில் பாடமாகப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

பாடபேதங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை.

2. சுண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ அ. ரா. திருவேங்கடாச்சாரியாரால் 1911-ஞு (விரோதிகிருது-ஞு) பாகவதவர்த்தனி முத்ராக்ஷர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதின் பாடங்கள் 'க' என்று கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

3. கொந்தமூர் ஸ்ரீமத் ராகவாசாரியாரால் பரிஷ்கரிக்கப் பட்டு, திருக்குடந்தை தட்டை க்ருஷ்ணமாச்சாரியாரால் (சித்ரபாநு-ஞு தை-மீ) (1900) சென்னை கலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'ம' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

4. தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'ஶ' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்த மூன்றின் (2,3,4,) பாடங்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன.

5. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீராம தேசிகாச்சார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலுள்ள தாளபத்ரகோசம். இதன் பாடங்கள் 'ஷ' என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறன.

6. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்வாமியின் ஆச்ரமத்தில் இருந்த ஸ்ரீகோசம் ஒன்று அங்கங்கு ஒத்துப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

7. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் மாம்பாக்கத்திலிருக்கும் மற்றொரு ஏடு.

இவை தவிர தனியாக அச்சிடப்பட்ட ஸாரஸாரமும், அபயப்ரதானஸாரமும், சேட்லூர் ஸ்ரீஉ.வே. நரஸிம்மாச்சார் ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தோடு கூடிய ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும், பரமபத ஸோபாநமும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட கிரந்தங்களை யெல்லாம் கொடுத்து உதவின மஹான்களுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதை என்றும் உரித்தானது.

இந்தப் பதிப்பில் எழுத்துக்கள் பெரியதாக இருப்பதாலும், மூலத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களும், அங்கங்கு பாடபேதங்களும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கிரந்தம் பெரிதாகிவிட்டது. அதனால் ஸாரஸாரம் முதல், ஸார ஸங்கிரஹம் வரையிலுள்ள ரஹஸ்யங்களை முதற்பாகமாக வெளியிட்டு, விரோத பரிஹாரம், முனிவாஹநபோகம் இவற்றோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், பரமபதஸோபானம் இரண்டையும் சேர்த்து இரண்டாம் பாகமாக வெளியிடுகிறேன். சில கடின பதங்களுக்கும் 'அமலனாதிபிரான்' பத்துப் பாசுரங்களுக்கும் தெரிந்த வரையில் அர்த்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்யங்களில் முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸ்ரீதேசிகனுடைய பாசுரங்களுக்கும் ஶ்லோகங்களுக்கும், உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தம் எழுத முதலில் உத்தேசித்திருந்தது. தாமதத்திற்கும் விரிவுக்கும் அஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது அவற்றை ஒரு அநுபந்தமாக வெளியிட நினைத்திருக்கிறேன். ஶ்ரீமான் மனோரதத்தை பூர்த்திசெய்து வைப்பாராக.

24—11—1937. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

—:0:—

*பாடபேதங்கள்.

பக்கம்	வரி	
251	20	என்கிற ந்யாயமும் (?)†
253	18	இத்யாதிகள் கர்மபாரதந்த்ர்யம் (?)
254	8	ஸாத்வகஸ்வரான
260	6	ஹ்ருதயாவலெபமில்லாதார்க்கும் அகப்பட
262	14	ஸௌசகரான (?)
265	10	வாக்காணுநின்றோமே யென்னில்
265	1,2	ஸர்வஜ்ஞத்வமவனுக்கு இவ்விசேஷண
	12	பற்றுவார்க்கே அநந்யஜந
266	17	ஜ்ஞாநஸ்வரூபவைசத்யாதிசயமும்
271	9,10	இவனுக்கு ஸ்வாமீ என்று பேர்பெற்ற விபரீத ஜ்ஞாநத்தை
284	15	இத்தாரதம்யம் விடாதொழிந்தாலும்
290	16	தன்னுடைய ஐச்வர்யவைசிஷ்ட்யமடியாக
295	9	குற்றங்களுக்குப் ஸஹும்
297	20	ஸ்வதந்த்ராதாவிசாநிக்கு
298	9	அஹோஸ்விச்ஸேவா வதநஹேதுஃ அநீஸ்வயஸேவை பதநஹேது
301	9	பரமபதத்திலுள்ள ஸாயுஜ்யத்திலே
315	21	ப்ராமாதிகத்திலும் சோர நிற்கும்
317	14	கோவின ஸஹுத்தைப்பற்ற (?)
325	3	உபஜீதஉபகாரநவி ரொகித (?)
328	14	நிரபேக்ஷனனவனுடைய
329	20	அவதாரணமும் இங்கே
331	10	ஈச்வரத்வச்சுணையாகிற
339	13	சரணகதராகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைய்
340	16	இவன் திருவடிகளைப்பற்றி என்னாலும்

* புஸ்தகம் அச்சான பிறகு திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அனுப்பப்பட்டபோது, இந்தப் பாடங்களெல்லாம் அவர்களால் தேடி எடுத்து அனுப்பப்பட்டவை. இவை சிறந்தவைகளாக இருப்பதால் இவற்றை மூலத்தில் கொண்டு, இப்போது மூலத்திலிருப்பவற்றை பாடபேதங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.—ஸ்ரீ.

† (?) இப்படிப் பாடங்கள் கிடைக்குமானால் சிலாக்யம்—ஸ்ரீ.

344	18	க்ஷுத்ரத்வத்தையும்
353	7	உபாயத்வத்திற்குப் ப்ரதானமான
369	15	ஐசை ஹ்ரு நிஜ்ரா ஹா:ராஸ்வ
377	7	தன்மையிதென்றிடம்
384	21	திருபரிதியிசைந்த
392	16	ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி வொகபடேஸகவி:

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இப் பூவுலகிலுள்ள ஸகல ஜீவராசிகளும் ஸுகத்தையே விரும்புகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் ப்ரத்யக்ஷம். அவற்றுள், பகுத்தறிவைப் பெற்றிருப்பதால் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்படும் மானிடர்கள் விரும்பும் விஷயங்களே புருஷார்த்தங்கள் என்றும், அவைதான் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று நால்வகை என்றும் பிரித்துப் பேசினார்கள். இந் நால்வகைப் பயனுள், முதல் மூன்றும் அல்பமாயும், அநித்யமாயும், அநுபவிக்கும்போதும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் துக்கம் கலந்ததாயும் இருப்பதால் அவற்றை விட்டு, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தைப் பெற முயற்சிப்பதே விவேகமுள்ளார் செய்யத்தக்கது என்பது ஸகல சாஸ்திரங்களின் துணிபு.

'ஒருவன் இந்த மோக்ஷமாகிற பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குத் தான் வல்லதொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அதற்கு தத்வஜ்ஞானம் அவச்யம். அந்த ஞானத்தை, சாஸ்திரங்களை ஓதி உணர்ந்து அநுஷ்டித்துப் போருகிற ஆசார்யனிடமிருந்தே அடையவேண்டும்' என்று சாஸ்திரங்கள் நிர்ணயித்தன. அப்படி சாஸ்த்ர வச்யனான ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய ஸாரமான விஷயமாவது: 'சரீரம், இந்திரியம் முதலான அசேதன வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், நித்யனாய் இருப்பானொரு ஆத்மா உண்டு; இச்சேதனாசேதனங்கள் இரண்டுமொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் சேஷியாயிருப்பானொரு பரமாத்மா உண்டு; இப்பரமாத்மாவை யொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராக மாட்டார்' என்பதே தத்வம். உபயவிபூதி விசிஷ்டனான ஸ்ரீய:பதியை இடைவிடாமல் அநுபவித்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்தம்; அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெறு

வதற்கு ஸாதனம் ஸித்தோபாயம் எனப்படும் அந்த ஸ்ரிய: பதியே. அவனை வசீகரிப்பதற்கு பக்தி, ப்ரபத்தி என்று இரண்டு வழிகள். அதில் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க முடியாதவர்களுக்கு 'அடியேனுக்கு இனியொரு ஸம்ஸார துக்கம் வராதபடி திருவடிகளைத் தந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரா பூர்வக த்வயத்தாலே ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாகப்பற்றி, ஆத்மாத்மீயங்களையும் அவற்றைப்பற்ற வரும் சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது என்கிற ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்' என்பதே.

ஸ்ரீ தேசிகனின் முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்கள்

இவ்வர்த்தங்களையே ஸ்ரீ தேசிகன் அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய யோக்யதைக் கேற்ப சுருங்கவும் பரக்கவும் தன்னுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களில் நிரூபித்துள்ளார். அவற்றுள் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமபதஸோபாநம் பரமதபங்கம் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், என்ற நான்கைத் தவிர மற்ற இருபத்தெட்டும் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் எல்லா விஷயங்களையும் ப்ரமாணம், ஸம்பிரதாயம், யுக்தி முதலியவற்றைக்கொண்டு விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறது. மற்ற முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களும் இவ்வர்த்தங்களில் ஒவ்வொன்றைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ப்ரவிருத்தித்திருக்கின்றன. சில ரஹஸ்யங்கள் சிதசிதீச்வரரூபமான தத்வங்களைப்பற்றியும், சில ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைப் பற்றியும், வேறு சில ஈச்வரனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களைப்பற்றியும், மற்றும் சில ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் மூன்று மந்திரங்களின் அர்த்தங்களைப்பற்றியும் பேசுகின்றன. இவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம் இக்கிரந்தத்தின் முதற் பாகத்தின் முகவுரையில் சுருங்க உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களையே அவற்றில் ப்ரதானமாகக் கூறப்படும் விஷயங்களையிட்டு நால்வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

i மோக்ஷத்திற்கு அவச்யம் வேண்டிய தத்வஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனையும் அந்த ஆசார்ய பரம்பரையையும் பற்றியவை.

ii சேதனம், அசேதனம், பரமாத்மா என்னும் மூன்று தத்வங்களைப் பற்றியவை.

iii பரதத்வ—பரமஹித—பரமபுருஷார்த்த விஷயமான அர்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பதவாக்ய யோஜனைகளைக் காட்டுமவை.

iv மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கசடற அறிய சக்தியற்றவர்களாய் பரமாஸ்திகர்களாயிருப்பார்க்கு ஆசார்யோபதேசமே போதியதாயிருந்தாலும், ஞானவான்கள் தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸமீசீநயுக்திகளோடே கேட்கவேண்டியிருப்பதால், அவ்வித அதிகாரிகளுக்குத் தக்கவாறு பரமத நிராஸ பூர்வகமாக ஸ்வமதத்தை ஸ்தாபிக்கும் ரஹஸ்யங்கள்.

இவ்விதமான பிரிவு ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் அபிமதம் என்பதை அவரே தன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை இப்படிப் பிரித்திருப்பதிலிருந்து உணரலாம்.

i அர்த்தாநுஶாஸநபாகம்—(1—22 அதிகாரங்கள்): தத்வ—ஹித—புருஷார்த்த விஷயமான மூன்று பேடிகைகள் கொண்டது.

ii ஸ்திரீகரணபாகம் (23—26): முன்பிரிவில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரித்து, ஸ்வஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பது.

iii பத—வாக்ய-யோஜநா பாகம் (27—29): மூலமந்த்ரம் த்வயம், சரமச்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களைப்பற்றியவை.

iv ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியா பாகம்(30-32): சிஷ்யர்களுடைய லக்ஷணத்தையும், உபதேச ச்ரவண முறைகளையும் பற்றியவை.

(முதலில் இருக்கும் குருபரம்பராஸாராதிகாரமானது உபதேசிக்கும் ஆசார்யனுடைய ஞானம் வந்த வழியான (ஸர்வேச்வரன் முதலாக வருகிற) ஆசார்ய பரம்பரையைப் பற்றியது).

தத்வபதவீ முதலியவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

இனி இம்முறையில் ரஹஸ்யங்களைப் பிரித்து எண்ணுவோம்.

i முதலாவதான அர்த்தாநுசாஸந பாகத்தில் கூறப்பட்டபடி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றியவை பதினேழு. அவையாவன: இருபத்தெட்டு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் முதல் பதினேழான அம்ருதரஞ்ஜநீ ரஹஸ்யங்களுள் தத்வபதவீ, தத்வநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, தத்வஸந்தேசம், தத்வரத்னாவளி, தத்வரத்னாவளி ப்ரதிபாத்ய ஸங்கிரஹம், தத்வத்ரய சுளகம்; இவை ஏழும் சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் என்ற தத்வங்களையும் அவற்றின் பிரிவுகளையும் எண்ணுகிறது.

பதினொரு ரஹஸ்யங்களின் விஷய ஸங்க்ரஹம்.

அம்ருதாஸ்வாதிநீ ரஹஸ்யங்கள் என்ற அடுத்த பதினொரு ரஹஸ்யங்களில் அபயப்ரதாநஸாரம், தத்வசிகாமணி, ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம், ப்ரதாநசதகம், உபகார ஸங்க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முநிவாஹநபோகம் என்ற எட்டு. இவ்வெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் பரதத்வத்தைப் பற்றியவை லுப்தமான தத்வசிகாமணியும், (ஸர்வேச்வரன் நமக்கு அநாதிகாலமாய்ச் செய்து வந்ததும் இனிச் செய்யப்போவதுமான உபகாரங்களைக் கூறும்) உபகாரஸங்கிரஹமும்.

உபாயத்தைப்பற்றியது அபயப்ரதாநஸாரம், ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம் என்ற மூன்றும். இவற்றுள் அபயப்ரதாநஸாரத்தில் ஐந்து அங்கங்களோடுகூடிய உபாயமான ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபமும், இவற்றைப் பிரமாணங்களில் அநுஸந்திக்கும் முறையும் காட்டப்படுகின்றன. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் மோக்ஷோபாய நிஷ்டர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் கர்த்தவ்யமாக

விதிக்கப்பட்ட அந்திமஸ்ம்ருதியை ப்ரபந்நன் ஸ்வ-ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கவேண்டாம்; அவன் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியால் ப்ரஸந்நனாய் ஸகல பாபத்தையும் போக்கி மோக்ஷத்தைத் தர விரைகின்ற ஸர்வேச்வரன் தானே அந்திமத்தையும் செய்கிறான்' என்று ப்ரபத்தியினுடைய பெருமை காட்டப்படுகிறது.

அஞ்ஜலி வைபவத்தில், 'ப்ரபத்தி மிகவும் ஸுகரம், இதற்குக் கால நியமம் முதலிய ஒன்றும் கிடையாது; இது ஒரு முறை அநுஷ்டித்தாலே வேறொன்றை எதிர்பாராதபடி ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும்' என்று ப்ரபத்தியின் மஹிமை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

முநிவாஹநபோகமும் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும் புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியவை. அவற்றுள் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் முமுக்ஷுவான ஒருவன் சரீரம் விடுமளவும் இங்கே வஸிப்பதற்கு போக்யமான ஸத்வோத்தர தேசத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்காக அவ்விதமான திவ்ய தேசங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்தின் பெருமையைக்காட்டி, அம்முகத்தாலே ப்ராப்யனான பகவானின் பெருமையையும் காட்டுகிறது.

முநிவாஹநபோகத்தில், ஸதாதர்சநம் பண்ணும் நித்யர்கள் எம்பெருமானை வைகுண்டத்தில் அநுபவிப்பதுபோல் ஜீவாத்மாவும் முக்தனாய் அங்குபோய் அநுபவிக்கும் பிரகாரத்தை பூலோக வைகுண்டமென்னும் ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை திருவடிமுதல் திருமுடிவரையில் அநுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானை வ்யாக்யானம் செய்வதால் எடுத்துக்காட்டி யருளுகிறார். ப்ரதாநசதகமும் ஸாரஸங்க்ரஹமும் ஸாரதமமான அர்த்தங்களை ஸுலபமாய் அநுஸந்திக்கும் பொருட்டு ஸங்கிரஹமாக எண்ணிக் கொடுக்கின்றன.

ii இரண்டாவதான ஸ்திரீகரணபாகத்தில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் பரமதபங்கத்திலும் விரோதபரிஹாரத்திலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அதில் பரமதபங்கத்தில் வேதத்தைப்

பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும், அதை ஒப்புக்கொண்டு விபரீதார்த்தம் செய்கிறவர்களுமான பாஹ்ய—குத்ருஷ்டி மதங்களையெல்லாம் நிராகரிக்கிறார். மற்ற மதஸ்தர்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கு அநுகூலமாகச் சொல்லும் யுக்திகளையெல்லாம் எடுத்துப் பரிஹரித்து, தன் மதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்.

பதினொரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான விரோத பரிஹாரத்தில் முமுக்ஷுவான ஒருவன் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அவச்யம் அறியவேண்டிய விஷயங்களில் தோற்றின விரோதங்களைப் பரிஹரிக்கிறார்.

iii மூன்றாவதான பதவாக்யயோஜநாபாகத்தில் விஸ்தாரமாக கூறப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாம் பலபடியாகப் பத்து சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன: ரஹஸ்யபதவீ, ரஹஸ்ய நவநீதம், ரஹஸ்ய மாத்ருகை, ரஹஸ்ய ஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேச விவரணம், ரஹஸ்யரத்நாவளி, ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம், ரஹஸ்யத்ரய சுளகம் என்னும் ஸாரஸங்க்ஷேபம், ஸாரதீபம், ஸாரஸாரம்.

இவற்றுள் ஸாரதீபம் லுப்தமாயிருந்தாலும், அதை இந்தப் பகுதியில் சேர்ப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் உண்டு. ஸாரஸங்க்ஷேபத்தின் கடைசியிலுள்ள சுலோகத்தில் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் பின்னால் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப் போவதாக(வ்யாஸத: வ்யாஸயிஷ்யே என்று) கூறியிருக்கிறார். நமக்குக் கிடைக்கும் ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தான் இவ்வர்த்தங்களை விஸ்தாரமாகக் கூறுவது.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தின் நிகமனசுலோகத்தை இந்தஸாரஸங்க்ஷேபத்தினுடைய சரம சுலோகாதிகாரத்தில் 'ஸர்வபாப'சப்த வ்யாக்யானத்தில் ('[illegible]' என்ற சுலோகத்தை இங்கே படிப்பது என்று) எடுத்திருப்பதால், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் இதற்குப் பின் இருக்கமுடியாது. இதற்குப் பின்னால் எண்ணப்படுகிற ஸாரஸாரமும் குறிப்பிட்டபடி இவ்வர்த்தங்களை விஸ்தாரமாகக்

காட்டவில்லை. ஆகையால் இப்தமாகச் சொல்லப்படும் ஸார தீபமே அதுவாக இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸாரதீபமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களையே கூறலாம் என்பதை அதன் பெயரைக்கொண்டும் ஒருவாறு ஊஹிக்கலாம். அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸாரஸங்க்ஷேபமும் ஸாரஸார மும் ரஹஸ்யத்ர விவரணமாயிருப்பதே அதற்குப் போதிய காரணம். ஆக சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் சேர்ந்த இந்தப் பத்தும் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் பதவாக்ய யோஜனைகளை நிரூபிப் பதற்காகப் பிரவிருத்தித்திருக்கின்றன.

iv கடைசியான ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியாபாகத்தில் கூறப் பட்ட அர்த்தங்கள் ஸம்பிரதாய பரிசுத்தியிலும், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள குருபரம்பராஸாரத்திலும், மதுர கவிஹ்ருதயத்திலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

மதுரகவிஹ்ருதயம் இப்தம். இருந்தபோதிலும், இது மதுரகவியாழ்வார் செய்தருளின கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானம் எனப்படுவதாலும், அதில் அவ்வாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரும் அருமறைகள் தமிழ் செய்தவருமான நம்மாழ்வாரையே தாரகபோஷக போக்யமாய்க் கருதினர் என்றிருப்பதாலும், அதற்கு வ்யாக்யானமான மதுர கவிஹ்ருதயம் ஆசார்ய மஹிமையையே கூறவேண்டும் என்று இந்த வகுப்பில் சேர்க்கப்படுகிறது.

இப்படிப் பலபடியாக வகுத்தும் தொகுத்தும் வெளியிட்ட அர்த்தங்களையெல்லாம் ப்ரமாண—ஸம்பிரதாய—தர்க்கங்களோடு திரள வெளியிடுகிறது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

விரோதபரிஹாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்க்ரஹம்.

இனி இவ்விரண்டாம் பாகத்தில் சேர்ந்த விரோதபரிஹாரம், முநிவாஹநபோகம், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் என்ற ரஹஸ்யங் களின் விஷயத்தை ஸங்கிரஹிப்போம்.

விரோதபரிஹாரம்—மோக்ஷத்தில் ஆசையுடைய ஒருவன் பரதத்வ பரமஹித பரமபுருஷார்த்தங்களை அறிந்துகொள்வது போலவே, அவற்றில் தோன்றும் விரோதங்களையும் பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டியது அவச்யம் என்று நிரூபித்து, பிறகு அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமஶ்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் (மந்த்ரங்களிலும்) வரக்கூடிய சங்கைகளை முறையே மூலமந்த்ராதிகாரம், த்வயாதிகாரம், சரமஶ்லோகாதிகாரம் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களில் பரிஹரித்துவிட்டு, நாலாவதான நிகமநாதிகாரத்தில் மூன்று மந்திரங்களும் வேண்டும் என்பது முதலான விஷயங்களைக் கூறி முடிக்கிறார்.

இந்தப் பரிஹாரங்களெல்லாம் ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்தும் யுக்திக்குப் பொருந்துமாறும் இருக்கின்றன.

முதலாவதான மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ப்ரணவத்திலுள்ள மூன்று அக்ஷரங்கள், நமஸ், நாராயணஶப்தம், அதன் இறுதியிலுள்ள சதுர்த்தி இவற்றின் அர்த்தங்களைப்பற்றி வரும் என்பது ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் எழும் பல கேள்விகளும் அநுவதித்து பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. உதாஹரணமாக, ஈஶ்வரன் நித்யனும் நம்மெல்லோரையும் ரக்ஷிப்பவனுகவும் இருந்தால், நாம் ஏன் இன்னும் ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்து உழலுகின்ருேம்? (1). ஈஶ்வரனுக்குக் காருண்யமிருந்தால், இவ்வுலகில் இவ்வளவு துன்பங்களை ஏன் வைத்திருக்கிருன்? (98). ஈஶ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தனுமிருந்தால், அவனுக்கு அஜ்ஞானம் துக்கம் முதலியவை எப்படி வருகின்றன? (15). 'ஈச்வரன் ஒருவனே' என்று சாஸ்திரங்கள் கூற, லக்ஷ்மியையும் கூட்டி இருவரும் ஜகத்திற்கு ஶேஷிகள் என்று எவ்விதம் கூறலாம்? (34). பகவானுக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எப்படி தாஸர்களாக ஆகலாம்? (32). ப்ரபத்தியும் செய்து பரமைகாந்தியாகவும் இருக்கும் ஒருவன் ஸர்வேஶ்வரனைத்தவிர மற்ற தேவதைகளையும் மற்ற விபரீத ஜனங்களையும் ஸேவிக்கலாமா? ஸேவிக்கவேண்டிய அவஶ்யமேற்பட்டால்

என் செய்வது? (24, 33). ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகள் இல்லாவிடில், வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மாநுஷ்டானத்தை ஒருவன் ஏன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்? (22). க்ருதயுகத்திற்காக ஏற்பட்ட பரமைகாந்தி தர்மம் கலியுகத்திற்கு எப்படிப் பொருந்தும்? (36). ஆசார்யன் தர்மத்திலிருந்து தவறினால் அவர்விஷயத்தில், ஒரு சிஷ்யன் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது? (38) அடிமைத்தனம் இழிவானதாயிருக்க, பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்று எப்படிக் கூறலாம்? (65). சேதனனாக ஒருவன் இருந்தால், தன்னிஷ்டம் போலவும் தன் ப்ரயோஜனத்திற்காகவும் கார்யம் செய்வானே யொழிய, பகவானுக்காகவே என்று எப்படிச் செய்வான்? (80).

இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம், காருண்யம், ஶேஷித்வம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தர்மபூதஜ்ஞானம், ஸம்ஸாரத்தில் அவனுடைய நிலைமை, முக்தனானால் வரும் மாறுபாடுகள் இவற்றைப்பற்றியும், நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி இவற்றைப்பற்றியும், பக்தி ப்ரபத்தி என்கிற உபாயங்களைப்பற்றியும், அதனால் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியும் வரும் ஶங்கைகளுக்கெல்லாம் விஸ்தாரமாக பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்படியே பத்து விஷயங்களைக் கூறும் த்வயாதிகாரத்தில் 'பிராட்டியை புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டியது ஏன்? மோக்ஷாநுபவம் எப்படி?' இது முதலான விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

மூன்றாவதான சரமச்லோகாதிகாரத்தில் பத்து சங்கைகள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. ஶாஸ்த்ரங்கள் விதித்த தர்மத்தை எப்படி விடச்சொல்லலாம்? (91). ப்ரபத்தி உபாயமா? ஈஶ்வரன் உபாயமா? (92). கீதையில் ப்ரபத்தியை பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாகக் கூறியிருக்க, அது ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷத்தை எப்படிக் கொடுக்கும்? (93). ப்ரபத்தி ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கும் என்றால், இந்த சரீரம் உள்ளளவும் ஒருவித துக்க

மில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒருவன் ப்ரபத்தி பண்ணினால், அவனுக்கு அது பலிக்குமா? இது முதலியன.

நாலாவது நிகமநாதிகாரத்தில் ஒன்பது வாக்யங்களால் இந்த மூன்று மந்திரங்களும் அவச்யம் என்பதற்கும், இவற்றுள் ஒன்றையும் குறைக்கமுடியாதென்றும், இதைத் தவிர மற்றவை இவ்வளவு முக்யமல்லவென்றும், 'இவ்வளவுவிஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டால் போதுமா? இன்னும் ஸந்தேஹங்கள் வந்தால் செய்வதென்' என்கிற கேள்விகளுக்கு உத்தரமும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

ஆக 109 ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் இருக்கின்றன.

அடுத்த ரஹஸ்யமான முனிவாஹனபோகம் திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதி பிரான் என்னும் ப்ரபந்தத்தின் பத்து பாசுரங்களுக்கும் வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. 'முனிவாஹன போகம்' என்றால் (லோகஸாரங்கள் என்னும்) முனிச்ரேஷ்டரை வாஹனமாகக்கொண்டு (பெருமாள் திருவடிகளளவும் சென்று பெரிய பெருமாளைத் திருவடி முதல் திருமுடிவரை) அனுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அநுபவம் என்று அர்த்தம். இதனாலேயே இவ்வாழ்வாரின் பெருமையும் இப்பிரபந்தத்தின் சீர்மையும் விளங்கும்.

இவ்வாழ்வார் உறையூரில் கார்த்திகைமாதம் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் நெற்பயிரிடையே அவதரித்து, பகவத்பக்தி நிறைந்தவனும், பஞ்சம ஜாதியில் பாணர்குலத்துப் பிறந்தவனுமான ஒருவனால் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார். குலத்திற்கேற்ப யாழ் வாசிப்பதில் தேர்ச்சிபெற்று, தினமும் விடியற்காலையில் காவிரியாற்றின் கரையில் பெரியபெருமாள் பள்ளிகொண்டருளும் திசைநோக்கி யாழிசையுடன் அநேக திவ்ய கீதங்களை பக்தியுடன் பாடி, யாவரும் வருமுன்பே தம் இடம் செல்வார். ஒரு நாள் பக்தியில் ஆழ்ந்து மெய்மறந்து விடிந்தும் பாடிக் கொண்டு நிற்க, எம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் கொண்டு செல்லவந்தவர்கள் அவரைக் கூப்பிட்டும் அறியாமலிருப்பதைப் பார்த்து, சிறு கற்களை எறிந்தனர். ஸமாதி கலைந்து, ஆழ்வார்

விலகினார். அப்போதே பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமும் திரு நெற்றியும் புண்பட்டு, அன்றிரவே லோகஸாரங்கன் என்னும் அந்தணரின் கனவில் தோன்றி, "நம்பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்" என்று நியமிக்க, அவரும் திருப்பாணாழ் வாரைத் தேடிச்சென்று 'அருள்பாடு' 'அருள்பாடு' என்று சொல்ல, ஆழ்வாரும் 'அடிப்பாணன், அடிப்பாணன் (=ஹீநன்) என்று இருக்க, அவரும் விடாதே தோள்மேலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டுபோக, வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடி திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று "அண்டர்கோன் அணியரங்கனை என்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்று பத்தாவது பாட்டைப் பாடி, தாம் சொன்னபடியே வேறொன்றைக் காணவேண்டியிராமல் பெரியபெருமாள் திரு மேனியில் அந்தர்ப்பவித்தருளினார்.

இவற்றுள் முதல் மூன்று பாட்டால் ப்ரணவத்தின் அர்த் தத்தைக் காட்டி; நாலாம்பாட்டில் 'நானும் என்னுடையதன்று; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை' என்கிற நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தை மறைபொருளாக அநுஸந்தித்து; ஐந்து, ஆறு இரண்டிலும் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து; கடைசி நாலு பாட்டாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தநீயமான கைங்கர்யத்திற்குப் பிரஸ்தாவகமான அநுபவம் தம்மை இப் போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசுகிறார். ஆதலால் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தினர்த்தத்தை வெளி யிடுகின்றன. "காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றொன்றின்றிக் கண்ணனையே கண்டு உரைத்த கடிய காதல் பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருள்" என்று ஸ்ரீ தேசிகன் 'முநிவாஹந போகம்' என்ற தம் ரஹஸ்யத்தில் நிரூபித்திருக்கிறார்.

இதில் சேர்ந்த இருபத்தொன்பதாவதான மதுரகவி ஹ்ருதயம் கிடைக்கவில்லை. மதுரகவியாழ்வார் தம் ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரிடத்தில் பக்தி மிகுந்து தேவுமற்றறியாது இருந்து

அவர் விஷயமாக அருளிச்செய்த கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கலாம் என்று ஊஹிக்கப்படுகிறது.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் முப்பத்திரண்டாவது எனப்படுகிறது. இதில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ர மாஹாத்ம்ய முகத்தாலே வெளியிடப்பட்ட பேரருளாளன் என்னும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் வரதராஜனின் பெருமையை பண்ணும்இசையும் திகழப் பாடுகின்றார்.

முன்னொரு காலத்தில் சதுர்முகன் ஸர்வஜகத்காரணனை ஸர்வேஶ்வரனை அவனனுக்ரஹமில்லாமல் தன் ஸமாதியாலேயே ஸாக்ஷாத்கரிக்க முயன்று கடோரமான தபஸ்ஸைச் செய்தார். அதனால் தன் மனோரதம் நிறைவேறாதது கண்டு வருந்தி, ஒரு அசரீரிவாக்குச் சொன்னபடியே அளவற்ற மஹிமையுடைய ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திலே ஸர்வேச்வரனை அஶ்வமேதத்தாலே ஆராதிக்க நிச்சயித்தான். பத்னியான ஸரஸ்வதீ வராதவளவிலே, ஸாவித்ரீ முதலானவர்களைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ஆரம்பித்தான். ஸரஸ்வதீ கோபித்துக்கொண்டு வேகவதியென்ற நதியாகப் பெருகி யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க முடல, ஸர்வேஶ்வரன் ஒரு அணையாக இருந்து யஜ்ஞத்தை ரக்ஷித்தான். அப்போது தேவர்கள், ரிஷிகள், ப்ரஹ்மா எல்லோரும் வேதாந்தார்த்தங்கள் நிரம்பின வாக்யங்களால் துதித்தார்கள். பிறகு ப்ரஹ்மாவின் வேண்டுகோளின்படி இன்றும் ஹஸ்திகிரியில் சோதியநந்தன் கவியில் தொழுதெழ நின்றருளுகிறார் என்று முடிக்கிறார்.

இந்த சில்லறை ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸாதித்தபடியே தெரிந்தவரையில் சோதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கி, ஸர்வேச்வரனும் அவனடியார்களும் இதை ஏற்று உகந்து அடியேனைக் கிருதார்த்தனாக்குவார்களாக.

புதுக்கோட்டை,
10—12—1937.

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

ஶுத்தாஶுத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
249	11	மறைகெளல்லாம்	மறைகளெல்லாம்
253	2	ஓர்ஜீ	ஓர்
254	15	ப்ரயுக்தமாகா	ப்ரயுக்த்மாகா(ப்ரயுக்த-வா)
262	22	கண்டிலோமோயென்னில்	கண்டிலோமோவென்னில்
275	5	வ்யவஸ்தெகளிற்	வ்யவஸ்திதெகளிற்
287	8	ஸ்வாஸாஷாயு	ஸ்வாஸ-ஷாயு
292	7	ஸ்வநிஷ்ட்வஸ்துவாக	ஸ்வநிஷ்ட்வஸ்துவாக
294	14	ஸந்திஶயங்களும்	‡ஸந்திஶயங்களும்
298	14	ஶ்ளாகிகெஸ்வர	ஶ்ளாகிகெஸ்வர
303	16	முன் பன்றிக்கே	முன்பன்றிக்கே
304	15	அப்பிள்ளார்	அப்புள்ளார்
313	17	ஸயிாகார	ஸயிகார
315	6	ப்ராரப்ஷ	ப்ராரப்ய
321	7	முக்தராக	†முக்தராக
327	10	வொக்கின்றதே	வொக்கின்றவே
353	1	ஸவரூபாநுரூப	ஸ்வரூபாநுரூப
361	16	எனக்கே	எனக்கு
363	25	திருமேனி என்	திருமேனியும் என்
365	4	அடியேன	அடியேன்
366	13	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
368	4	தொடந்து	தொடர்ந்து
373	10	வாசத்தோர்	வாசகத்தோர்
373	19	ஊவ்வத்தாலே	ஊவத்தாலே
376	21	கவிசஹஸ்ர	கவிசவஸ்ர
379	10	உதஷ்ராஜி	உதாஷ்ராஜி
386	25	தோனற	தோன்ற

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 27-வது ரஹஸ்யமான விரோதபரிஹார:

[ஸ்ரீமாந் வேங்கட ....।.................ஸதா ஹ்ருதி ॥
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ......।......வேதாந்ததேசிகம்॥]

*ஸ்ரீமந்நாராயண: ஸ்வாமீ சரண்ய: ஸர்வதேஹிநாம் ।
ஸ்ருஷ்ட்யாதிஜநகத்வாதி விரோதிவிநிவாரக: ॥

உதிதம் ஸததம் பாபாத் ஔஷதாத்ருதஸேவித: ।
ஔஷதம் தேவதா ஸேவ்யமேவமாநந்தயாயிநாம் ॥

ப்ரபந்நஸ்ய விரோதேஷு ப்ரதிஷ்டிததேவதா:
ப்ரதிபந்நஸ்ய ப்ரஜ்ஞாநாம் நிரஸ்யத உபாயநா: ।
ஸம்ஸிவாஸ்யகவ்யாஸவ்யாதேவதாதிநிவர்த்தந-
ப்ரமேஷிணதப்ரதிஸ்யாஸ்யா மம தேசிகா: ॥

பரவும் மறைகௌல் லாம்பதம்
சேர்ந்தோன்ற நின்றபிரான்
இரவன் றிரவியின் காலத்(து)
அழைத்த எழில்படையோன்
அரவும் கருடனும் அன்புடன்
ஏந்தும் அடியிரண்டும்
தரஎந் தமக்(கு)அரு ளால்தளரா
மனம் தந்தனனே. 32

---

*ஸ்ரீமந்நாராயண:—ஐ.

முமுக்ஷுவுக்கு அவஶ்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தவிஷயங்களில் *தோன்றிய விரோதங்களை ஶமிப்பியாதொழியில், ¹"ஜ்ஞாநேந ஹீநா: பஶுபி: ஸமாநா:" என்கிற அவஸ்தையாம். வ்யாஜங்கள்போல் *தோன்றின ஸம்ஶயங்களை அநிர்ணீதங்கள் என்று விடுதல், †ஒன்றை இட்டு ஒன்றை பாதிப்புதல் செய்யில், ஶாக்யாதிகள் படியாம். வ்யாஜமாய்த் தோற்றின கட்டளையிலே இசைந்தால் லோகாயதிகள்படியாம். ஆனபின்பு ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அவஶ்யவேத்யங்களான அர்த்தவிஷயங்களில் தோற்றின விரோதங்களை வாக்யார்த்தந்யாயங்களாலே ஶமிப்பித்து ஸாரதமங்களான தத்வ-ஹித-புருஷார்த்தங்களைத்‡ தெளிந்து வல்லதொரு மோக்ஷோபாயத்தை அவலம்பித்து §ஸுநிஷ்ணாதராய் நிரபாயவ்ருத்தியோடே நடப்பார்கள் ஸாத்விகர்கள்.

அவ்விடத்திலே முற்பட ²"ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞம்" என்னும்படி ¶ஸர்வார்த்தஸங்க்ரஹமான ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அல்பஜ்ஞாநவான்களுக்கு தண்ணீர்த் துரும்பு போலே வரும் ஶங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

அநாதிகாலம் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் க்லேஶப்படப் பார்த்திருக்கிற ஸர்வஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் ஸர்வரக்ஷகன் என்கிற இவ்வர்த்தம் கூடுமோ என்னில்—ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் இரண்டுபடியாயிருக்கும்; எங்ஙனே என்னில்: ஸர்வருக்கும் ஸத்தாதிகள் குலையாதபடி

¹ரா. ப. 16. 13. ²ஸா. கல்ப. 1. 9. *தோற்றிய, தோற்றின—க. †ஒன்றை விட்டு—க. ‡புருஷார்த்தவிசேஷங்களை—க. [மான—க. §ஸுநிஷ்ணாதரவை—க. ¶ஸர்வஸாரஸங்க்ரஹம் ஸங்க்ரஹ

பண்ணுகிற ரக்ஷகத்வமும் நிரபேக்ஷம்; ஸம்ஸாரிகள் திறத்தில் அநிஷ்டநிவாரணாதிரூபமான ரக்ஷகத்வம் இவர்கள் பக்கலிலே ஸாபேக்ஷமாய் இருப்ப தேதெனுமொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்து இருக்குமாகையாலே, ஸவ்யக்ஷேத்ரஜ்ஞர்விஷயத்திலும் அநிஷ்டநிவாரணாதிரூபமான ரக்ஷணத்திற்கு யோக்யதை கையாலும், $மேல் பெறப்புகுகிற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு உறுப்பான ஸத்தாதிகள் குலையாதே நித்யமாக ரக்ஷிக்கையாலும், ஸர்வரக்ஷகன் என்கிறது. 1.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனை ஈஶ்வரன் ஸவ்யமூஶேஷியாம் போது, தன்னை ஒழிந்த நித்யாநித்யஸவ வஸ்துக்களாலும் தனக்கு உபகாரம் உண்டாகவேண்டும். இப்படியானால் ஸ்வதஸ்ஸித்தியன் என்கை கூடுமோ என்னில், இது கூடும்: அஸிரூபன் ஆபரணம் பூண்டாற்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை உடையவன் தன் மங்கலமூர்த்திகளாலும் அவாப்தனாய் அதிஶயவானாகை விரோதமன்றிறே. [1]“ஸ்வயா ஶ்ரியா ராஜதே ஸவதி அவாப்தம் ந விஶேஷணம் ந குணஸ்தந்த்ரம் ஸவதி ந வாஹ்யாஹிதஶேஷணம்” என்கிற ந்யாயம் இங்கே கண்டு கொள்வது. 2.

‘ஸகல ஸ்வஸ்திஶேஷஸம்பூர்ணஶேஷீ’ என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, [2]“உபயாயிஷாநம் ஶேஷம் ஶேஷிகம்” என்று சொல்லுகிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், லோகத்தில் வதிக்கும் வதிக்கும் ஆஹாக்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் ஶேஷமாயிருக்குமாப் போலே, இங்கும் இருவரையும் ஒழிந்தவையெல்லாம் [3]“ஸஹஸ்ர ஶேஷம் ஶேஷம் ஹி

[1] ஸ்ரீகுண. கோ. 31. [2] ஷடர்த்தஸ. [3] விஷ்வ. ஸ.

$மேன்மேலும் பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு—க.

விஹஙிரஸஹயாதிகா" என்கிறபடியே இருவருக்கும் பொதுவான ஶேஷமாயிருக்க, வதிக்வ - வதீக்வ - வத்வ ஸெஷ்யாலே ஒருவன் ஸவஶேஷியாக நிற்கை விரூஜமன்று. 3.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஶேஷியாய் நிற்க, [1]"வரிஜநவரிவஹராஹஷணாந்யாயாநி" இத்யாதிகளில் தானும் ஆஶ்ரிதருக்கு ஶேஷமாய் நிற்கிறன் என்கை ஸஹிக்குமோ என்னில், ஆகாரபேதத்தாலே இரண்டும் ஸஹிக்கும்: [2]"உபாதத்தே ஸத்தாஸ்திதிநியமநாத்யை: சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திஶ்ய ஶ்ரீமாந்" என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் தனக்காக உபாதாநம் பண்ணி வைக்கையாலே, தான் ஸர்வஶேஷியானன்; ஆஶ்ரிதர்திறத்தில் தனக்கொரு உபகாரத்தைக் கடாக்ஷியாதே உபகரிக்கையாலே, அவர்களுக்கு ஶேஷமாகிறன். இப்படி ஶேஷமாயிருக்கிற இது [3]"தாஸ்யைஶ்வர்ய யோகேந ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோம்யஹம்" [4]"ஏதாந் ஸ ஸந்தி ஶாரதோ கிங்கரான் ஸமுபஸ்திதான்" [5]"அயமஸ்மி ஸமாவேஶோ ஸ்ரஹஸி ஸத்யே விலக்ஷிதம்" என்கிற இடங்கள்போலே ஶாணக்ருதமாய் ஸ்ரீத்ருதிஶயஹேதுவாகையாலே தோஷமன்று. 4.

ஜீவனுக்கு ஶேஷித்வம் ஸ்வாபாவிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்கிறதென்னில், ஶாஸ்த்ரஶேஷியில் சொன்ன பரஸ்வாஸ்யம் கூடுமோ? ஆகையால் மோக்ஷம் பெறு

---

1 ஶுஜ்ஞாவேஷ்யஹம் தவஸ்நாம் என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதருக்குத் தான் சேஷமாய் இருக்கிறன் என்கை—வ. [1]வரத ஸ்த. 63.
[2]ஶ்ரீரங் ஸ்த. 2. 87. [3] [4]ரா. பா, 31. 4. [5]பார. உத். பகவத்யாந. 1. 10.

மளவும் இவன் ஶேஷமாமத்தனையன்றே என்னில், தாஜாயூதங்களான ஸூணமூவாஷாணாகளுக்கு* ஓர்ஜி தூகாரத்தாலே வாரவஸாஜும் சொல்லுமாப் போலே முக்தனுக்குச் சொன்ன வாரவஸாஜுத்தை [1]"ஹொமஹா தூவஸாஜுஜிஜாவூ" என்று ஐஞாநாதநங்களிலே †வூவஷி தமாக்குகையாலும், [2]"ஜமஹுா வாரவஜமூ" என்றதும் மற்றுமுள்ள லக்ஷணங்களுக்கு நிஃமூநமாகையாலும், ஊகுதஃமெஶயிலும் ஶேஷகவம் இவனுக்கு ஈநாவதிமூக் கக் குறையில்லை. 5.

இப்படி முக்தனுக்கு ஶேஷகவம் நின்றபோதே அத்தோடு ‡தாஜுநாயத்தாலே வாரதஞுமும் கழியாமையாலே, முக்தனை ஸூதஞுன் என்று விஶேஷி த்துச் சொல்லுகிற ஶுதிஸூதிகளோடே விரோயம் வாராதோ என்னில், வாராதஶரீரமாக ஶுதிஸிஜ ஞை ஜீவனுக்கு ஊகுதஃமெஶயிலும் வாராதாவைப் பற்ற வாரதஞும் கழிய விரகில்லை. ஆனபின்பு [3]"ஸூதஞுஉதாஜு வூாவ தெநெவ ஸஹ ஜொஉ தெ" ஐத்யாதிகளில் கஉமூவாரதஞும் கழிந்த ஊகு தஃமெஶயில், கஸிஉதமெஷூமூங்களில் ஐஷாவிவாதமில் லாதபடியைச் சொல்லுகிறது. 6.

இப்படி ஶேஷகவாரதஞுங்கள் நிகுமாஞ லும், [4]"ஜாஸஸஜிதாஸூதஸவெமூ ஸஹாதாநஃ வாராத நஃ" என்கிற இடம் ஶுணாசாஜிவெவெக்கு ஒளசிதும் காட்டுகைக்காக உவவரித்ததாமத்தனையன்றோ? ஸோ

[1] சா. ஸூ. 4. 4. 21. [2] சா. ஸூ. 4. 4. 17. [3] பாமஸ. [4] மந்த்ரராஜ.
*பாஷாணங்களுக்கு-ஸ. †வ்யவஸ்திதங்களாகையாலும்-க. வ்யவஸ்திதமாகச் சொல்லுகையாலும்—ஹ. ‡துல்யந்யாயமான-க.

த்தில் பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களை உடையரான ஸசிவ ஜீவநரை 'தாஸர்கள்' என்று சொல்லக் காண்கிறோம். இங்கு ரியபூக ஸேவகங்கள் முதலான ஸேவகாதிகளையும் 'தாஸபூதர்' என்றன்றோ சொல்லுகிறது என்னில், ஒரு சேதநனைக் குறித்து தன் $சேஷத்வத்தை அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யனை சேதநனை லோகத்திலும் 'தாஸன்' என்கிறதாகையாலே, இங்கு ஸாக்ஷாத்ஸேவகரான ஸேவகாதிகளுக்கும் ப்ரமாணத்திலே இந்த யோக்யதை வெளிப்படுமாகையாலே எல்லாரையும் 'தாஸபூதர்' என்கைக்குக் குறையில்லை. லோகத்தில் வஶ்யாதிகளுக்கு அந்த வஶ்யதையோடு ஸம்பந்தம் கூடாமையாலும், ப்ரமாணத்தில் அந்த சேதநனைக் குறித்து சேஷமாகையில் நியமம் இல்லாமையாலும் தாஸத்வம் ஔபசாரிகமாகாதொழிகிறது. 7.

சேதநாசேதநங்கள் ஸர்வருக்கு சேஷவிசேஷங்களாலும், முக்தருக்கும் நித்யருக்கும் *ஸமவஹித விசேஷங்களாலும் சில காலவிசேஷமாகவும், சில நித்யமாகவும் சேஷமாய் நிற்கிற நிலை பொய் என்னவொண்ணாதிருக்க, இவற்றுக்கு பரமாத்மாவைப் பற்ற ஸ்வத்வஹேதுசேஷத்வம் ப்ராமாணிகமாமோ என்னில், கர்மாதிகள் உபாதியாக வரும் ஸ்வசேஷத்வமும், நிருபாதிகஸ்வத்வமாகவரும் ஸ்வஸ்வாமிசேஷத்வமும் விருத்தமன்று. ஸ்ரீயபதியை ஒழிந்தார்க்கு ஒன்றும் நிருபாதிகசேஷமன்று என்கையிலே வ்யாகரணத்திற்குத் தாத்பர்யம். 8.

$ சேஷத்வவிசேஷத்தை—க. அநுஸந்திப்பிக்கைக்கு—ங.

* பகவதபிமதவிசேஷ—க,

இச்சேஷத்வாவஸ்தானத்தாலே ஶரீராத்மபாவம் ஸித்திக்கும் என்னுமிடம் கூடுமோ? அல்லாத த்ரவ்யங்களைப் போலன்றிக்கே ஶரீரத்தை வேறொருத்தனுக்கு ஶரீரமாக்கவொண்ணாது என்கிற விஶேஷம் இல்லையோ என்னில், பத்நியையும் வேறொருத்தனுக்கு பத்நியாக்கவொண்ணாதென்கிற விசேஷமுண்டு. இவளை *ஓரோர் ஆகாரங்களாலே பரஶேஷமாக்க ஶக்யமென்றால், தன் ஶரீரத்தையும் உபாதிவிஶேஷங்களாலே பரஶேஷமாக்க ஶக்யமாயிராநின்றது. ஶரீரத்தை வேறொருத்தருக்கு ஶரீரமாக்க வொண்ணாதென்கிற அர்த்தமும் வேதாந்தவிருத்தம்: ஈஶ்வரன் தன் ஶரீரமான †அசித்த்ரவ்யத்தை ஜீவர்களுக்கு சரீரமாக்கக் காணாநின்றோமிறே. ஆகையால் சேஷத்வாவஸ்தானம் கொண்டு ஶரீரத்வம் சொல்லவொண்ணாதென்னில், அவஸ்தானம் அயோக்யவ்யவச்சேதமென்றும், அந்யயோகவ்யவச்சேதமென்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும். அதில் ப்ரதமபதத்தில் தோற்றின சேஷத்வத்திற்கு உபாதியில்லாமையாலே அயோகவ்யவச்சேதம் ஸித்திக்கையாலே அவ்வழியாலே ஶரீரத்வம் ஸித்திக்கிறது. சரீரமாவது- ஒரு சேதனனுக்கு அஶேஷமல்லாதபடி பண்ணவொண்ணாதத்ரவ்யம். இவ்வர்த்தம் இங்கு அயோகவ்யவச்சேதத்தாலே ஸித்திக்கையால், ஶரீரத்வம் ஸித்தம். அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகிற இது தனக்கு உபாதியாலே பிறந்த அந்யஶேஷத்வத்தைப் பற்ற நிவர்த்தகமாய், அவ்வுபாதியைக் கழிக்கும் விரகிலே முயலுகைக்கு உறுப்பாம். இப்படி

* ஓர் ஆகாரங்களாலே—க. †அசித்த்ரவ்யத்தை—க.

உபாயாக்ஷரத்தில் ஸூசிக்கிற உபாயாதிகாரியான ப்ரமாதாவைப் பற்ற ப்ரமேயத்திலே உபாயம் உசிக்கிறது. 9.

ஜீவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஒக்க ஜ்ஞாத்ருத்வமும் வ்யாபகத்வமும் ஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தே, ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிலைநிறுத்தி வ்யாபகத்வத்திற்கு அந்யோந்யம் சொல்லக் கடவதானல், ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வரூபம் அணுவாய், வ்யாபகம் வேறொரு ரூபத்தாலேயானலோவென்னில், இது ஜ்ஞாத்ருத்வவிஷயங்களைவிட்டு ஜீவபரிமாணம் சொல்லுகிற *ச்ருதிவாக்யங்களாலும், [1]"மயா ததமிதம் ஸர்வம்" [2]"யோ லோகத்ரயமாவிச்ய" [3]"யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:" இத்யாதி வசனங்களாலும் வரிஹ்ருதம். இப்பிரிவு [4]"நாத்மாச்ருதே: இதி வைசதாராயிகாராக:" இத்யாதி ஸூத்ரங்களாலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஈஸ்வரனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வவ்யவஸ்தை உபாஸநாதிகரணாதி நிபந்தனம் என்னுமிடம் ப்ரகரணாதிஸித்தம். 10.

தன் சரீரத்தில் பாணிபாதாதிகளில் எங்கும் தனக்கு ஸர்வதா:போகவ்யாப்தியுண்டாயிருக்க, தன்னை ஜ்ஞாவரிமாணன் என்னில், இது ஸர்வருக்கும் உபலப்ய விரோதமாகையாலே, இவனை 'அணு' என்றவிடம் அந்யபரமாக வேண்டாவோ வென்னில், இவனை விபுவாகவாதல், தேஹபரிமாணனாகவாதல் கொண்டாலும், அவ்வோ ப்ரதேசங்களில் †தர்மபூதஜ்ஞான

[1] கீதை. 9.4. [2] கீதை. 15.17. [3] வி. பு. 1.8.17. [4] சா. ஸூ. 2.3.22.

*ச்ருதிவாக்யங்களாலே—க. †தர்மபூதஜ்ஞான விஷயீகாரமில்லாதபோது—க.

வ்யாப்தி இல்லாதபோது அங்குற்ற ஸாவத்வேவா வஹாஹ் கூடாமையாலே ஞாதிசொன்ன ஸுகாத்வ த்தை இசைந்தாலும் யசஷ்ணஜ்ஞாநவ்யாப்திவிசேஷ த்தாலே அவ்வோ ஶரீராவயவங்களில் ஸாவத்வேவா வஹாத்திற்கு ஸஙதிபத்தியில்லை. 11.

ஆனாலும் ஸௌபரிப்ரஸ்ருதிகளான யோகிகளும் முக்தரும் நித்யரும் ஒருக்காலே பல சரீரத்தை அதிஷ்டிக் குமிடத்தில், அந்தந் ஶரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்வரூபஸம்பந்தியில்லாதபோது போகவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பிறந்தவளவாய் அவ்வோதேஹங் களில் அபிமாநம் கூடாதொழியாதோ வென்னில்; ஒரு சரீரத்திலே பல அவயவங்களை அதிஷ்டிக்கிறபோது எங்குற்றைக்குமாக ஒரு அபிமாநியாயிருக்கிறாற்போ லே, ஒருக்காலே பல சரீரங்களை அதிஷ்டித்தாலும் தன் ஸ்வரூபஸம்பந்தியுள்ள ‡இடத்தில் அபிமாநியொன்று மே உள்ளது. அதுதன்னாலே தனக்கு அதிஷ்டேய மான பல சரீரத்தில் நான் என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு விரோதமில்லை. 12.

இப்படியானாலும் அணுவான ஜீவன்தானே ஸூக்ஷ்ம தசையில் விகாஸம் என்கிற வசநங்களின் ஸ்வாரஸ்ய த்தாலே இவனுடைய §அணுத்வம் ஆசோக்ஷமாயி யாமத்தனை போக்கி நித்யமாகவற்றோ வென்னில்; அணுத்வத்தை ஸ்வரூபநிரூபகமாகச் சொல்லுகிற வாக்யம் ப்ரபலமாகையாலும், நிவிரகார ஶ்ருதிவஶ த்தாலும், முக்தசையில் சொல்லுகிற விகாஸமும் அநேகஶரீரபரிக்ரஹமும் [1]“ப்ரதீபவதாவேஶ:” என்

---

[1] ஶா. ஸூ. 4. 4. 15. ‡ஓர் இடத்தில்—வ. §அணுத்வமும்—ரு.

கிற கட்டளையிலே ஜீவனுக்கு ஏலாதாறூமான ஜ்ஞாந. த்திநுடைய வ்யாஷியாலே என்று கொள்ளுகை உசிதம். 13.

ஒருவனுக்கு ஒருக்காலே அநேகஶரீரபரிக்ரஹம் கூடுமல் என்றைக்கும் தோற்றுகிற வசநங்களில் ஸூத்ரஸ்த்தைக் குலையாதே ஸமஸ்தஶரீரங்களும் ஒருவனுக்கே சரீரமாக ஏராவதமாகையால் ஸகஜீவவாதம் ஏவலகமாகாதோ வென்னில்; *இது ஸமஸ்த ஸா வதாவேதிஸந்தாநாதிகள் இல்லாமையாலே நிரஸ்தம். அநேகஶரீரம் ஒருக்காலே எடுப்பார்க்கு அப்போது அவ்வோ சரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள ஸாவ தாவோதிகளுக்கு ப்ரதிஸந்தாநமுண்டாயிறே இருப்பது அஜ்ஞோபாணாதி ஹேதுத்தாலே ப்ரதிஸந்தாநம் பிறவா தொழிகிறது என்று காட்டுவதொரு வசநம் இல்லை. †இப்படி நிஶ்சயமாகக் கழிக்கப் பார்த்தால், இது தேஹாதிஹேதுப்ரதிஷேதியாலே நிரஸ்தம். 14.

இப்படி ஸகத்திற்கு உபாயிஹேதுத்தாலே ப்ரதி ஸந்தாநாலாவும் கூடாதாகில், அவதாரங்களில் [1] "ஹவா நாராயணோ தேவ:" என்றும், [2] "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றும் இக்கட்டளையில் வசநங்களாலே ப்ரதிஸந்தாநம் இல்லை என்று தோற்றுகையாலே அவதாரம்தோறும் ஆத்மஹேதம் கொள்ளவேண்டி, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபங்களெல்லாம் ஒரு ஈஶ்வரனுடைய அவதாரம் என்கிற அர்த்தம் விருத்தமாகாதோ என்னில்;

---

[1] ரா. யு. 120. 13. [2] ரா. யு. 120. 11. *'இதுஸமஸ்த' ஐதி நக. †'இப்படி' ஐதிநக.

இது ஸூத்ரஜ்ஞனை ‡ஈச்வரன் அஜ்ஞாநாஶக்த்யஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை தன் லீலாதிகளாலே அபிநயிக்கிறான் என்று சொல்லுகிற [1]"ந தத் ஸம்பச்யதே ஶோகாது", [2]"ஶோசாமி ஜகத் ஸர்வம்" இத்யாதிவசநங்களாலே ஸித்தம். 'ஸூத்ரஜ்ஞனாய் காருணிகனாயிருக்கிற ஈச்வரன் தன் குணத்தாலே அவதாரங்களிலே அஜ்ஞாநாஶக்த்யாதிகளை உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறான்" என்கிற பக்ஷம் ஹேத்வாஹேத்வாதிகங்கள் போலே ஸித்தாந்தம். ஸர்வகர்த்தாவாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியான ஈச்வரன் தானே பாரவச்யத்தை உத்பாதித்து, அதுகண்டு தானே ஶோகிக்கிறான் என்றால், இது [3]'ஜாரத்வாதி' வாக்யார்த்தமாம். 15.

இப்படி ஈச்வரன் அஜ்ஞத்வாஶக்த்யாதி அபிநயம் பண்ணுகிறானாகில், ஆவேசாவதாரங்கள் என்று சில கொள்ள வேண்டுமோ? எல்லாம் ஸாக்ஷாதவதாரமாய், அங்குள்ள அஜ்ஞத்வாஶக்த்யாதி ப்ரதிபாஸமும் ஈச்வரன் அநுஷ்டித்துக் காட்டினதாக அமையாதோ? இப்படியானால் அன்றோ ஆவேசாவதாரங்களுக்கும் ப்ரதிஷ்டாபநாதிகளைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரம் கூடுவது என்னில்;

---

[1]பார. உத். 17. 25. (யாநஸந்தி) [2]பார. மௌ. 8. 26

[3]ஜாரத்வம் கஸ்ய ஸம்வாதகஸ்யாம் ஜாரி ஸுதோ தாயதி ஸத்காரிணீ । தம் ப்ராஹ்மணீ வ்யஸ்ருஜதி வா த்ருஷ்டாகாரா ராஜந்ய ராஜ்யம் [illegible] ஸம்ஸ்ய கோபஸம்: ॥ என்று அர்த்தமில்லாத ச்லோகம்.

‡ஈச்வரன் 'ந தத் ஸம்பச்யதே ஶோகாது ஜாயாயோதேந கேஶவ:' 'ஶோசாமி ஜகத் ஸர்வம்' இத்யாதிகளிற்படியே அஜ்ஞாநாஶக்த்யஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை லீலாதிகளாலே நடத்துகிறான் என்று தோற்றுகையாலே ஸித்தம்-வ.

இதுவும் [1]"ஸ்ருஷ்டிம் ததஃ கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே" என்றும், [2]"ஜநார்தநாவிஶ்ய காலாந்தே யஜ ஸம்ஹர்தா ததஃ" என்றும், [3]"ஆவிஷ்டாஸ்த்ரஸ்வதே:" என்றும் இப்புடைகளில் வசநங்களாலே ஸித்தம். ப்ரதிஷ்டாஹ்வாநாதிகள் ஸம்வத்ஸரேஷ்டியில் காதார்க்கு அகப்பட உண்டாயிறே இருப்பது. ஆவேஶாவதாரங்களில் ப்ரதிஷ்டாஹ்வாநாதிகளெல்லாம் ப்ரதமபடநவிஷ்யாதிகளின் ந்யாயத்தாலே அவ்வோ ஜீவவிஶிஷ்டவேஷாது விஷயங்களாதல், அவ்வோ ஜீவர்களை *ஆவேஶிக்கும் அதற்குத் தாத்காலிகமான ஸாக்ஷாத்வதாரவிஷயங்களாதலாம். இப்படி ஆவேஶாவதாரம் கொள்ளாதொழியில், விஷ்ணுத்யாயத்திலே சொன்னவையுமெல்லாம் ஸாக்ஷாத்வதாரங்களாகக் கொள்ளப் ப்ரஸங்கிக்கும். 16.

ஸம்ஶ்ரவாவதாரங்களில் தோற்றின அஜ்ஞாநாதிகளெல்லாம் அபிநயமாத்ரமாறுபோலன்றிக்கே வாஸ்தவமாக அஜ்ஞராய், அஶக்தர்களாய், அஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஜ்ஞாந-ஶக்தி-ஐஶ்வர்யாதிகள் நித்யஸித்தங்களாகக் கூடுமோ என்னில்; ஸ்வரூபம் ப்ரகாஶிக்கையும், வேறே சில ப்ரகாஶியாதொழிகையும், ஸ்வரூபம் ஸநாதநமாயிருக்கையும் வேறே சில ப்ரதிகூலமாயிருக்கையும், ஸ்வரூபத்தில் விகாராதிகள் அற்றிருக்கையும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்வித்ஸுகவிஷயமாய் அதின் ஸுகங்களை அநுபவிக்கையும் விருத்தமன்று. 17.

---

1 2 வி. தர்மம். 103. 50. 3 * ஆவேசிக்குமதுக்குத் துல்யகாலமான—க.

திக்ருஸ்ருஷ்டிகளோடு ஸஜாதீயமும் ப்ராக்ருதமா நந்தாதிகளுக்கு பொருளும், ¹"அவித்யாகர்மஸஞ்சய ஜாதா ஜ்ஞாநயோகாச்ச ஜ்ஞாநாதயஸ்தஸ்ய ப்ரக்ரு திஜா வாத்மந:" என்று சொல்லப்படுகிற க்கிற இச்சேதநனுக்கு ஜ்ஞாநாதிகள் கர்ம கர்மாதீநங்களானத்தைப் போக்கி, ஸ்வரூபத்தில் ஸ்வாபாவிகமாகக் கூடுமோ என்னில்; மல்லிகைப்பூவிற்கு சிகப்பும் வெளுப்பும் வாராநின்றால், ஒன்று ஔபாதிகமாய், ஒன்று ஸ்வாபாவிகமாய் இருக்கிறப்போலே, இங்கு ‡தர்மபூதஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷங்களான ஜ்ஞாநாதிகள் ஔபாதிகங்களாய், உபாதிகழிந்தால் §ஸஜாதீயங்களோடொக்க ஸ்வாபாவிகமான ஆகாரம் §உண்டாகக் குறையில்லை. ஜ்ஞாநாதிகளைப் ப்ரக்ருதிஜங்கள் என்கிறவிடம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தப்ரயுக்தங்கள் என்றபடி. 18.

ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அநாதியாக க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு *தேஹாத்மப்ரமாதிகள் நடவாநிற்க, ஸ்வாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசிக்கிறது என்கை கூடுமோ என்னில்; அதிஷ்டாநமான ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கையும், அதில் கிடக்கிற †விசேஷாகாரங்கள் தோற்றாமையாலே. வேறொன்றை அதிலே ஆரோபிக்கையும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, இங்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் ‡ப்ரகாசிக்கைக்கும். தேஹாதிகளிற்

¹ வி. பு. 6. 7. 22. ‡ தர்மபூதஜ்ஞாநவிகாஸவிஷயங்களான---க.
§ ஸஜாதீயரோடொக்க—வ. § உண்டாக்க—க.
* தேஹாத்மப்ராந்திகள்—க. †விசேஷங்களாகிற லேசங்கள்—க.
‡ ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கும்—க.

காட்டில் ஹேதுவான தர்மங்கள் தோற்றுகையாலே தேஹாத்மவாதிகள் நடக்கைக்கும் விரோதமில்லை. 19.

ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய் இருக்கிறான் என்று கொள்ளில், ஸுஷுப்த்யாதிகளிலும் தோற்றவேண்டாவோ? ஸுஷுப்தியில் தன்னையும் தான் அறியாதிருக்கிறான் என்றன்றோ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது? ஆகையாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய் இருக்கிறான் என்கிறவிடம் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே தனக்குத் தான் தோற்றுகையாலே உபசரித்ததாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் இருக்கிறான் என்று சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிவாக்யங்களாலே பரிஹ்ருதம். ஸுஷுப்த்யாதிகளிலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாநிற்க ஆகாராந்தரவிசிஷ்டமாய்த் தோற்றாமையாலே வைசத்யம் இல்லாதவளவேயுள்ளது. அவ்வளவாலே அப்போது தன்னையும் § அறிகிறிலன் என்கிற வாக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை.

20. இப்படி ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகில் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் சொன்னவிடம், 'ஞானம் அறியாநின்றது', 'கண் காணாநின்றது' என்கிற இடங்களிற் போலே உபசாரமாகாதோ? ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் இல்லை என்னுமிடம் தர்மபூதஜ்ஞாநத்திலே கண்டிலோமோ என்னில், இது உபஸம்ஹாரஸூத்ரத்தாலும் அந்யதாஸித்தி சொல்லவொண்ணாத ச்ருத்யாதிவாக்யங்களாலும் உக்தோத்தரம். ஸஜாதீயங்களுக்கு தர்மதர்மிபாவம் கூடுமோ என்கிறதுவும் உக்தோத்தரம். எங்கும் தர்மதர்மி

§ அறிகிலேன்—க,

கருக்கு ஓர் ஆகாரத்தாலே ஸஜாதீயத்வமும் ஓர் ஆகாரத்தாலே வைஷம்யமும் உண்டாயிறே இருப்பது. தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் இல்லை என்று யிடம் கண்டபடி கொண்டோம். 21.

¹“புமாந் ந தேவோ ந நர:” ²“நாஹம் தேவோ ந மநுஷ்யோ வா” இத்யாதிகளின்படியே ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளாலே தேஹாதிவிலக்ஷணனாக தன்னைத் தெளிந்தவனுக்கு பின்னையொரு கர்தவ்யமும் உண்டோ? சில ஜாத்யாதிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டன்றோ கர்தவ்யங்களை ஶாஸ்த்ரங்கள் விதிக்கின்றன. ஆனால் தன் ஸ்வரூபத்தில் வர்ணாஶ்ரமாதிகள் ஒன்றுமில்லை என்று தெளிந்தால், அவ்வோ கர்மங்களில் அதிகாரியாம்படி எங்ஙனேயென்னில், தன் ஸ்வபாவத்தை தேஹாதிவிலக்ஷணம் என்று தெளியாதவனுக்கே பாலமூகாதிகளுக்குப் போலே ஶாஸ்த்ராதிகாரம் இல்லையாவது; தெளிந்தவனுக்கு தன்னிற்காட்டில் பிரியத்தோற்றின க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தாலே ராஜாஜ்ஞாதிகளால் வரும் தேவைகள் போலே இங்கு தன்னில் பிரியத் தோற்றின ஶரீராதிகளோடே தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தவிஶேஷத்தாலே, ³“ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மமயோ மஹாந் । ஈஶ்வரம் தம் விஜாநீம: ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:” என்கிறபடியே ஸர்வருக்கும் ராஜாதிராஜனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶாஸனவிஶேஷங்கள் அடியாகக் கர்தவ்யவிஶேஷங்கள் உண்டாகக் குறை இல்லை. 22.

1   ²வி. பு. 2. 13. 98.   ³பார. ஆஶ்வ. 43. 13.

ஆனாலும், [1]"யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்மத்ருப்தஶ்ச மாநவ: । ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்ட: தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே" இத்யாதிகளின்படியே ஆத்மாநுபவத்ருப்தனுக்குக் கர்த்தவ்யமுண்டோ வென்னில், இப்படி ஶாஸ்த்ரீயகர்த்தவ்யநிஷேதம் பண்ணுகிற வசனங்கள் யோகதஶையிலும் மோக்ஷதஶையிலுமாகக் கடவன என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் தானே நியமித்தன. இங்ஙனல்லாதபோது ஜ்ஞாநிக்கு லோகஸங்க்ரஹாதிகர்த்தவ்யங்களும் தவிரப் ப்ரஸங்கிக்கும். அவற்றைத் தவிர்ந்தால், தோஷங்கள் வரக்காணா நின்றோமென்னில்,* தனக்கடைத்த ஶாஸ்த்ரங்களை ஸ்வாதிவ்யதிரிக்ததஶையில் தவிர்ந்தாலும், தன் அதிகாராநுகுணமாகத் தோஷங்கள் வரும் என்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரங்களாலே காணா நின்றோம். 23·

இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையவனுக்கும் ஸ்வாதியொழிந்த †தஶையில் கர்த்தவ்யாந்தரம் உண்டானாலும் ஸாவதாநத்வாபாவஶேஷஸம்பந்தமாகத் தன்னைத் தெளிந்தவனுக்கு அநர்த்தவிஶேஷகமும் வரும்படியான அக்நீந்த்ராதி ஸ்வாமி பூஜகங்கள் கர்த்தவ்யங்களாமோ? இவன் ஶ்ருதஜீவவாஸிகளைப்போலே ஸாமயாஜியாக வன்றோ ‡ப்ராப்தன் என்னில்; ஸமவிஶேஷஜ்ஞாநமுடைய பரசேஷஜ்ஞிக்கும் தன் அதிகாரவிஶேஷத்தாலே அக்நீந்த்ராதி ஶப்தங்களைக்கொண்டு யஜித்தாலும், த்ரைலோக்யஶரீரகனாகப் பரமாத்மாவை உபாஸிக்குமிடத்தில், அவ்வோ அசித்துக்கள் நின்றவாறும்; அக்நீந்த்ராதி

[1]கீதை. 3. 17. *தனக்கடுத்தஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை—வ. †தசையிலும்—க. ‡ப்ராப்தம்—ம.

ஶரீரகனான பரமாத்மாவை உத்தேசித்துப் ப்ரவ்ருத்தி க்கு மவனுக்கு இவ்விஶேஷணங்கள் ஸாபேக்ஷங் களாய் ஸாத்யங்களாக உசிதமல்லாமையாலும் சில இடங்களில் அநந்யஸாதாரணலிங்கங்கள் §இல்லாத போது [1]“ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:” என்கிற கட் டளையிலே இந்த்ராதிஶப்தங்கள்தானே வ்யுத்பத்திவிஶேஷ த்தாலே பகவதஸாதாரணங்களான திருநாமங்கள் போலே ஸாக்ஷாத் பகவத்வாசகங்களாகையாலும், இப்ப்ரவ்ருத்திவிஶேஷமுடையவனுக்கு எங்கும் ஸாகயா ஜிகமேயாகையால், அந்யஜநதோஷமில்லை. சில கால நாவிஶேஷத்தாலே பகவத்விஶேஷமான நிலையைப் பாராதே தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுவார்க்கு அந்யஜந தோஷம் வரும். 24.

ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாதாவுமான இவ்வாத் மாவினுடைய தர்மபூத ஜ்ஞாநத்திற்கு உத்பத்திவிநாஶா திகள் ப்ரத்யக்ஷாதிஸகலப்ரமாணங்களாலும் காணநிற்க, இவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யம் என்னப் போமோ? இப்படிச் சொன்ன இடங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாந விஷயமாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது [2]“யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:” இத்யாதிவச நங்களாலே ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநம் நித்யமாய் கர்ம விஶேஷத்தாலே ஒருக்கால் திரோஹிதமாய், ஒருக்கால் ப்ரகாஶிக்கிறது என்கையாலே ஸித்தம். இப்படி நித்யம் என்று ப்ரமாணஸித்தமான தர்மபூதஜ்ஞாந த்திற்கு அவஸ்தாபேதத்தாலே உத்பத்திவிநாஶாதிவ்யவஹா ரம் உபபந்நம். 25.

[1] சா. மீ. 1. 2. 29. [2] வி. தர். 104. 55. §இல்லாதவிடத்தில்—க.

ஆனாலும் ஸ்வயம்ப்ரகாசஸ்வபாவமான ஜ்ஞானம் ஒன்றாலே திரோஹிதமாய் ப்ரகாசியாதே கிடக்கிறது என்றால், §சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுங்கட்டளையாகாதோ? ஆனபின்பு ¶ப்ரகாசியாதபோதை ஞானம் இல்லையாக வேண்டாவோ என்னில்; தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய நித்யத்வத்தைக் குலையாமைக்காக இது *விஷயப்ரகாசகாலத்திலே ஜ்ஞாநாந்தரநிரபேக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கும் என்று இப்படியே இதினுடைய †ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தை நியமித்தபடியாலே, ப்ரகாசியாதகாலத்திலும் ‡தர்மபூதஜ்ஞானஸத்பாவத்திற்கு விரோதமில்லை. 26.

ஆநந்தமாவது புருஷனுடைய தர்மவிசேஷமாக வன்றோ ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் தோற்றுகிறது. இப்படியானால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆநந்தம் என்கை விரோதமன்றோ வென்னில்; தர்மபூதமான ஆநந்தமும் தர்மியான ஆநந்தமும் வேறாகையால் விரோதமில்லை. தர்மியையும் [1]“ஜ்ஞாநஸ்வரூபமத்யந்தநிர்மலம்”, [2]“ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா” என்கிறபடியே அநுகூலப்ரகாசரூபமாகையாலே ஆநந்தமென்னக் குறையில்லை. ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய அநுகூலத்வம் ஏகாகாரம். ஸம்ஸாரிகளுடைய தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்கு அநுகூலத்வம் ப்ரதிகூலத்வமௌபாதிகமாகையாலும்

[1] வி. பு. 1. 2 6. [2] §சாஸ்த்ரம் சொல்லும்—க.
¶ப்ரகாசியாதபோது—க. *விஷயப்ரகாசத்திலே—க.
†ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் நியமித்தபடியாகையாலே—க.
‡தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்கு—க.

உசாவீநசெஸயாலும் இடையிடப்பட்டு நாநா ப்ரகாரமாயிருக்கும். 27.

இப்படி ஸுகஸாதநமும் நித்யமாக ப்ரகாசிக்கிறதாகில் திரோஹிதமாய்க் கிடந்து யோகதசை யிலும் உத்க்ரமதசையிலும் ப்ரகாசிக்கிறது என்கை விருத்தமன்றோ என்னில்; உக்தமான ஸுநாக்ஷரங்கள் நிவிடாகாரஸாதநப்ரகாசத்தாலே எப்போதும் தோற்றி தீவ்ரமான ஸநாக்ஷரங்களும் ஸநாதிகர்மஸமூஹ வஸ்துஸவிசேஷத்தாலே திரோஹிதமாய், பின்பு யோகாதிதசைகளிலே யமஸஞ்ஜ்ஞாநத்தாலே ஸநாதா வ்யமாகிறது. ஆகையாலே ப்ரகாசதிரோபாநங்கள் ஹிஸவிஷயமாகையாலே விரோதமில்லை. 28.

இப்படியானால் உக்தமான ஸுநாக்ஷரங்கள் நித்யாநா ஹாவ்யமாய் நின்றது; உத்க்ரமதசையில் ஸநாதவிக்கும் தீவ்ரமான ஸாதநாக்ஷரங்கள் திரோதாயகங்களான ஸவஸ்தங்களும் கழிகையாலே வரஸ்தாநாஸ்வா நதத்தோடேகூட நிற்கவேண்டி §இருந்தது; யோக தசையில் ஸாதநாஸ்வமும் உபாயகோடியிலே சொருகி நின்றது. இப்படி இருக்க ஸ்வாதிவிஷயா நாஸ்வத்தோடும் ஸமவதாநஸ்வத்தோடும் கூடாத ஸாதநாஸ்வம் என்று ஒரு வ்யவஸ்தாபத்தை ஹோமஸௌக்ஷங்களோடொக்க $பிரிய என்னுகை யுக்தமோ என்னில்; யோகாரம்பதசையிலே ஆத்மா வினுடைய தீவ்ராநாக்ஷரத்தைக் கண்டாதல், முன்பே கேட்டாதல், கர்மவிசேஷவசத்தாலே *அவ்

§இருந்து—க. $பிரியவேண்டு மென்கை—க. *அநுபவாநு வ்ருத்தியிலே—க

வ்ருத்தியிலே ஆசையுடையனாய், அதுக்கீடான உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி, அப்படி ¶அநுபவிக்கையில் விரோதமில்லை. *இவ்வளவு அநுபவமுடையவனை முக்தனென்றவிடம் [1]"யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோ" இத்யாதிகளிற் போலே உபசாரம். 29.

[2]"கைவல்யம் ஸமவஸ்தம் ச" இத்யாதி என்று ஸ்வாநுபவத்தைக் கைவல்யம் என்கையாலும், [3]"முக்திர் கைவல்யநிர்வாணஶ்ரேயோநிஃஶ்ரேயஸாம்ருதம்" என்று பர்யாயங்களாகப் படிக்கையாலே கைவல்யஶப்தமும் முக்திவாசகமாகையாலும், ந்யாயலக்ஷணாதிகளிற்போலே ஸ்வாத்மாநுபவமே மோக்ஷமாய், ஸமஸ்தாநுபவம் இவ்வாத்மாநுபவஸித்திக்கு உபாயமாதல், ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே போகவிஷயமாதல் ஆனாலோ என்னில், இது †முக்தனுக்குப் பரமாத்மாவை அநுபவிக்கும் என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதி - ஸ்ம்ருதி - இதிஹாஸாதி - ஸர்வப்ரமாணங்களாலும் விருத்தம். இப்படி ஸமஸ்தாநுபவரூபமுக்திதஶையில் கைவல்யஶப்தம் ஸர்வவிரோதிகளும் கழிகையாலே உபபந்நம். ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தில் கைவல்யஶப்தம் கேவலாநுபவவிவக்ஷையாலே ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. 30.

[4]"யே த்விஷ்டாஸ்ரயோ ஸக்தாஃ ஸம்ஸாரா ஹிதே ரதாஃ । ஸர்வே ப்ரயாந்தி ஸம்யாநம் ப்ரதிபாதஸ்வ லோகமாக்ஷ" என்கையாலே ஐஶ்வர்யம் போலே

---

[1]கீதை 5. 2. 8. [2]வி்ரு. ஹா. ஸ்ரு. 3. 40. [3]அமர. 10. 146.
[4]பார. சா. 350. 35 ¶அநுபவிக்கவிரோதமில்லை—க.
*இவ்வநுபவமுடையவனை—ஙு. †முக்தனுக்கும்—க.

ஶுத்³தா⁴த்மாநுப⁴வமும் நித்யம் என்று சொல்லுவாருண்டு. விஷயாநுப⁴வவிரோதி⁴க்களான பூர்வகர்மங்களும் கழிகையாலே மீண்டு ஸம்ஸாரம் உண்டாகாதென்னவொண்ணாது. இரண்டுபடியும் கூடாதொழிந்தால் வேறொரு நிலையில்லாமையாலே இவ்வாத்மாவுக்கு கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிற மோக்ஷாவாந்தரவிஶேஷம் ஸித்³தி⁴யாதபடி இருந்ததே என்னில்; இதுவும் ஸம்ப⁴வம். ஶுத்³தா⁴த்மாநுப⁴வஹேதுவான உபாயவிஶேஷங்களாலே இப்புருஷார்த்த²த்திற்கு தத்காலத்தில் விஷயாநுப⁴வமின்றிக்கே இருக்குமத்தனை; இவ்வாத்மாநுப⁴வம் †நிவ்ருத்தமான வளவில், பூர்வகர்மங்களாலே பின்பு வைஷயிகபோ⁴க³ம் வரக்கூடுகையால் மீட்சிக்கும் குறையில்லை. இவ்வநுப⁴வமுடையவர்களிலே சிலர் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷோபாயத்தையும் பற்றிவைக்கையாலே, அர்சிராதி³களில் கணக்கிலே சிறிதுகாலம் இவ்வாத்மாநுப⁴வம் பண்ணி பின்பு பரமாத்மாநுப⁴வத்தோடே தலைக்கட்டவுமாம். இப்படி ஶுத்³தா⁴த்மாநுப⁴வம் நித்யமல்லாமையாலே [1]"ஸவிஶேஷ [illegible]" என்றதுவும் சேரும். ஶுத்³தா⁴த்மாநுப⁴வவிஶிஷ்டமாக பரமாத்மாநுப⁴வம் பிறந்தால் அங்கும் பிறந்த ஶுத்³தா⁴த்மாநுப⁴வத்திற்கு ஸங்கோசமன்றிக்கே மேல் ஏற்றமான அநுப⁴வம் வருகிறவளவேயாகையாலே, இவ்விவக்ஷையடியாக இவ்வாத்மாநுப⁴வம் நித்யம் என்றார்களித்தனை. 31.

ஒரு ராஜாவுக்கு [illegible]யிருப்பானொருத்தன் ராஜாவின் அடியார்க்கு அடியனுமோ? இப்படியாம்

---

[1] பார. சா. 350. 35. †நிவ்ருத்தமாய்—க.

போது இவனை அடிமைகொண்டவனுக்கும் ராஜத்ரோஹமாகாதோ ? ஆனபின்பு ஸ்வதந்த்ராஸ்வாம்யவைஷம்யமும் ‡ஜீவவிசேஷமும் வடிக்குமோ என்னில்; ராஜஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ராஜசேஷன் ததீயசேஷனும்போது விரோதமில்லை. இங்கும் அப்படியே ஸர்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு ஜீவன் சேஷனாகக் குறையில்லை. அதில் [1]"அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே பாகவதவிஷயத்தில் வரும் சேஷத்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாய் நிறம் பெற்றிருக்கும்; இதரவிஷயத்தில் வரும் சேஷத்வம் அடியாரைத் தண்ணியவர்களுக்குத் தேவை ¶செய்ய விடுத்தாற்போலே நிரந்தரமாய் நிக்ருஷ்டமாம். 32.

இப்படியாகில் ஸ்வரூபத்தாலே பாகவதவ்ருத்தி விஷயங்களிலே §லௌகிகவைதிகவ்யாபாரங்களிலே ஸ்வஜாதீயமான சேஷத்வமுண்டானால், காலவிசேஷாதிகளில் வேதிதமான ஆகாரத்தை யொழிய சரீரத்தை விடில் ஆத்மஹத்யாதிதோஷம் உண்டாம்; *தப்பிப்போகில் கள்ளனும்; தேவதாந்தரவராரான விபரீதரை அநுவர்த்திக்கில் தேவதாந்தரஸஜாதத்திலும் காட்டில் கஷ்டமாம். இது [2]"பராஸவோ நாம ந தேவநாரவ:" என்றும், [3]"நின்சாயை அழிவு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே $ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வதோஷமாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்வவிஷயத்தில் இவனை உபயஸ்துஷனுக்கி

---

[1] அமல. 1. [2] ஸ்ரீகா. ர. 25. [3] . §லோகவைதிக-க.
‡ஜீவவிசேஷமும்—க. ¶செய்யவடுத்தாற்போலே—க.
*தப்பிப்போகிற—க. $ஈஸ்வரனுக்கு—வ

§இடையன் எறிந்த மரம் போலே கைக்கின் ஈச்வரன் "[1] ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று அருளிச் செய்த அர்த்தம் "[2] ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமானார் மெய்வாசகம்" என்னும்படி உபாயாந்தரவிஷயமாகாதோ என்னில். இப்படியாகாது; இந்த ஜந்மாந்தரஸுக்ருத ஜ்ஞாநம் †பிழையற உடையான் ஒருவனுக்கு ப்ராரப்த கர்மவிசேஷத்தாலே இப்படி ஸங்கோசம் உண்டாய்த்தாகில், வைநதேயர் வரத்தில் போலே ஸர்வஜ்ஞம் மீளும் விரகு காட்டிக்கொடுத்தல், இவனுக்கும் 'ஸர்வாதி' என்று பேர்பெற்ற ‡விபரீதஜ்ஞாநத்தை அழியச் செய்து இவனை ஸுஜ்ஞனாக்குதல், இவன் தனக்கு ஆர்த்தியை விளைப்பித்து கடுக மோக்ஷாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுதல், ஏதேனும் ஒரு விரகாலே ஸர்வேச்வரன் இவனை §நெஞ்சாறல் தீர்க்கும். இது "[3] மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத் தரிஷ்யஸி" இத்யாதி வசநங்களாலே ஸித்தம். இப்படி ஸவாஸநமான ஸங்கோசமும் வந்த காலத்தில் அதை ஏதேனும் ஒரு விரகாலே கழித்துத் தந்தருளவேண்டும் என்று ஸ்வதந்த்ர நிருபாதிகஸ்வாமிக்குப் பொதுவிலே விண்ணப்பம் செய்ய அடுக்கும். 33.

*ஈச்வரன் ஒருவனுக்கு எல்லாம் ஸ்வதந்த்ர நிருபாதிகசேஷம் என்றும், அதடியாக விநியோக ப்ரகாரத்தாலே ததீயசேஷம் என்றும், ¶ப்ரமாணங்கள்

---

[1] கீதை. 7. 18. [2] தி.மொ. 2.1.6 [3] கீதை. 18. 58.

§ தி. மொ. 11. 8. 6. இடையனெறிந்த—க.

† திறம் பெற்றிருப்பான் ஒருவனுக்கு—வ. ‡ விபரீதஜ்ஞாநத்தை-வ

§ நெஞ்சால்—க. *'ஈச்வரன்' இதி ந—க. ¶ப்ரமாணம்—க.

காட்டாநிற்க, இருவருக்கும் தஆ்ருதிரிக்ஷமெல்லாம் நிரு⁻பாயிகஶேஷம் என்னப்போமோ? ஸோபாயிக ஶேஷித்வத்தையும் நிரு⁻பாயிகஶேஷித்வத்தையும் கூட்டி, [1]“உஹயாயிஷ்டாநம் செகம் ஶேஷித்வம்” என்னத் தான் போமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தஆ்ருதிரிக்ஷமெல்லாம் ஶேஷமானாலும், ‘ஒருத்தருக்கு நிரு⁻பாயிகஶேஷம், ஒருத்தருக்கு ததீயத்வமடியாக ஸோபாயிகஶேஷம்’ என்று பிரிக்கவேண்டாவோ என்னில்; இது இருவருக்கும் தஆ்ருதிரிக்ஷமெல்லாம் ஶேஷம் என்று சொல்லுகிற ஶ்ரு⁻திஸ்ருதிவசநங்களில் உபாயிகள் சொல்லாமையாலும், ஸ்வாரஸ்யத்தை பாயிக்கைக்கு வேறு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலும், ஒருவருக்கு சுநந்த்ர ஹஶேஷம் என்றவிடம், [2]“தஉஞஹ்ராவாசஃ ஸ்வாம் நவ்யமஹியதெ ஶ்ரு⁻திரவி” என்கிற கட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ‡ஶக்யமாயிருக்கையாலும், இருவரையும் பற்ற வ்ருதிரிக்ஷமெல்லாம் நிரு⁻பாயிகஶேஷம் என்னக் குறையில்லை. இப்படி உதாரங்களைப் பற்ற இருவருக்கும் வந்த ஸஹகாரூபமான ஶேஷித்வம் சுநெந்த்ரநும் ஶ்ருகாரஹேதுத்தாலேவரும் ஸாத்ருவைஷம்யங்களுக்கு §நிவாரகமல்லாமையாலே நித்யவ்யவஸ்திதமான பதித்வ பத்நீத்வங்களுக்கும் உஜ்ஜயரத்வ பாரதந்த்ர்யகாரத்வங்களுக்கும் விரு⁻ஜமன்று. இவ்வயம் ஒரு ஹவிஸ்ஸைப் பற்ற இரண்டு தேவதைகள் சேர உதேஶ்யராமிடத்தில் ஸாத்ருவைஷம்யங்கள் ப்ரமாணப்ரதிநியதங்களான கட்டளையிலே தெளிந்துகொள்வது. 34.

[1] ஷஉயஹஸம். [2] ஶ்ரீகுண. கோ. 28. ‡சக்தமாய்—க. §நியாமகமில்லாமையாலே-வ.

இப்படி ஸ்ரீய:பதியைப் பற்ற ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்க்கு கைங்கர்யமும் †ததீயகைங்கர்யபர்யந்தமாகும். இது ராஜஸேவக உபசாரம் என்கிற கணக்கிலே காணவேண்டியிருக்க, ஸம்மார்ஜந-தீபாரோபண-ஸ்துதி-ஸஞ்சார-கீர்த்தநாதிகளையும் கிங்கரனுக்கு *அடைத்த வேஷத்தையும் ஒழிய, வர்ணாச்ரமங்கள் என்று சில தர்மங்களும், அவற்றுக்கு *அடைத்த வைஷம்யங்களும் இவனுக்குப் பரிக்ரஹங்களாமோ என்னில்; இது கைங்கர்யசப்தத்திற்குப் பொருளறியாமல் சொன்னபடி. கிங்கரனாவான் ஏவல்தேவை செய்யுமவன்; கைங்கர்யமாவது ஸ்வாமி ஏவினவற்றைச் செய்கை. ஆகையால் ஸர்வஸ்வாமியான ஈச்வரன் தந்தாம் அதிகாரத்திற்கு அநுரூபமாக ஸமஸ்தவைதிகவிஷயங்களில் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே ஏவின தேவைகளைச் செய்கை இங்கு கைங்கர்யம்; இது தவிருகை அபராதம். ஸாமாந்யாதி விசேஷகைங்கர்யங்களையும் தந்தாம் அதிகாரங்களைப் பார்த்து யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டியாதபோது அபராதமாம். ஆகையால் தந்தாமுக்கடைத்த ஸந்த்யாவந்தந-ஸ்நாந-ஸம்ஸ்காராதிகளை விட்டால், [1]"ஸந்த்யாஹீநோऽசுசிர்நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு யதந்யத் குருதே கர்ம ந தஸ்ய பலபாக்பவேத்" இத்யாதிகளிற்படியே விசேஷகைங்கர்யங்களுக்கு அநர்ஹனும்; அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்கு உடலா

---

†ததீயகைங்கர்யபர்யந்தமாய்போது—வ. *அடுத்த—க

[1] தக்ஷஸ்ம்ருதி.

காது. [1]"வ்ருத்தத்வாத் ஸமர்தோ ஸதி" §என்னுமவஸ் 35·
தையும் வரும்.

இப்படி †ததீயவைபவஜ்ஞானத்திலே ஸுவ்ருத்த ஜ்ஞனவனுக்கு ஸமஸ்தாசாஸ்த்ராதிகளில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீதமம்யமான பரமைகாந்த்யமும் கலியுகத்தில் அநுஷ்டேயமாமோ? ஆகையால் இக்காலத்திற்கு அதிகாரிவிஷயவர்ணாச்ரமங்களும் கருஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொன்ன ஸமஸ்தவர்ணாதிகளும் கர்த்தவ்யமாமத்தனையன்றோ? ஆனபின்பு இக்காலத்தில் அதிகாரிகளைப் பற்ற, [2]"அத பரமைகாந்திநோ ‡ஸமஸ்தாராதநவ்யோமம் வக்ஷ்யே" என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனே என்னில்; இது ||அதிகாரிவைஷம்யம் அறியாமையாலே வந்த சோத்யம். எங்ஙனே என்னில்,

[3]"கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே ।
யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே யஸ்ய நாச்யுத:"

¶இதிஹாஸாதிகளில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வோத்தமரான அதிகாரிகள் உள்ளபோது இந்த பரமைகாந்திதர்மம் அநுஷ்டிக்கக் குறையில்லை. [4]"யஸ்ய காஷ்ட்ரயமோ யஸ்ய ந கர்த்தவ்யம் கலௌ யுகே" என்றதுவும்,

[5]"அநேகஜந்மஸம்ஸார சிதே பாபஸமுச்சயே ।
நாக்ஷீணே ஜாயதே பும்ஸாம் கோவிந்தாபிமுகீ மதி:"

[1]பார. உத். (விதுரப்ரஜாகர) 4. 30. [2]பாஷ்.நி. [3]வி. தர். 109. 57. [4] [5]

†ததீயவைஷ்ணவவைபவஜ்ஞானத்திலே—க.

‡ஸமஸ்தாராதநம் வக்ஷ்யே என்று பாஷ்யகாரரும்—க.

§என்னவஸ்தையும்—க. ||அதிகாரிவைஷம்யம் என்று அறியாமையாலே—க. ¶இதிஹாஸாதிகளிலும் அப்படிப்பட்ட—க.

[1]"பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" ।
என்கிறபடியே அதிகாரிவிசேஷத்தினுடைய துர்லபதையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. ஸ்ம்ருத்யாதிவசநங்களிற்போலே *கலியுகத்திற்கு விசேஷித்து நிஷேதிக்கும் தர்மங்களிலே †தாத்பர்யமாகவுமாம்.
[2]"த்ரேதாயாம் ஸஜ்ஜநம் ஶ்ரேஷ்டம் த்வாபரே பஹுவத்தமம் ।
ரௌத்ரவைஶ்வாநரௌ ச யாநவந்தம் ச நியந்த்ரிண: ॥
அகஸீந் கரிணம் ஶ்ரேஷ்டம் யாஜிகம் ச ந யாஜிக: ।
நிமந்த்ரணோ மந்த்ரணவந்தம் ச பாபேந்த்ரதஸ்க்ருதலக்ஷணம் ॥
விபரீதம் து ராஜேந்த்ர ஸர்வதேஷு க்ருதலக்ஷணம் । [பா]
பாஹ்மணோ வா ராஜா ஶ்ரேஷ்டோ பாம்ஸோத்ர ஸர்வ
ப்ரஸ்வேஷ்டா ப்ரஸ்கதாஶ்ச ப்ரம்மாஸ்ஸ்தே யஸ்மிந்:"
என்று கலியுகத்திலும் நல்வழி நடப்பாரைப் பெறில் க்ருதயுகவாஸிகளோடு ஒப்பார்கள் என்றிறே ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம். [3]"கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் । நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" இத்யாதிவசநங்களிலும் கலியுகத்தில் ஸமாஶ்ரயணத்தை அழிக்கிறவரைப் பற்ற வெறுக்கிறபடி அல்லது கலியுகத்தில் ஸமாஶ்ரயணாதிகளுக்கு நிஷேதப்ரஸங்கமில்லை. நம்மாழ்வாரும் [4]"கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன் அடியார்க்கு அருள் செய்யும்" என்று அருளிச்செய்தார். 36.

இப்படி நித்யாதிகளிற்சொன்ன பரமைகாந்திதர்மம் தன் அதிகாராநுகுணமாக அநுஷ்டேயமானாலும்

[1]கீதை. 7. 19. [2] [3]வி. பு. 6. 1. 50. [4]5. 2. 11.

*கலியுகத்திற்கும்—க. †தாத்பர்யமாக்கலாம்—க.

இன்னபோது திருவடிதொழ, இன்னபோது அமுது படி சாற்றுப்படி தேட, இன்னபோது திருவாராதநம் பண்ண, இன்னபோது ஸமவத்யாதிகளாலே போது போக்க, இன்னபோது ஸமவரித்ரஹாதிகளை அநுபவித்து ரஸிக்க என்று ஒரு நியமமுண்டோ? ஸ்ரீதிஶரீரனுப் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறவன் பெருங்காற்றில் மாங்காய் எடுப்பாரைப் போலே தனக்குப் ஸந்திஹாவித்த க்ஷேத்திலே நடத்துமத்தனையன்றோ என்னில்; ஸ்ரீதிஶரீரனுக் கைங்கர்யம் பண்ணும் போதும் [1] இருள்தருமாஞாலத்துள் இருந்தநாள் *ஶாஸ்த்ராஜ்ஞாரூபமான ஶாஸ்த்ரங்களைக் கைவிளக்காகக்கொண்டு கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுகையால், "காலே ஹி கடி ஶோதநே" என்கிறபடியே கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காலம் அடைத்துக்கிடக்கையாலே ஈஶ்வரகாலம் பெற்றபோது யதாகாலம் அநுஷ்டிக்கவும், கூடாதபோது

[2]"விஹிதாநி கடாணி ஸமாதாநாதிகாநி வை ।
யாநி ந்யாஸ ப்ரயத்நேந தாநி காலாதிதைர்விதுஃ ॥"

என்கிறபடியே ஶரணாகரங்களிலே அநுஷ்டிக்கவும், இரண்டும் †கடைப்படாதபோது காருணிக க்ஷேத்திதில் சொல்லும் கட்டளைகளைச் செய்யவும், ஸவகாருணிமாய் ஶக்யமான ஸமவஸ ஸ்மரணாதிகளையும் ஆத்மகுணங்களையும் ஒருக்காலும் கைவிடாதொழியவும் ப்ராப்தம். இப்படி அவஸிதனுக்கு ஒரு காலத்

---

1 2 *ஈஶ்வராக்ஞாநுரூபமான—க.

†கிடையாதபோது—ம.

த்திலும் ஶைக்ஷ்யத்வமில்லை; ஆசார்யப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரமான ஸம்ப்ரமும் இல்லை. [illegible]7.

ஸாமாந்ய ஶைக்ஷ்யத்திலும் அந்யாஸ ஸாமாந்ய ஶைக்ஷ்யத்திலும் காட்டில் ஆசார்ய ஶைக்ஷ்யம் ப்ரதானம் என்றும், ஆசார்யன் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸ்வதந்த்ரன் என்றும், யத்ராவஸாநத்திலும் [1]"ஸ்வயம் ஸமாசரேத் தத்ஷீம் ப்ரதிபத்யேத" என்றும் சொல்லாநிற்க; ஸ்வதாஸத்தைக் குறித்துத் தண்டப்ரணாமம் பண்ணிலும், ஸக்யமாயிருக்க ஸம்வத்ஸரத்தில் தண்டப்ரணாமாதிகளையும் கூடத் தவிரிலும், ஆசார்யன் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற இவ்வர்த்தம் ஸதிவாதமித்தனையன்றோ? இங்ஙனல்லாதபோது இஶ்ஶிஷ்யன் ஸாக்ஷாத்காரத்தோடு ‡துவக்கற்றதாலே, இவன் ஸத்த்வத்தாலே ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வஜ்ஞ ஶரணரான ஸர்வேஶ்வரனோடு §துவக்குண்டாயிருப்பது எங்ஙனே யென்னில்; இப்படி ஆசார்யனுடைய ஸ்வதந்த்ரத்திற்கு ஹேதுவான ஸ்வதாஸத்வம் உள்ளபோது, தான் அவனோடு ஸம்பந்தமற்றதென்றிக்கே ஸாம்ஶயாதியான நிலைகுலையாதே போருமாகில், அவன் புரியுமளவும் அவனுக்கு உள்ளிடாய் நின்று உபதேசித்த ஸர்வேஶ்வரனையே ப்ராணாதிகளுக்கு விஷயமாக்கி அவனை முதலாகக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்காரநிஷ்டையைப் போருகையாலே இவனுக்கு ஸாக்ஷாத்கார ஸ்வரூபஸம்பந்தநியம் குலையாது. ஹிதைஷியான ஆசார்யன் ஶிஷ்யனை ஸர்வாவஸ்தை

[1] ‡ துவக்கற்றத்தாலே இவன் என் முகத்தாலே—க.

§ துவக்குண் டாயிருப்பது என் என்னில் — க.

யிலும் யதாஶாஸ்த்ரம் திருத்த விரகு பார்க்குமாப் போலே, ஶாஸ்த்ரவஶ்யனை ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனை ஸர்வப்ரகாரத்திலும் ஸாதநங்களாலும் ஸமஸ்த பூர்வாசார்யாதிகளாலும் திருத்துகையும் ஶாஸ்த்ரீயமான ஆசார்யகைங்கர்யம். இப்படி நல்வழியிலே மீட்கத் $தொடங்கினால் ஸமஸ்தஶ்ரேயஸ்ஸடியாக ஏதேனும் ஒரு விரகாலே இருவரும் ஈடேறுவர்கள். 38.

சேதநனேயாகிலும், [1]"ஸ்வயம் ஶ்ருதிஷ்ஷாஸ்த்ரவிதஸ்ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ ஜீவிநஃ" என்னும்படியே அசேதநம் போலே ஸ்வதந்த்ரனாகில் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதை கூடுமோ? அது கூடாதொழிந்தால் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதையும் ஸம்ஸாரமும் கூடுமோ? இப்படி அநிஷ்டமன்றிக்கே யொழிந்தால் அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரயத்நம் கூடுமோ என்னில்; இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதைக்கு அநுகூலம்; எங்ஙனே என்னில்; ஈஶ்வரனைப் போலே *ஸ்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரனாகிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனகான்; ப்ரக்ருதிகாலாதிகளைப் போலே அசேதனமாகிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனகான்; சேதனன் ஆனாலும், ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்கேட்கைக்கு யோக்யமல்லாத தியக்ஸ்தாவரஜங்கமங்களிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனகான். இப்படி வர்ணாஶ்ரமாதிஸ்வாமியாயி களுமன்றிக்கே தாங்களே ஸமஸ்தவிஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படியுமான முக்தருக்கும் நித்யருக்கும் ஶாஸ்த்ராபெக்ஷையில்லை. இப்படியானபின்பு ஏதேனுமொரு ஜாத்யாதிஸ்வாமியாயிகளோடே கூடி உபதேஶநிரபெக்ஷமாக அறியவிரகன்றிக்கே, உபதேஶித்தால் அறிய யோக்யனுமாயிருக்குமவன் ஶாஸ்த்ரவஶ்யன். இவன் ஶாஸ்த்ரார்த்தம்

---

[1] $தொடங்கினபகவத்—ஸ. *ஸ்வதந்த்ரஸ்வாதந்த்ரனாகிலும்-க.

அநுஷ்டிக்கும்போது †சிகீர்ஷாஶக்தியையும் ப்ரவ்ருத்திஶக்தியையும் ஈஶ்வரன் கொடுத்துவைக்கையாலே ஶாஸ்த்ரசோதநாயோக்யதா ஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டு. அசித்துக்கு ஜீவனுக்கும் வ்யாபாராஶ்ரயத்வம் உண்டேயாகிலும், ஈஶ்வரன் இவற்றுக்கு ஶக்தியைக் கொடுத்து வ்யாபரிப்பியாமையாலே ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வாதிகளில்லையாயிற்று. ஜீவனுக்கு இஶ்ஶக்தியினுடைய ‡ஸத்பாவத்திலும், அஶ்ஶக்தியுண்டானாலும் அபேக்ஷிதம் அறியும் போதும், அறிந்தால் ப்ரவர்த்திக்கும்போதும், அதின் ஸமாபநமும் பண்ணும்போதும், ததுசிதங்களான ஸஹகாரிப்ராயங்கள் வேண்டுகையாலே §பரதந்த்ரனானான்; அவ்வளவை யிட்டு [1]“ஸூத்ரப்ரோதா தாருமயீவ யோஷா” என்கிறது. ஶாஸ்த்ரங்களான வேதாந்தவாக்யங்களும் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ-கர்த்ருத்வ-போக்த்ருத்வங்களைப் பிரிய கணித்து $பண்ணித்தன. இப்படியானால் ஈஶ்வரனிற் காட்டிலும், அசித்திற் காட்டிலும், திர்யகாதிகளைக் காட்டிலும், முக்தர் நித்யர்களைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தங்களான பாரதந்த்ர்ய-வேதநத்வ-ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணயோக்யத்வ-¶ப்ரக்ருதிஸம்பந்த-க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வாதிகளாலே ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாய், பரகதஸ்வாதந்த்ர்யமடியாக பரதந்த்ரனான தான் சுமந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே கர்த்தாவாய், கர்மப்ரதனான பகவானுடைய அபிப்ராயவிஶேஷமடியாக உண்டான ஶாஸ்த்ரீயகர்மப்ரவ்ருத்திக்கு

[1] பார. உத். (விதுரப்ரஜாகர) 7. 1. †இச்சாஶக்தியையும்—வ. ‡ஸாஹாய்யம் உண்டானாலும்—வ. ஸத்பாவத்திலும் ஶக்தியுண்டானாலும்—க. §பாரதந்த்ரன்.—க. $பண்ணித்தனை—க. ¶ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிஸம்பந்தக்ஷேத்ரஜ்ஞத்வ—வ.

ஜ்ஞாநாஸவங்களாலே ஹேயனாவாய். இப்படி 'ஶாஸ்த்ரவஶ்யன்' என்றும், 'கர்மவஶ்யன்' என்றும், 'ஸம்ஸாரி' என்றும், ஜீவன் நிற்கிற நிலைக்குக் குறையில்லை. இன்னிலையை [1]"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை" என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். இப்படித் தெளிந்தால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை *ப்ரார்த்திக்கை உசிதம். 39.

இப்படிப் பாரதந்த்ர்யனான ஜீவனுக்கு ஸர்வஶேஷியான பரமாத்மாவைப் பற்ற ஆஶ்ரயத்வ-விஷயத்வ-ஶேஷத்வங்கள் மூன்றும் அநுஸந்தேயங்களாய் நிற்க; இவற்றில் ஶேஷத்வத்தை ப்ரதாநமாக்கிக் கொண்டு, 'தாஸோऽஹம்' என்கிற ப்ரதிபத்தியிலே முமுக்ஷுக்கள் ஊன்றிப் போருகைக்கு அடியென்னென்னில், ஸ்வரூப ஸத்தைக்குறுப்பான ஆஶ்ரயத்வத்தாலே ஸத்தாதாரத்திற்கு †ஆஶ்ரயஸித்தியுண்டாம். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விஶேஷ விஷயமான விஷயத்வத்தாலே உபாய விஶேஷ பரிக்ரஹத்திற்கு யோக்யதையுண்டாம். இவ்வாஶ்ரயமும் இவ்வநுஷ்டாந யோக்யதையும் உண்டாயிருந்தாலும், ப்ராப்யவிஶேஷஸித்தி இல்லாதபோது இவை அநர்த்தங்களாம். கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தவிஶேஷம் ஸித்திக்கும் போது, ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் வேண்டும்; இது ஸித்தித்தாலும் ‡இதற்கு அநுஷ்டிக்கும் உபாயமும் 'தாஸோऽஹம்' இத்யாதிகளிற்படியே 'ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நான் ஶேஷம்'

---

[1] தி. வி. 1. *ப்ரார்த்திக்கைக்கும் உபபந்நம்—க.

†ஆஶ்ரயமாத்ர நித்யஸித்தியுண்டாம்—வ.

‡இது அநுஷ்டிக்க உபாயமும் —வ

எல்கிற ஷூக்தியோடே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகை யால் ஆூயெகவலியெகவமான ஷூுஉவமும் அநுஷ்டிக்கும் உபாயமும், ஶறுஉஸெயும், எல்லாம் ஶேஷகவா நுஸகூாநத்தாலே ரஸிக்கிறதாகையாலே இத்தைப் வூயாநம் என்று நினைத்து, [1]"நடெஹம் நவூாணாகு" ஐதூாதிகள் அருளிச் செய்தார்கள். $இப்படிப்பட்ட ஶேஷகவமே திருமந்த்ரத்திலும் வூயாநமாய், வூயஉா நுஸநெயமாயிற்று. இதற்குப் வூதியோகியாயும் ஆுஶூயமாயும் வாராவாரதகவங்கள் தோற்றுகிறது. 40.

இப்படி ஶேஷகவம் வூயாநமாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் முற்பட ஶேஷகவமும் பின்பு வாரதஞூ்யமும் அடைவே தோற்றுநிற்க, [2]"உஙியாஉூதயா உஷாஸெஷூ கஷூலாவாதூஷுஉவஃ" ஐதூாதிகளில் வாரதஞூத்தை முற்படச் சொல்லவேண்டுவானென்னென்னில்; இஶ்ஶேஷகவம்தான் ஸிஜித்ததும், [3]"உவாஉெதூ ஸநா ஷூதிநியஉநாஷெூஶிஉவிதள" ஐதூாதிகளிற்படியே ஷூதஞூனை ஈஶ்வரன் தனக்காக உவாஉாநம் பண்ணுகையடியாக வருகையாலே, ஶேஷகவஸிஜிவூயோஜகமான வாரதஞூத்தை முற்படச் சொல்லுகிறது; ஆகையால் இவ்வாரதஞூ்யமும் ஶேஷகவஸிஜிக்கு உறுப்பாக வருகையாலே, நியாஉூகவத்தை முற்படச் சொன்னவிடங்களிலும் ஶேஷகவமே வூயாநமாக விவக்ஷிதம். [4]"ஓஸ ஐதி வூவஞ ஐதி வ" என்றும் [5]"ஶரணாமதொஉஸி தவாஸி ஓஸ ஐதி வகூாரஂ உாஂதாரய" ஐதூாதிகளிலும் ஶேஷகவவூயாநூமேயிறே

[1] ஸ்தோ. ர. 57. [2] சர. கத். [3] ஸ்ரீர. ஸ்த. 2. 87. [4] சதுச்லோகீ. 2.
[5] சர. கத். $இப்படி சேஷத்வமே—க.

தோற்றுகிறது. நிருபாதிகஸம்பந்தவிஶேஷத்தை ஸர்வ விஷயத்திலும் அநுஸந்திக்க, தனக்கு ஸர்வத்திலும் மமகாரநிவ்ருத்தியும் ஸித்திக்கும். 41.

உபாதியாலே ஶரீராதிகளும் ஸ்வபாவத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளும் தனக்கு ஶேஷமாய் நிற்க, இவற்றில் மமகாரத்தை விட்டால் ஸ்வதந்த்ரனாகானோ வென்னில்; முமுக்ஷுவுக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்திற்கும் அதற்கு அநுகூலமான தேஹயாத்ரைக்கும் உபயுக்தங்களல்லாத விஷயங்களில் மமகாரத்தை நிஶ்ஶேஷமாக விடக் குறையில்லை. உபயுக்தமாக ஈஶ்வரன் *அடைத்து வைக்கிறவவற்றில், 'இவற்றை நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனான ஶேஷீ தனக்குறுப்பாக நமக்கு அடைத்துவைக்கிறான் என்று தெளிந்து நிருபாதிகமமகாரத்தைத் தவிர்ந்தால் ஸ்வதந்த்ரனாகான். 42.

ஈஶ்வரன் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனாகையும், ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாகையும் விருத்தமன்றோ என்னில்; ஸ்வதந்த்ரனான ராஜா அநுகூலரான மந்த்ரிகளுக்காதல், வல்லபையான மஹிஷிக்காதல், பாலரான புத்ராதிகளுக்காதல், தன் இச்சையாலே சொல்லித்துச் செய்யும் கட்டளையிலே, ஈஶ்வரனும் ஸர்வஶக்தியாய் நிரபேக்ஷனாய் †வைத்து ஆஶ்ரிதர் அழைத்தவிடங்களில் வந்தும், அபேக்ஷித்தவற்றைச் ‡செய்தும், இடைச்சிகளுள்ளிட்டார் கட்டவும் அடிக்கவும் இசைந்தும், இப்படி நடக்

*நடத்திவிக்கிறவவற்றில்—க. †வைத்து, அழைத்தவிடங்களில்—க. ‡செய்யவும்—க.

கிற கட்டளையெல்லாம் [1]"த்வதேவ பராயணா"இத்யாதிகளும், [1]"ஸ்ரீமாஜ் ஜகத்வேதஸ்த்ய ஸந்தகோஸாப்ருவத்தே" என்கிற கட்டளையிலே தன் ஸ்வாதந்த்ர்யைகாமேஷ்டியான படியாலே இவ்வளவு பாரதந்த்ர்யம் விருத்தமன்று. 43.

[2]"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:"

[3]"ஶ்ரத்ததாநா மத்பரமா பக்தாஸ்தேऽதீவ மே ப்ரியா: ॥"

[4]"பரஸ்பரஸ்ருஷ்டா ஜாத்யநுஸா: பரஸ்பரேஷ்வபம்ஸகா: ।
பரீவாதேஷு யே ஸக்தா: தேऽதீவ ப்ரியதா மம ॥"

என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அநவதிகப்ரீதியுக்தனாய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனுடைய நினைவடியாக ததீயஶேஷத்வமும் ப்ராமாணிகமாகில், ததீயர்க்கு அந்யோந்யஶேஷஶேஷிபாவம் வருகையாலே இதரேதராஶ்ரயதோஷம் வாராதோ என்னில்; உபயஹேதுத்தாலே இருவரும் அதிஶயாதாயகராகையாலே இருவரும் அதிஶயஹேதுவான வேஷத்தாலே ஶேஷபூதராய் அதிஶயாஶ்ரயவேஷத்தாலே இருவரும் ஶேஷிகளாக விரோதமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை [5]"போதயந்த: பரஸ்பரம்", [6]"அந்யோऽந்யகுரவோ விப்ரா: அந்யோந்யாதிஶய: ஸ்ம்ருதா: । அந்யோந்யோபகாரப்ராணா ஸ்தாபயந்தி தாநி ச ॥" இத்யாதிகளில் கண்டு கொள்வது. 44.

ஆனாலும் ஶிஷ்யாதிகளும் ததீயராகையாலே ஆசார்யாதிகளுக்கு அவர்களைப் பற்ற ஶேஷத்வம் வருகை விருத்தமன்றோ வென்னில்; இதிலும் விரோத

[1] வி. பு. 5. 22. 17, 19. [2] கீதை. 7. 17. [3] கீதை. 12. 20.
[4] வி. தர். 76. 22. [5] கீதை. 10. 9. [6]
§இத்யாதிவிஷயங்களில்—ஸ்ரீமா—க.

மில்லை. எங்ஙனேயென்னில், திருத்துழாய்க்கு நீர் இறைக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே ஆசார்யர்களும் பகவத்கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே சிஷ்யனாய் வருகிற ஆத்மாவுக்கு ஒரு கிஞ்சித்காரம் செய்கிறார்களாயிறே இருப்பது. இப்படியானால் இருவருக்கும் சேஷத்வப்ரதிபத்தி பொதுவாய் நிற்க, கிஞ்சித்காரப்ரகாரம் சாஸ்த்ரவசநத்தாலே வேறுபட்டிருக்கும். ஆசார்யன் செய்யும் கிஞ்சித்காரம் யதாஹ்ருதயம் யதாபலம் ஹிதோபதேசாதிகள்; சிஷ்யன் செய்யும் *கிஞ்சித்காரம் சொன்ன அர்த்தத்தை சிந்தாமல்கொண்டு, க்ருதஜ்ஞனாய் நல்வழி நடந்து, ப்ரதிவஞ்சநம் பண்ணாதே உசிதமான சுச்ரூஷாதிகளைப் பண்ணுகை. இப்படிப் ப்ரதிபத்திவிசேஷஸாம்யமும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷநியமமும் பகவதாஜ்ஞாஸித்தமாகையாலே, இத்தாரதம்யமும் விடாதொழிந்தாலும் பரஸ்பரசேஷத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. 45.

ஆத்மாவை நித்யநிர்விகாரன் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இவனுக்கு நரகத்தில் நிஷேதிக்கிற துக்காதிகள் பரமார்த்தங்களாகக் கூடுமோ? ஆனபின்பு ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லும் கட்டளையிலே ஸம்ஸாரம் ஆரோபிதமாய், நரகவாஸம் அவனுக்கு துக்காதிகள் இல்லை என்கிறதாமித்தனையன்றோ என்னில், ஜீவனை நித்யநிர்விகாரன் என்கிற வாக்யங்கள் 'அசித்துக்களில் உண்டான விகாராதிகள் இல்லை' என்கிறனவாகையாலே விரோதமில்லை. ஸம்ஸாரம்

---

*கிஞ்சித்காரம் சிந்தாமல் கொண்டு—க.

ஆநாவிதம் என்னும்போதும், சேதனனை †இவ்வாத்மாதான் ஆநாவிக்க வேண்டுகையாலே ஸம்ஸார தோஷம் இவனுக்கு இல்லை என்கை ஒருபடியாலும் கடைப்படாது. இப்படியல்லாதபோது மோக்ஷோபாயத்தை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் நிரர்த்தகங்களாம். 46.

இப்படியானாலும், [1]"புருஷ: ஸுகது:கா நாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே" என்கையும் [2]"...ஸுகது:கஸமாச..." ... என்கையும் விருத்தமன்றோ என்னில், இந்நிஷேத வாக்யத்தில் புருஷனுக்கு போகமில்லை என்று விவக்ஷிதமன்று; உடம்பினுடைய வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகளில் *ஹர்ஷசோகங்களைப் பண்ணுகை விவேகிக்கு உசிதமன்று என்று இவ்வளவிலே தாத்பர்யம். இப்படியாகையால் கர்மாதீநமாக ஸுகது:கபோக்த்ருத்வம் ஜீவனுக்கு விருத்தமன்று. 47.

விலக்ஷணமான தத்வங்கள் மூன்றுக்கும் ஸ்வரூப நித்யத்வமும், ஓரோர் ‡ஆகாரங்களாலே அநித்யத்வமும் உண்டாயிருக்க, அசித்தை விசேஷித்து நஶ்வரம் என்கையும் ஜீவேஶ்வர தத்வங்களை விசேஷித்து நித்யங்கள் என்கையும் கூடுமோ என்னில், §அசித்துக்கு நாநாவஸ்தாபந்நமான ஸ்வரூபாந்யதாபாவ

---

[1] கீதை. 13. 20. [2] †இவ்வாத்மாதானே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுகை

*ஹர்ஷசோகங்கள் பண்ணுகைக்கு உசிதமன்று—க. [யாலே—வ.

‡ஆகாரவிசேஷங்களாலே—க. §அசித்துக்களுக்கு—க.

ரூண்டு; அதில்லையாகிலும் ஜீவனுக்கு ஜலபுத்புதாதி ஸம்ஶ்லேஷங்களுக்கீடான ஜ்ஞாநவிகாஸஸங்கோசவ்யவஸ்தா ஸ்வபாவமுண்டு; இவை இரண்டுமன்றிக்கே, ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யாநுஸாரியான $ஸங்கல்பவிக்ரஹ விகாராத்யவஸ்தாபேதமாகையாலே இவ்வாசிகளை விவக்ஷித்து ஒன்றிற்காட்டில் ஒன்றிலே வாசிபட நித்யாநித்யாதிஶப்தங்களைப் ப்ரயோகிக்கலாம். இப்படியாகையாலே ஶாஸ்த்ரத்தில் 'நித்யன்பக்கலிலே பிறந்த தத்வங்கள்' என்றும், 'நித்யங்களுடைய ஸமூஹங்கள்' என்றும் மஹர்ஷிகள் பண்ணின நிர்வசநங்களுக்குக் குறையில்லை. 48.

ஸர்வதத்வங்களுக்கும் ஆதாரபூதனான ஈஶ்வரனை ¶இவற்றில் வஸிக்கிறான் என்றும், இவை அவனுக்கு வாஸஸ்தாநம் என்றும் சொல்லுகை உபபந்நமோ என்னில், சரீரத்திற்கு ஆஶ்ரயமான ஜீவாத்மாவை சரீரத்திலே நிற்கிறான் என்கிறாற்போலே, இங்கும் ஸர்வாதாரனான ஈஶ்வரனுக்கு இவையெல்லாவற்றையும் இருப்பிடமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. இத்தால் இவனை ஒழிய *அவற்றினுடைய ஸத்தை கூடாதாற்போலே, அவற்றை ஒழிய இவனுடைய ஸத்தை கூடாது என்கிறதன்று. 49.

ஸர்வத்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை; விபுக்களான காலாதிகளுக்கு புறம்பு என்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க ஈஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களையும் உள்ளும் புறமும்

$ஸங்கல்பத்தாலே விக்ரஹவிகாராத்யவஸ்தாபேதமாகையாலே—க. ¶இவ்விடத்தில்—க. *இவற்றினுடைய—க.

வ்யாபித்து நிற்கிறான்' என்கை கூடுமோ என்னில், இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸகலபதார்த்தங்களிலும் † ஈஶ்வரன் இல்லாத பதார்த்தம் இல்லை என்கையிலே தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. 50.

இப்படி ஜ்ஞேய வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றோடும் சேர்ந்து நிற்கிற ஈஶ்வரனுக்கு அவிஜ்ஞேயபதார்த்தீகத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே என்னில், அபராதஸ்பர்ஶங்களும் விகாரவிஶேஷங்களும் தன் ஸ்வரூபத்தில் கிடவாதே சரீரமான சேதநாசேதந பதார்த்தங்களிலே கிடக்கிறவளவே யாகையாலும், ஜீவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்தை $நிவர்த்திப்பிக்கவல்லனாகையாலும் இவனை ஜ்ஞேயபதார்த்தீகன் என்கிறது. 51.

தன் லீலையாலே ஜகத்வ்யாபாரத்தையும் ‡ மோக்ஷப்ரதானத்தையும் பண்ணுகிறான் என்றால், இந்த லீலாரஸம் § முன்பு இல்லாமையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் கூடுமோ என்னில், அவாப்தஸமஸ்தகாமன் என்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸத்யஸங்கல்பனை இவன் காசித்தபோது அவையெல்லாம் தலைக்கட்டும் என்று தாத்பர்யமாகையாலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்வ்யாபாராதி லீலையைப் பண்ணக் குறையில்லை. 52.

இப்படித் தன் லீலாரஸத்திற்காக வ்யாபரிக்கிறானாகில், க்ருபையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் மோக்ஷப்ரதான

† ஸ்வரூபஸம்பந்தம் உண்டு என்கையிலே-அ.
‡ தத்தாநுகுண ஸமப்ரதானத்தையும்-அ. § முன்னிட்டில்லாமையாலே—க. $ நிர்வர்த்திப்பிக்க—க.

த்தையும் பண்ணுகிறான் என்கை கூடுமோ என்னில், $இந்த லீலைக்கு பரது:க்கத்தைக் கழிக்கையிலே நோக்கானபடியாலே பசித்த கூனர்குறளர்க்கு உதாரனான ராஜா பால்சோற்றையிட்டு விளையாடும் கட்டளையிலே, இவ்விளையாட்டு க்ருபையோடே சேர்ந்திருக்கும். மற்றும் இவன் செய்யும் லீலைகளெல்லாம் ஸ்மரணீயங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ச்ரிதர்க்கு உபஜீவ்யங்களாகையாலே ஈச்வரனுடைய ஸர்வலீலைகளும் க்ருபாஸஹங்கள். 53.

ஆனாலும் ஸர்வஹிதம் என்னவொண்ணாதபடி ¶ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் சிலருக்கு நரகாதிக்லேசங்களைக் கொடுக்கையாலே, ஈச்வரனுக்கு ஸர்வாத்மாக்கள்பக்கலிலும் க்ருபையுண்டு என்று சொல்லவொண்ணாதபடி *இருந்ததீ என்னில், குணதோஷவ்யவஸ்தை †லோகத்திலே வ்யுத்பத்தி பண்ணவேண்டுகையாலே கள்ளரை தண்டித்தால் ராஜாவினுடைய காருண்யத்திற்கு விரோதமில்லாதாற்போலே, ஈச்வரனுக்கு ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணின விஷயத்தில் தண்டிக்கை காருண்யவிரோதமன்று. துஷ்க்ருத்விநாசம் ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாகையாலே க்ருபாஸஹம் என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். ஸாபராதரான ஆத்மாக்கள் தாங்களே ‡புரியும் அவஸ்தையில்; 1"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்",

1கீதை. 10. 10, 11. $இந்த லீலை பரதுக்கத்தைக் கழிக்கவே ப்ரதாநமாகத் தோன்றுமிடத்தில் பசித்த கூனற்குறளற்கு.......... விளையாடும் கட்டளையிலே க்ருபையோடே—க. ¶ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள்—க. *இருந்தது—க. †வ்யவஸ்தைதானே—க. ‡பிரியும்—க. 1"ஸஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்" என்று அதிகம்—க.

[1]·தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம்' இத்யாதிகளிற்படியே ஈஶ்வரன் பண்ணும் ஸ்திதப்ரவ்ருத்திகளில் க்ருபாஸ்வும் கண்டுகொள்வது. 54.

இப்படி ஸ்ருஷ்டயாத்யர்த்தமான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களும் தனக்குலீலையாய், திவ்யவேதநாவேதநங்களும் தனக்கு விபூதியாய்க் கொண்டு போகங்களாம்படி நிற்கிற ஈஶ்வரனுக்கு ஒன்று லீலாவிபூதி, ஒன்று போக விபூதி என்கிற வ்யவஸ்தைக்குக் காரணம் உண்டோ என்னில், ஒருவனுக்கு இல்லாத வேஷத்தைக் கட்டி அவனை எல்லாரும் வேறொன்றாகப் *ஸாவிக்கும்படி பண்ணுகை லீலையாக நாட்டிலும் ஸாதாதிஶாஸ்த்ரங்களி லும் ப்ரஸித்தமாகையாலே, இங்கும் †தேவாதிவேஷ த்தைப் பரிக்ரஹித்து, அதற்கீடான வ்யாபாராதி களாலே ஈஶ்வரனுக்கு பரவ்யாமோஹநரஸத்திற் குறுப்பாய் நிற்குமவற்றை 'லீலாவிபூதி' என்றும், ஸ்வா ஸாவிகாகாரத்தாலே ரஸத்தைப் பிறப்பிக்குமவற்றை 'போகவிபூதி' என்றும் விபஜிக்கைக்குக் குறையில்லை. ஆகையாலே ஸம்வேதநருக்கும், ஊர்த்வஸீமையில் இந்த ‡லீலோபகரணத்வம் கழிந்து நிற்கையா லே, போகவிபூதித்வமே உள்ளது. ஈஶ்வரன் தான் அவதரிக்கும்போது லீலோபகரணமான தேவமநு ஷ்யாதிவிபூதிகளோடு தன்னை ஸாம்யமாக நடத்திக்

*ஹ்ரஷிக்கும்படி—வ. †தேவாதிவேஷவிஶேஷபரிக்ரஹ த்திலும் அதற்கீடான வ்யாபாராதிகளிலும் (ளுப்) ஈச்வரனுக்கு.... ....உறுப்பாய் நிற்கும். அவற்றை லீலாவிபூதி என்று விபஜிக் கைக்குக் குறையில்லை—க. ‡லீலோபகரணத்வம் கழிகிறது. தான் அவதரிக்கும் போது—க. [1]கீதை. 10. 11.

காட்டுகையாலே வ்ருக்ஷவ்ருக்ஷாதரங்களொழிந்த சுவதாரங்களை விஷயம் என்கிறது. 55.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு லீலோபகரணங்களாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு போக்யஸாதனங்களாய் நின்ற §பதார்த்தங்கள் தானே ஶுத்தஸத்வமயில் ஸோமர்ங்களாயிருக்கும் என்கிற சயத்ம் கூடுமோ என்னில், இப்பதார்த்தங்களுடைய போக்யத்வம் பாபமடியாகவும் பார்ஷவிஶேஷாதிகளிலே ப்ரதிநியதமான சுகதுக்கங்களும் பாணிவிஶேஷமடியாகவும் வருகிறதாகையால், இவற்றுக்கு உபாதியான புண்யபாபம் கழிந்தவனைப் பற்ற ஔபாதிகமான போக்யத்வமும் சுகதுக்கங்களும் கழிகையாலும், ஶேஷிக்கு லீலோபகரணமாய், ஶரீரதயா ப்ரகாரமாய் நிற்கிறபடி $ஸாக்ஷாத்க்ருதமாகையாலும், முக்தனைப் பற்ற இவற்றுக்கு ஸ்வத: ப்ராப்தமான அதிஶயிதாநுகூல்யம் உபபன்னம். ஸர்வஶக்தியான *ஈஶ்வரன் தன்னுடைய வைசித்ர்யமடியாக ஸஹஜ - ஶுபஜ்ஞாநப்ரக்ருதியாலே ஒரு வஸ்துதன்னையே ப்ரதியோகிஸம்பந்தத்தாலே போக்யமாகவும் சுகதுக்கமாகவும் †வகுத்துவைக்கிறான். இவ்வகுப்படியாக த்யாஜ்யோபாதேய விபாகம் உண்டாகிறது. 56.

நாராயணஶப்தத்தில் தாத்பர்யத்தைக் கணிசிக்கிற [1]"நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை யன்றி யிலை" என்கிற வாக்யங்கள் ‡இரண்டி

---

[1] 4அ. 7. §பதார்த்தங்கள் முக்த தசையில்—க.
$ஸாக்ஷாத்க்ருதமாகையாலே—க. *ஈச்வரனுடைய—க. [வு.
‡இரண்டாலும்—க. †'அதிசயிதாநுகூலமாகவும்' என்று அதிகம்—

லும் நிஷேதங்களுக்கு ஸங்கோசமாக அர்த்தம் கொள்ளுகை உசிதம். அதில் [1]"நின்னருள் என்பாலதே" என்றும், §"நாரணனே" என்றும் ஜீவபரஸ்வத்திலே அபிஸந்தியுடைத்தான வாக்யத்தில் இருவருடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம் என்கை ஸர்வவசன விருத்தமாய், ‡ஸஹஸ்ரப்ரமாணவிருத்தமுமாம். அப்படியே, 'நான் உனக்கு சேஷபூதனாயிருப்பன்; நீ எனக்கு ¶சேஷபூதனாய் இருப்புதி' என்கையும் ப்ரமாணமதி அன்று. "ஸர்வ ஸங்கல்பேத்ய ஸம்ஶ்ரிதாய ஸ்வகாய" என்கிற ஸௌஸ்வாமிகுணவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகை ஸ்வாதந்த்ர்யபரிக்ஷாவிஷயமான வாக்யத்தில் அப்ரயோஜநமாம். 'நான் சேஷமாவது சேஷியான நீ உண்டானால்; நீ சேஷியாவது சேஷபூதனான நான் உண்டானால்' என்று விவக்ஷிதமானால், இங்கு 'நான்' 'நீ' என்கிற சப்தங்களில் சேஷசேஷி ஸம்பந்தத்தைக் காட்டுகைக்கு சக்தி இல்லாமையாலும்; இப்படி லக்ஷணை கொள்ளுகைக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லாமையாலும் ஸம்பந்தத்தை இடுக்கி இந்நிஷேதங்கள் கிடக்கின்றன என்கை உசிதமன்று. ஜீவபரர்கள் அந்யோந்யம் ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுக்கள் என்கையும் ப்ரமாணவிருத்தமாகையால், இவ்வநுஸந்தானம் கூடாதபடி ||இருந்ததீ என்னில், ஆஶ்ரயபூதனான நீ இல்லாதபோது உனக்கு ப்ரத்யக்ஜ்ஞானஸ்வவிஶேஷணமான எனக்கு ஸத்தை இல்லையாம். ரக்ஷகனான உனக்கு ரக்ஷணீயவிபூதியாய்க்

§'நாராயணன்' என்றும்—க. ‡பஹுப்ரமாணவிருத்தமாய்—க. ¶சேஷபூதனாய் இருப்பதென்கையும்—க. ||இருந்தது—க.

[1]4. அ 7.

கொண்டு நிரூபகவஸ்துவான நான் இல்லாதபோது, [1]"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" இத்யாதிகளிற்படியே விஶேஷணதி யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி நிற்கிற உன்ஸத்தை இல்லையாம்' என்று தாத்பர்யமானால், தான் ஆஶ்ரயாயீந ஸத்தாகனானபடியையும், தனக்கு ஆஶ்ரயமான ஈஶ்வர வஸ்து ஆஶ்ரயணாயீநஸத்தாகமானபடியையும் சொல் லிக்கொண்டு, ஸர்வநிஷ்டவஸ்துவாக ஆஶ்ரயணவிஷயன் நாரா யணஶப்தவாச்யன் ஒருவனுமே என்கையிலே வாக்ய தாத்பர்யமாகையால், இவ்வநுஸந்தானம் உசிதமு மாய் ஸாரதமமுமாயிருக்கும். [2]"நின்னருள் என்பால தே" என்கையாலே [3]"மந்த்ராணாம்பரமம் மந்த்ரம்" என்கிற மந்த்ரஶப்தத்திலே விவக்ஷிதமான உபாயவிஶேஷமும் உபேயவிஶேஷமும் ஸூசிதம். [2]"நானுன்னையன்றி யிலேன் கண்டாய்" என்கையாலே தத்ஸ்வரூபஸ்வபாவ மானபோது, ஜயநஶப்தத்தாலே காட்டப்பட்ட ஆகா ரஹாவம் விவக்ஷிதம். [2]"நீ என்னையன்றியிலை" என் கிற இத்தாலே ஸஹஸ்ரீமூர்த்தித்வஸ்வபாவத்தில் ஈஶ்வராசா ரமாய்க் கொண்டு ஆஶ்ரயணஹேதுனை ஈஶ்வரனை விஶேஷணதியிட்டு நிரூபிக்கிறபடி சொல்லிற்றாயிற்று. 57.

விஶேஷணதியிட்டு ஈஶ்வரனை நிரூபித்தாலும், விஶேஷணதி யில்லாதபோது ஈஶ்வரனுக்கு ஸத்தை இல்லை என் கை உசிதமோ? ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளாலே இவன் ஸ்வரூ பத்தை நிரூபிக்கத் தட்டென்னென்னில், யதாவஸ்தித மாய், யதார்த்தமாயிருக்கிற *ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளைச் சொல்லில், ஜீவவர்க்கத்தைக் காட்டில் பிரிந்த ஆகா

---

[1] சாரீ. ஸூ. 1. 1. 2. [2] 4. அ. 7. [3] பாத்மோத்தர.

* ஞானாநந்தயாதாத்ம்யத்தையிட்டு நிரூபித்தால்—க.

ஞாநம் ஸித்³தி⁴யாது. ஸூத்ரஸ்வாரஸ்யத்தாலே இவன் இவ் விலக்ஷணோபாஸ்யாந்தர நிரபேக்ஷன், ஸர்வஸ்வா ஸ்வஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபன் என்றாற்போலே வேறுபாடு சொல்லப் பார்க்கில், ஸர்வஸாதா⁴ரணமான லக்ஷணத்தி யை முன்னிட்டல்லது ஈச்வரனுடைய வேறுபாடு சொல்லவொண்ணாது. ஆனபின்பு வேதா³ந்தங்கள் சொல்லுகிற ஸகலஜக³தே³ககாரணத்வ - ஸர்வஜ்ஞ த்வாதி³களாலே ப்ரக்ருதிபுருஷாதி³களில் வேறு பட்டு ஸித்³தி⁴த்த ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் காரண த்வாதி³ஸித்³த⁴தோ³ஷநிராஸமாக ஜக³தா³தி³வ்யாவ்ருத்தம் என்று பின்பு தெளிகையே ப்ரதிபத்த்ராநுகூல்யத் திற்கு உசிதம். இஜ்ஜக³த்காரணத்வத்திற்குள்ளே ஸர்வரக்ஷகத்வாதி³களும் கிடக்கையால், *இது ப்ரத²மம் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையால், இங்கும் நாமரூபத்திலே முற்பட காரணத்வாதி³கள் சொல்லப்படுகிறன. 58.

இப்படி ஈச்வரனுக்கு ஸர்வஜக³த்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி²திஸம் ஹார காரணத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி³கள் உண்டானா லும், ஜீவர்களுக்கு லோகத்திலே அந்யோந்யரக்ஷ்யரக்ஷ கபா⁴வமும், பா³த்⁴யபா³த⁴கபா⁴வமும், நியந்த்ருநியாம்யபா⁴ வாதி³களும் காணநிற்க, [1]"கத³ர்த்²யஷ்டம் இஷ்டம் வா க: ப்ரஹர்ஷிணா விநா" என்றும், [2]"ரக்ஷ: ஶாஸ்த்ராந் ந ஶிக்ஷிதோऽஸ்மி ஶாஸ்த்ராத்" என்றும், [3]"க: கேந ஹந்யதே ஜந்து: க: கேந ரக்ஷ்யதே" என்றும் சொல்லு கிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், லோகத்தாருடைய ரக்ஷகத்வ - பா³த⁴கத்வ - நியந்த்ருத்வாதி³கள் ஸர்வேஶ்வரன்

---

1 ²பார ஆச்வ. 27. 1. ³வி. பு. 1. 18. 31. *இதில்—வ.

இவர்களை ப்ரேரிக்க வருமவையாகையாலே அவனை ஸ்வீகரிக்கையிலும் வேறொருத்தர்பக்கல் ஒதுங்கைகளிலும் †விரோதமில்லை. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு அடி க்ஷேத்ரஜ்ஞர் பண்ணுகிற ‡அபசாரம்; ஸம்ஸாரத்திற்குள் சிலவான பக்ஷ பாதத்திற்கு அடி அவ்வோ ஸாக்ருதங்கள்; ஸகல விரோதிகளையும் கழிக்கைக்கடி ப்ரஸாதங்களாய் §ஸஹஜகாருண்ய ஸம்பந்தங்களான பக்திப்ரபத்திகள். ப்ரபத்தியில் ஸத்தாதிகளையும் மேல் நித்ய கைங்கர்யங்களையும் நடத்துகைக்கு அடி நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதம். 59.

இப்படி பக்திப்ரபத்திகளால் பிறந்த ப்ரஸாதமடியாக அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ஸஹஜப்ரஸாதமடியாக மேலுள்ள அதிசயங்களும் உண்டாவதாகில், ஸூத்ரத்தில் [1]"கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம்" என்று தொடங்கி, ¶க்ருபையாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் ப்ரஸாதத்தாலே மேலுள்ள ஸித்திகளுமாகப் பிரிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், உபாயத்தால் வந்த ப்ரஸாதத்திற்கும் ஸஹஜகாருண்யம் அடி என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்ப்ரஸாதம் பிறவாதபோது ஸஹஜகாருண்யமும் முமுக்ஷுக்களுக்கு *கிஞ்சித்கரமாகாது என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்படிப் பிரித்தது. அங்ஙனன்

[1] சரணு. கத். †விரோதமில்லை. (59) ஈச்வரனுடைய—க. ‡அபசாரம் ஸம்ஸாரத்திற்குள் சிலவாகிறன—க. §ஸஹஜகாருண்ய ஸம்பந்தங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளால் பிறந்த ப்ரஸாதமடியாக—க. $அதிசயங்களுமாகக் கடவதாகில்—க. ¶க்ருபையாலேமேலுள்ள ஸித்திகளுமாக—க. *கிஞ்சித்காரம்—க.

றிக்கே உபாயத்தால் பிறந்த அநிஷ்டநிவாரணத்தை ஸ்வ யை ஸூசிக்க என்றும், இப்படி நிருபாதிகமாகில், ஸ்வாபாவிகமான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிகத்வத்தை ப்ரகாசம் என்றும் விவக்ஷிதமாகவுமாம். 60.

'ஸர்வஜ்ஞன்' என்கையும், [1] "அவிஜ்ஞாதா" என்று ஆச்ரிததோஷங்களைக் காணான் என்கையும் விருத்தமன்றோ என்னில், ஆச்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையெல்லாம் நிச்சேஷமாக க்ஷமிக்கையாலும், மேல் †ப்ராமாதிகங்களான குற்றங்களுக்கும் [illegible] ‡கொடாதொழிகையாலும்; புத்திபூர்வோத்தராகங்களுக்கு அதிகாராநுரூப ப்ராயச்சித்தவிசேஷங்களாலேயாதல், ப்ரக்ருத்யநுரூப சிக்ஷா விசேஷங்களாலேயாதல், §கண்ணழிவு செய்கையாலும்; ஆச்ரிதருடைய அபராதம் காணான் என்று உபபாதித்தத்தனை. இதுவே [2] "யதோ தோஷம் ஸிஸக்ஷூ: வரத நைவாக்ஷயஸி", [3] "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" $இத்யாதிகளுக்கும் தாத்பர்யம். 61.

ஏகவஸ்துவும் காரணவ்ருத்தியாலும் கார்யவ்ருத்தியாலும் உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் நிர்வஹிக்க சக்யமாகிலும், உபாயம் முற்பட்டு, பலம் பிற்பட்டிருக்கவேண்டும்; இப்படியிருக்க, ஈச்வரன் தானே *உபாயமுமாய் பலமுமாய் இருக்கிறான் என்று சொல்லும்படி எங்ஙனே என்னில், ஆகாரபேதத்தாலே ஒருவனுக்கே இரண்டும் கடிக்கும். ஸக்ருத்ப்ரவ்ருத்தி

---

[1] ஸஹஸ்ரநாமம். [2] வரத. ஸ்தவ. 20. [3] பெரி. தி. 4. 9. 2.

†ப்ராமாதிகளான—க. ‡கூடாதொழிகையாலும்—க. §கண்ணழிவு—க.

$இத்யாதிகளுக்குத் தாத்பர்யம்-க. *உபாயமாய்—க.

களால் பிறந்த †ஸ்வாதவிரோஷ ஸஹக்ருத ஸஹஜகாருண்ய விஶிஷ்டவேஷத்தாலே, ஸர்வேஶ்வரன் உபாயமாய், ஸவ்யாகாரவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு அநுஸந்திக்கப்படுகிற ஆகாரத்தாலே அவன் தானே ஸாத்யனுமாயிறே இருப்பது. இவ்வர்த்தத்தில் விரோதமில்லை என்னுமிடம் [1]"ஸ ஏவைவ ஸாதநஃ ஸாதகோ ஏவ நாராயணஃ" என்று ஶ்ருதிவசியமுடைய ஶாஸ்த்ரவாக்யத்தாலேயும் ‡ஸித்தம். 62.

இப்படி ஸாத்யமானவன் தானே ஸாதநனாய்க்கொண்டு உபாயமாய் நிற்கிற நிலை பக்திநிஷ்டன் திறத்திலும், ப்ரபத்திநிஷ்டன் திறத்திலும் துல்யமாய் நிற்க, ப்ரபந்நனைப்பற்ற விசேஷித்து உபாயம் என்கைக்கு அடியென்னென்னில், ப்ரபந்நராய் பக்தியோகம் அநுஷ்டித்தால் ஸாத்யம் கொடுக்கக் கடவ ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு, மேலொரு கர்தவ்யமில்லாதபடி உபாயாந்தர வ்யவதாநநிரபேக்ஷமாக ஸாத்யம் கொடுக்கையாலே உபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நிற்கிற இவனை விசேஷித்து உபாயம் என்கிறது. 63.

பக்திபோலே ப்ரபத்தியும் சோதிதமான உபாயமாய் நின்றது; இது ஸர்வகஸ்வாதவ்யவஹிதமாகையாலே ஸாக்ஷாத் ஸாதநமன்று என்னுமிடமும், வ்யாஜமாத்ரம் என்னுமிடமும் பக்த்யாதிகளுக்கும் துல்யமாயிருந்தது. இப்படியிருக்க ப்ரபத்தியை *'உபாயம் அன்று' என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிறவர்களுக்குத்

[1] சுநவயாரவவெ 3.20. †ப்ரஸாதஸஹக்ருத-க. ‡ப்ரஸித்தம்—வ.

*உபாயமென்றும், பக்தியை உபாயாந்தரம் என்றும்—க.

தாத்பர்யமென்னென்னில், ஶாஸ்த்ரங்கள் பக்தியைப் போலே ப்ரபத்தியை உபாயமாக விதிக்கச் செய்தேயும், இவ்வுபாயத்தினுடைய அநுஷ்டாநஶரீரத்தைப் பார்த்தால், ஸாதநாந்தரவ்யவதாநமாய் நீயே உபாயமாக வேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கிறபடியே பரஸ்வீகாரம் பண்ணிக்கொண்டு உபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நிற்கிற ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வம் இவ்வித்யைக்கு வேத்யாகாரமாய் நிற்கையாலே வித்யாந்தரங்களிற் காட்டில் இவ்வாசியைப்பற்ற ப்ரபத்தியை விசேஷித்து †உபாயம் அன்று என்றார்களித்தனை. அதிவாதாந்தரங்களுக்குமெல்லாம் தாத்பர்யம் ‡ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே பரக்கச்சொன்னோம்.§ 64.

அநந்யார்ஹஸ்வபாவதையாலே ஸ்ரக்சந்தநாதிகளைப் போலே ஈஶ்வரன் முக்தனுக்குப் ப்ராப்யனானாலும் [1]"ஸர்வம் பரவஶம் து:கம்" *என்றும், [2]"ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லா நிற்க, 'கைங்கர்யம் பாரார்த்யம்' என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில், ஸ்வதந்த்ராபிமாநாநுகுணமாக பாரார்த்யஸ்வபாவவைஶிஷ்ட்யம் காண்கையாலே, ஸ்வதந்த்ராபிமாநிக்கு ஸமுசிதமான பாரவஶ்யமும் து:ககாரணமாம். பகவததீநமாகத் தன் ஸ்வரூபத்தை ஶிக்ஷித்தவனுக்குப் பாரதந்த்ர்யந்தானே ப்ரீதிவிஷயமாம். "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:" என்றதுவும் "தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று நிஷேத்யமாகையாலே

[1]மநு. 4. 160. [2]மநு. 4. 6. †உபாயமென்றார்களித்தனை—க. ‡ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே-க. §'அங்ஙனே கண்டுகொள்வது' என்று அதிகம்—வ. *'என்றும்': இது இல்லை—க.

சுநயஹேதுவான சுவோஸ்லோக ஆகாது என்கைக்காகச் சொன்னபடியல்லது ராஜஸதிஸமான ஜிவாயஞ்சவையும் ஊதக்ஷதவேயிலும் ஊக்ஷவேயிலுமுள்ள ஸமவாஸவையும் நிந்தித்தபடியன்று. [1]"விஷ்ணுஜேஹஸம்வத்ஸரம் நிவேஷிதம் | வஸ்ஷ்வஸே க்ருதா ஷுஹதநு ஹஸாவாஜிஷம் யாதா" ஜதாதிகளிற்படியே காரணகஜேவாவஸம்வத்திக்குப் ஸ்ரீயோஜநம் ஸமவாஸவையாகவிறே மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டது. [2]"சுவோஸ்லோவா வதநாஜி ஹேதுஃ" என்றும் சொன்னார்கள். 65.

இப்படி சுவோஸ்லோவை தவிரவேண்டுமாகில், [3]"யோமக்ஷேமாய ஸ்ரீமஹி மஹே" என்கை விரோதமன்றோ வென்னில், இவ்விடத்தில் யோமக்ஷேமத்திற்காகச் சொன்ன ஊக்கிரஸமஹோ வோவாரூவமன்று; மதாஷாரமில்லாதபோது ஸ்ரீதிமுஹாதிஸாத்திற்கும், தனக்குள்ளவற்றை வோராதிகள் நலியாமைக்கும் அவ்வோ இடங்களில் *நிர்வாஹகரைச் செல்லவேண்டுகையைச் சொன்னபடி. [4]"ஸக்ஷம் விஷ்ணுஸ்ரீ காரகம்" என்கிறபடியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணவஸத்தாலே வரிவணுஹமஜஞாநமுடைய வாஜேகாஞித்து இவ்வளவு க்ஷஊரை அநுஸரிக்கைதானும் சுவெக்ஷிதம் இல்லாத ஜேஸங்கள் கிடைக்குமாகில் இப்படி ஸக்ஷேத்ராயிஷ்டிதங்களான ஜேஸங்களிலே இருக்கப் ஸ்ராஷ்ம். 66.

[1] வி. தத்வம். [2] [3] மஹாதஜயஹுஸ. 1. 9. [4]

2 சுவோஸ்லோவை—க. *நிர்வாஹகர் என்று இருக்கச்சொ[ன்னபடி—க.

இங்கிருந்த நாள் ஸமவஸ்விஷயத்திலே ஸேவாதிகள் உசிதங்களாலும், முக்தனுக்கு ஸமவத்நுஹவமே வரஸவுருஷாயு மென்றும், †ஸமவஸ்கைங்கர்யமே வரஸவுருஷாயு மென்றும் சொல்லுகிற பாசுரங்கள் இரண்டும் சேரும்படி எங்ஙனேயென்னில், இவற்றில் ஒன்றைச் சொன்ன இடத்தில் இரண்டும் விவக்ஷிதம். அநுஹவத்தைச் சொன்னபோது கைங்கர்யவயுஞாநுஹவம் என்றதாம். கைங்கர்யத்தைச் சொன்னபோது அநுஹவமடியாக வந்த கைங்கர்யத்தைச்சொல்லிற்றும். இவ்வர்த்தத்தை, [1]"அநுஹவஜநிதப்ரீதிகாரித" இத்யாதிகளிலும், [2]"ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யெ தீவ்ரஸக்தா ஸ்தபஸ்விந: கிங்கரா மம தெ நித்யம் ஸவந்தி நிருபத்ரவா:" இத்யாதிப்ரமாணங்களிலும் கண்டுகொள்வது. 67.

ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகாதிகளிற் ‡சென்றவர்களுக்கு, [3]"கலுகொடி ஸஹஸ்ரேஷு விஷ்ணுலோகே மஹீயதெ" இத்யாதிகளிலே அங்கிருக்கும் காலவிசேஷங்களும் மீண்டு ஸம்ஸாரமும் சொல்லா நிற்க, [4]"மாமுபெத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதெ" இத்யாதிகளாலே ஸமவத்ப்ராப்தியுடையவருக்கு புநராவ்ருத்தியில்லை என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில், ஸுக்ருதவிஶேஷங்களாலே ஸ்வர்காதிகளிற் போலே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே சென்றவர்களிலே சிலருக்கு மீட்சி கூடும்; வித்யாவிஶேஷங்களாலே [5]"யத்ர மஹா

---

[1] சரணா. க. [2] பரமஸம். [3] [4] கீதை 8. 16. [5] பார. சா. 196.11

† பகவத் கைங்கர்யங்களே பரமபுருஷார்த்தங்கள் என்றும்—க.

‡ சொன்னவர்களுக்கு—க.

§ந ஶோசதி” என்னும்படியிருக்கிற பரமபதத்திலே சென்று, யதாவஸ்திதஸ்வரூபாவிர்பாவம் பிறந்து, பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமுண்டானவர்கள் எல்லாருக்கும் புநராவ்ருத்தி இல்லை என்கிறது. 68.

இப்படியாகில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே முக்தனுக்கு இந்த லோகங்களிலே ஸஞ்சாரம் சொல்லுகிறது கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், இது புநராவ்ருத்தி இல்லை என்கிற வாக்யத்தோடு விரோதமன்று. இங்கு புநராவ்ருத்தி என்றது மீண்டும் ஸம்ஸரிக்கை; முக்தனுக்கு இந்த லோகங்களில் சொன்ன ஸஞ்சாரம் ஸர்வேஶ்வரன் வந்து அவதரிக்குமாப் போலே அவனுடைய ஸேவாவிஶேஷமான ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் என்னுமிடம் ஶ்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஸித்தம். 69.

ஈஶ்வரன் ஸர்வநியந்தாவாகையாலே முக்தனை பரதந்த்ரன் என்கையும், [1]“ஸ்வதந்த்ரஶ்ச ப்ராப்ய தேவைஸ்ஸஹ மோததே” இத்யாதிகளிலே ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் பண்ணுகிறான் என்கையும் விரோதமன்றோ என்னில், பரதந்த்ரனை முக்தனுக்கு ஈஶ்வரன் மேல்ஒருக்காலும் *இச்சாவிகாதம் பண்ணாமையாலே முக்தனை ஸ்வச்சந்தவிஹாரன் என்கிறது. இது நித்யருக்கும் துல்யம்; அநாதிகத்வமே விஶேஷம். 70.

ஸர்வேஶ்வராயிகளும் கழிந்த முக்தர் எல்லார்க்கும் ஸஹஜ ஸாம்யமாயிருக்க வேண்டாவோ? இப்படியிருக்க, [2]“ஶோகஷம் ஸாரோகதாம் ஸாரூப்யம் ஸாயுஜ்யமேவ ச ஆத்யஸ்யாத் ஸஹஜாஸ்வாதோ ஸாயுஜ்யம்

1 மஜிதந்தே 2. 36. § ந ஶோசதி—க.
*ஸ்வச்சந்தவிகாதம்—ப.

ஜ்யம் தவ ஸாம்ப்ருத ॥" இத்யாதிகளில் மோக்ஷத்திலே ஸாலோக்ய - ஸாமீப்ய - ஸாரூப்யாதி பேதம் சொல்லுகைக்கு அடியென்னென்னில், பரமபதத்திலே சென்றவனுடைய †ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷம். [1]"ஸாலோகே விஷ்ணோர்நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:" என்கையாலே கேவலஸாலோக்யாதிகளில் மோக்ஷசப்தம் ‡ப்ரஸக்தியாலே ஔபசாரிகம். பரமபதத்திலே ஸாயுஜ்யத்திலே ஸாலோக்யாதிகளுமெல்லாம் உண்டு; ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸுக்ருததாரதம்யங்களுக்கீடாக கேவலஸாலோக்யாதிகள் பெறுவாருமுண்டாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தரோத்தரங்களிலே பூர்வபூர்வமும் கூடிக் கிடக்கும். 71

ஸாயுஜ்யமாவது ஸம்ச்லேஷிக்கையன்றோ? ஆனால் முக்ததசையில் இவனுக்கு சேஷத்வமும் கைங்கர்யமும் கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், ஸம்ச்லேஷத்தில் ஸாயுஜ்யசப்தத்திற்கு சக்தியில்லை, இதுவே அர்த்தமானால், [2]"மம ஸாதர்ம்யமாகதா:," [3]"அநேந ஸாம்யம் யாஸ்யாமி" இத்யாதிகளான அநந்த ப்ரமாணங்களும் விரோதிக்குமாகையால், சப்தசக்திக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் பொருந்த, ஸாயுஜ்யமாவது ஸமாநபோகத்வமாகையாலே, முக்ததசையிலும் சேஷத்வாதிகளுக்கு விரோதமில்லை. ஸரித்ஸமுத்ராதி ஸம்ஸர்க்கத்ருஷ்டாந்தத்திலும், நின்ற நீருக்கும் ப்ரவேசித்த நீருக்கும் ஸ்வரூபைக்யமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை தனித்தனி

[1] பாகவதம். [2] கீதை 14. 2. [3] பார. சா. 312. 39.

† ஸாயுஜ்யம்—க. ‡ ப்ரஸக்திபாலே—க.

வைத்த நீர்களைக் கூட்டில் பரிமாணாதிரேகம் காண்கையாலே தெளிவது. 72.

ஈஶ்வரன் ஶேஷியாய், முக்தன் ஶேஷபூதனாயிருக்க, இருவருக்கும் ஸாம்யம் அத்யந்தஸமமாகக் கூடுமோ? லோகத்தில் ஸ்வாமிக்கும் தாஸனுக்கும் ஸாம்யம் அத்யந்தாஸம்பாவ்யமாகக் காண்கின்றிலோமே என்னில், இங்கு * ஸர்வஜ்ஞரான ஶேஷஶேஷிகளிருவருக்கும் ஸர்வவிஶிஷ்டப்ரஹ்மம் ஒன்றுமே ஸாம்யமானபடியாலே, ஸாம்யஸாம்யம் உபபந்நம். 73.

ஆனாலும் ஜகத்வ்யாபாரம் பண்ணுகிற ஈஶ்வரனுக்குப் பார்த்திருக்கிற முக்தரைக் காட்டில் லீலாரஸம் அதிகமாகவேண்டாவோ என்னில், இதுவும் ஶாஸ்த்ரவிஶேஷங்களில் சொல்லுகிறபடியே நடனுக்கும் ஸாமாஜிகனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கிறாற்போலே, இங்கும் †லீலாரஸம் வ்யாபாரம் பண்ணுகிற ஈஶ்வரனுக்கும் காண்கிற முக்தனுக்கும் ஒத்திருக்கக் குறையில்லை. 74.

மோக்ஷமாவது ஸம்ஸார காரணங்களெல்லாம் விடுகையன்றோ? 'அவித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷம்' என்னுமிடம் ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளிலும் சொல்லப்பட்டதில்லையோ? ஆனபின்பு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி என்று மோக்ஷத்தில் பிரிக்கக் கூடுமோ என்னில், மோக்ஷஶப்தத்திற்கு பந்தநிவ்ருத்தி பொருளானாலும், மற்றுமுள்ள ‡ஸித்தாந்திகள் சொல்லுகிற §மோக்ஷங்களின்படியன்றிக்

---

*ஸர்வஜ்ஞனை—க. †லீலாரஸம் பண்ணுகிற ஈச்வரனுக்கும் காண்கிற முக்தனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கையாலே—க. ‡ஸித்தாந்தங்கள்—க. §மோக்ஷங்களன்றிக்கே—க, மோக்ஷங்களில் போலன்றிக்கே—வ.

கே ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவம் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே, இவ்வாசி தோற்றுகைக்காக வகுத்துச் சொல்லக் குறையில்லை. 75.

இவ்வாசியுண்டானாலும் ஸாவாஸநம் ஸஹாவமான வக்ஷத்தில் இரண்டும் சொல்லும்படி யென்னென்னில், ஒன்று தன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரதியோகியாலும் நிரூபித்து, இரண்டுபடி வ்யவஹாரம் பண்ணக் கடவதாயிருக்கும். ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்று பேரிட்டு, ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநஸங்கோச நிவ்ருத்திரூபமான பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவத்தை இஷ்டப்ராப்தியென்று பிரியச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 76.

மோக்ஷதசையில் வருகிற ஜ்ஞாநவிகாஸம் முன்பில்லாமையாலே கார்யமாயிருக்க, இத்தை நித்யம் என்னும்படி எங்ஙனே யென்னில், வாஸ்தங்களிலே ப்ரத்யம்ஸாபாவம் முன் பன்றிக்கே பின்பு யாவச்சாலம் நடக்கிறாற்போலே ப்ரமாணபலத்தாலே \$இவ்விகாஸம் முழுக்க நடக்கக் குறையில்லை. இதற்கு அடி ஈஶ்வரன் நிஶ்ஶேஷமாக நிக்ரஹம் துறுகையாலே, இவ்விகாஸத்தை மேல் ஒருக்காலும் அழிக்க நினையாதொழிகை. இந்த ந்யாயம் நித்யஸூரிகள் திறத்திலும் ஒக்கும். அவர்கள் விஷயத்தில் நிக்ரஹம் ஒருக்காலும் உதியாமையாலே, விகாஸம் அநாதியாயிருக்கும். பத்தர் திறத்தில் ப்ரவாஹாநாதியான அபராதபரம்பரையாலே பிறந்த நிக்ரஹம் நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்தமானாலல்லது

\$‘இவ்வாகாரம்’ என்று அதிகம்—க,

நிலைநின்ற விகாஸம் கூடாமையாலே, முக்தனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் ஸூஸ்திரமாயிருக்கும். 77.

முக்தனுக்கு 'கைங்கர்யம் நித்யம்' என்று சொல்லா நிற்க, கைங்கர்யத்திற்கு ஶரீராபேக்ஷையுமுண்டாயிருக்க, இம்முக்தனுக்கு ஸஶரீரத்வமும் அஶரீரத்வமும் உண்டு என்று "த்வாதஶாஹவதுபயவிதம் பாதராயணோऽத:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், ஸ்வாமிக்கு அபிமதம் செய்கை கைங்கர்யமாகையாலே, ராஜாவின் நினைவுக்கீடாக நடன் ஒருவேஷத்தைக் கட்டி வருகையும் அதை மாற்றி வருகையும் இரண்டும் ஸேவையானாற்போலே, ஈஶ்வரனுடைய அபிப்ராயத்திற்கீடாக முக்தன் இரண்டு அவஸ்தையையும் பற்றக் குறையில்லை. *இப்படியே "க்ரீடாகரம் த்வ ஶேஷஸ்ய ஸ்வாமிகார்யைக நிஷ்டதா" †என்று அப்பிள்ளார் அருளிச்செய்தார். 78.

இப்படியாகில் தான் உகந்தபடி நடவாதே ஸ்வதந்த்ரன் உகந்ததே செய்து §திரிகிற முக்தனுக்குக் கைங்கர்யம் $ரஸிக்கக்கூடுகிறபடி யென்னென்னில், அவனுகந்தவற்றையே தானுகக்கை இவனுக்கு ஸ்வாபாவமானபடியாலே, இவ்விடத்தில் இருவர் உகப்பும் ஏகாகாரமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை மற்றும் இப்படிக்கொத்த லௌகிகவைதிகவிஷயத்திலும் கண்டு கொள்வது. 79.

---

*அப்படியே—**வ.** †என்றும் பிள்ளான்—க. என்னும்படி ஆழ்வான்-வ. §தீர்க்கிற—**வ.** $ரஸிக்கும்படி யெங்ஙனே—**வ.**

ஸ்வாமியுடைய ப்ரீதியே இவனுடைய கைங்கர்யத்திற்குப் ப்ரயோஜநம் என்கிற அவதாரணம் கூடுமோ? தனக்கு இத்தால் ஒரு ப்ரீதி உத்தேஶ்யமன்றாகில் சேதனன் ப்ரவர்த்திக்குமோ என்னில், பதியை உகப்பித்து அதனாலே பதிவ்ரதை உகக்குமாப் போலே, அவன் ப்ரீதியடியாகத் தன் ப்ரீதியும் வருகையாலே, சேதனன் ப்ரவர்த்திக்கக் குறையில்லை. இப்படி இருக்கச் செய்தே அவதாரணம் பின்பு பிறந்த தன் ப்ரீதியும் ஸர்வஸ்வாமியுடைய ப்ரீதிக்கு *உறுப்பாய் நிற்கும் என்று தோற்றுகைக்காகவத்தனை. 80.

தஸெ்வாவாய வாஸயெடுஷா ஸமுஸஞ்ரா நாபாஸிஷா ।
விரோதபரிஹாரஸ்ய ஶிஜூஶா த்ருஶிதி தஶிடுதம் ॥

இதி விரோதபரிஹாரே

ஸமுஸஞ்ராதிகார: ப்ரதம: ॥

---

*உகப்பாய்—க.

78-வது விஷயத்தின் முடிவிலிருக்கிற 'இப்படியே கிங்கரத்வம் து ஶேஷத்வ' இத்யாதி வாக்கியம், ஸ்ரீ தேசிகன் குமாரரான நயினாராச்சார் செய்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருத விரோதபரிஹாரத்தில் "கிங்கரத்வம் து ஶேஷத்வம் ஶ்லாகிதம் பரநிஷ்டதா என்று வாதிஹம்ஸாம்புவாஹர் (அப்புள்ளார்) அருளிச் செய்தார்" என்று 79-வது விஷயத்தின் முடிவில் இருக்கிறது.—

அதாதிகாரோ த்விதீய: ॥

அபாஸ்ய தாந் தஜ்ஜ: ஸம்ஸாரதாபாயஸ்வஸ்திதித: |
அஹீந்த்ரநகரே நித்யம் ஸ்திதோ ரங்கஸர: ॥

இப்படி ஸகலஸாரார்த்தஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸங்க்ஷிப்தமான உபாயோபேயங்களுடைய விஸ்தாராநுஸந்தாநார்த்தமான ரஹஸ்யார்த்தத்தில் விசேஷித்து வரும் ஶங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

ரஹஸ்யத்ரயார்த்தமான புருஷகாரவிஶேஷம் த்வயத்திலே ஸாக்ஷாத்தாகிறதாகில், நாராயணஶப்தத்திற் சொன்ன குணஸம்பந்தங்களாலே புருஷகாராபேக்ஷை அறும்படியிருக்க, பிராட்டி புருஷகாரமாக வேண்டுவானென்னில், அவன் உபாயமாகவும், இவள் புருஷகாரமாகவும், 2"யாவச்சாஸ்த்ர தவ்யோதவி" 1"மாத: ஸம் ப்ராயதீதா ப்ரவக்ஷ்யந்திய த: ஶ்ரியம்" இத்யாதிகளிற்படியே அநாதியான ஸங்கல்பவிஶேஷம் நடக்கிறதாகையால், விலக்ஷண குணஸம்பந்தங்களையுடைய ஸங்கல்பத்தை இச்சைவத்தாலே கைக்கொள்ளுகிறான். 81.

புருஷகாரம் என்று புருஷன் செய்யும் தொழிலாயிருக்க, வடக்கவேதநவிஶேஷத்தைப் புருஷகாரம் என்று சொல்லுகிறபடியென்னென்னில், 'ராஜகார்யம்' என்று ராஜாவஷ்டம்பத்தைக் கவிகள் கூடச் சொல்லுமாப்போலே, இதுவும் புருஷன் *ஒருவனைக் கிட்டும்போது

1 ஸ்ரீகுண. கோ. 34. 2 ஶௌநகஸம். *ஒரு ரக்ஷகனை—வ.

தனக்கு முன்னிலையாக்குகிற வெதநவிஶெஷத்திலே ஜொகொக்தவாயெயாலே சொல்லப்படுகிறது. 82.

ஸவ்யக்தஜவிஶெஷணத்திற்கு உகவயீ—யவஷ்தூயம் வேண்டா; வ்யக்தஜம் என்று சொல்லில், 'ஒருவன் †ஸவ—விஶிஷ—ஞைகையாலே நம் உஶ—நத்திற்குத் தத்வம் ‡ஒன்று' என்கிற நிஷ்கர்ஷம் சேராது; ஆகையாலே 'ஸ்ரீமான்' என்கிற சப்தம் நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில், ஸவ்யக்தஜமானாலும் விஶெஷணாம்ஶத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, உகவயீ—யம் வஷயொமிக்கை 'ஜூாநவாநு' ஐதூாஜிகளிலே கண்டோம். எல்லாம் §தஜவிஶெஷணமாய் நிற்கையாலே வாகதகவம் என்கிற நிஷ்கர்ஷத்திற்கும் விரோதமில்லை. ஒரு சப்தம் தனக்கே உகவ—யீ—யவஷ்தூயத்தாலே ஙிரவெக்ஷமாகவும் ஸாவெக்ஷமாகவும் ஸாஜநாயிகரணூம் ஜூாநாஜிஶவநங்களிலே காண்கையாலே [1]"கீ—திஃ ஸ்ரீவ—ாகசுவ நாரீணாம்" ஐதூாஜிகளுக்கும் விரோதமில்லை. 83.

[2]"ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" என்றும், [3]"தமெவ ஶரணம் மஜ" என்றும், இப்புடைகளிலே 'ஏகனே மோக்ஷோபாயம்' என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, 'ஸவத்ரீகனவன் ஶரணூன்' என்று அயத்தில் சொன்னால், உவாயஉிகவம் வஷஸிூயாதோ என்னில், மாணவிஶஹாஜிகளைப் போலே வத்ரியும் இங்கு ¶உவாயவிஶெஷணமாய் நிற்கையாலே விஶிஷ்டாவா

---

[1] கீதை. 10. 34. [2] 1அ. 67. [3] கீதை. 18. 62. †ஸர்வவிசிஷ்டன். ஆகையாலே—க. ‡ஒன்றென்னவுமாய்—வ. §தஜய—மாய்—க. ¶உபாயவிசேஷமாய்—க.

யம் ஏகமாகையாலே, 'ஸாஸ்நாது ஒருவனுமே ராதி நிவர்த்தகன்' என்னுமாப் போலே 'ஸ்ரீமான் ஒருவனுமே ரக்ஷகன்' என்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாத போது ஸ்வரூபமொன்றையும் ஒழிந்த குணாதிகள் விசேஷணமாய் நிற்கையாலும், உபாயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். குணவிக்ரஹங்களினுடைய ஸந்நிதாநவைசேஷ்யம் போலே, விசேஷணங்களில் சேதநாசேதந வைசேஷ்யமும் $உபாயத்வாபாதகமாகாது. இப்படியானால் உத்தரவர்ணத்திற்போலே பூர்வவர்ணத்திலும் ஸ்வரஸமாகத்தோற்றுகிற வைசிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கை ஸாஹஸம். விசேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியே உள்ள *உபயோகவிசேஷங்களை பஹுப்ரகாரமாக யதாயோக்யம் கண்டுகொள்வது. ஸுதர்சனனுக்குத் தன் விசேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷதை விக்ரஹாபேக்ஷையைப்போலே ஸஹாயாந்தரஸாபேக்ஷத்வமன்று. 84.

ஈச்வரன் உபாயமாய் நிற்க, அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளை உபாயம் என்கை சேருமோ? இப்படி ஸந்தர்ப்பிக்கில், இது †த்ருஷ்டிவிஷயிபோலே யாகாதோ என்னில், இவ்விடத்தில் ஈச்வரன் உபாயமாம்போது ப்ரபத்தி ‡பண்ணுகிறவனுக்கு இத்தை சித்தாலம்பநமாக்கவேண்டுகையாலே விக்ரஹவிசிஷ்டனாகவல்லது பற்றப் போகாமையாலும், [1]"ஸந்நிகர்ஷணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்"

[1]பாஷ்ய. முக்தகம். $உபாயத்வித்வமாகாது—க. *உபயோக விசேஷங்களையும்—க. †த்ருஷ்டி விஷயிற்போலே—க. [லே—க. ‡ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு சித்தாலம்பநமாக வேண்டுகையா

என்கிறபடியே $க்ருதொத்தம்ஹகக்ஷாதிஸய த்தாலும், ஸ்வாமிபக்கல் உபஹதன் பரிமாறும் க்ருத்திற்கு உசிதமாயிருக்கையாலும், திருவடிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸம்ஹாப்ரயவிருஹவிஸிஷ்டனை ஈஸ்வரனுடைய உபாயஹாவத்தை அநுஸந்திக்கிறான். 85.

ஸொவ்க்ருகவரணத்தை அஜமாகப் *பலவிடங்களிலும் விதியாநிற்க, [1]"உபாயெ ஞஹரக்ஷிதார:" இத்யாதிகளிலே 'ஸரணஸவும் உபாயமெடுகவாவகம்' என்று நிஷ்கர்ஷிக்கை சேருமோ என்னில், ஸொவ்தாவானவன் தன்னையே அதிகாரிகளை அயிகாரி தன்னுடைய நிஹுரக்ஷத்திற்கு உறுப்பாக ஹரந்யஸத்தாலே உபாயாஞரவஹாநத்திலே நிவேஸிப்பிக்கிற வாசி தோற்றுகைக்காக இங்கு [1]"உபாயமெடுகவாவக:" என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. 86.

'ஞவஷெ' என்கிற இடத்தில் யாதா மதுஷங்கள் வாஜ்யங்கள்' என்கிறபடியால், வாஜிஸவவாஷமான அயவஸாயத்தைச் சொல்லுமளவுக்கு †மேற்பட ஸாஜமான ஆத்ரக்ஷாஹரவஜணம் என்று ஒரு வ்யாபாரத்தைச் சொல்லவற்றோ? ஆகையால் ஈஸ்வரன் உபாயம் என்று சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்த விஸ்வாஸத்திற்கு †மேற்பட இவனுக்கு ஒரு கதவும் உண்டோ என்னில், ஞவத்தியை விதிக்கிற பல ஞகரணங்களிலும் [2]"யக ஸம்ரக்ஷதயாசவ்ஹுதெ" என்கிறபடியே ஸாஜமான ஆத்ரக்ஷாஹரஸவணத்தையே ஞவத்தியாக ஞவஷித்து விதிக்கையாலே

[1] அஹிர். ஸம். 7. 29. [2] அஹிர். ஸம். 52. 36. † மேற்பட்ட-க. $க்ருதொத்தம்ஹாதிஸயத்தாலும்—க. *பலவிடத்திலும்—க.

இவ்விடத்தில் ‡அஜ்ஞீயாக அநுஷ்டேயம் ஹாரநூாவும். இப்படிப்பட்ட ஸஉவடுணாரஞவஜ்ஞாநம் தானும் உஹா விஶாவவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு அயூவஸாயாஞவமாயிருக்கையாலே, உவாயாயூவஸாயஶஃத்தாலே சொல்லக் குறையில்லை. ‘எனக்கு ஹா#ியில்லாதபடி நீ உவாயாஞாவுஸாநத்திலே நின்று ரக்ஷிக்கவேண்டும்’ என்றிறே இங்கு உவாயஶஃத்திற்குத் தாத்பர்யம். 87.

இங்குற்ற வதடுஉாநவூவஶெஶத்தாலே ஹக்தி க்குப் போலே ப்ரபத்திக்கும் யாவஜ்ஜீவம் அநுவூத்தி தோற்று நிற்க, ஸவரிகாமான இவ்வாவாயவிஶேஷம் ஸக்ரூஜ் கதடுவூம் என்கை கூடுமோ என்னில், இங்கு யாவஜ்ஜீவம் அநுவூத்தியை விவக்ஷித்தால் [1]“ஸக்ரூதெவ” என்கிற பல வாக்யங்களோடு விரோதிக்கையாலும், காக - விஹீஷண - உரளவதீ - ஸாஉவாதிவூவதிவூகரணங்களில் க்ஷணகாஉ ஸாயூமான அநுஷ்டாநஉரடுநத்திலும், இவ்விடத்தில் வதடுஉாநவூவஶெஶம் ததநஞாஞாங்களிற்போலே அநுஷ்டாநகாஉஹிவூாயம். 88.

ஸவடுவிஶிஷ்டனை ஸர்வேஶ்வரன் உஜீ னுக்குப் வூாவூனுயிருக்க, ‘ஸ்ரீமாநு’ என்று உதாவணத்தில் விசேஷிக்க வேண்டுமோ? இப்படி ஒரு விஶேஷணத்தாலே வூாவ்திஉஶெயிலே விசேஷிக்கில், மற்றுள்ள விஶேஷணங்களுடைய வூாவூகத்தைக் கழிக்கிறதாய்த் தோற்றுதோ என்னில், §இங்கு ஸவடுவிஶிஷ்டன் அநுஹாவூனுயிருக்கச் செய்தே ஸவத்திகனைக்

[1] ரா. யு. 18. 33. ‡அங்கியான—க. §இதற்கு—க.

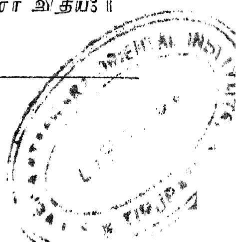
கொண்டு ஶேஷியாய் ஸௌலப்யாதிஸம்பந்நியாய் நிற்கிற நிலை தோற்றுகைக்காக 'ஸ்ரீமது' என்று விசேஷிக்கிறது. 89.

'நமஸ்ஸுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம்' என்று இவ்வளவே சொல்லப் ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸகலதர்மங்களையும் ஆஸ்ரயிக்கை ... விரோதிகளான கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்களையறுக்கையிலே விசேஷித்துத் தாத்பர்யம் என்று சொல்லக்கூடுமோ? ஸர்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணியிருக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு இக்களைகள் ஸம்ஹாவிதங்களோ என்னில், இப்போது ஸம்ஹாவிதமான இக்களைகள் உத்தரகாலத்தில் கழிந்து நிற்கிற நிலை இப்போதே அநுஸந்தேயம் என்று தாத்பர்யமாகையாலே அதில் விரோதமில்லை. யதாவஸ்திதமான ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்திறே உபாயாதிகாரியாவது. ¶அயதாவத்தாக ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணினால் பரமோதாரனான ஶரண்யன் ஆஶ்ரிதர் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் கொடுக்குமவனாகையாலே ஸாக்ஷாத் மோக்ஷம் ஸித்தியாதபடியாம். ஆகையால் ஸகலஹாநிரஹிதமான பரமபுருஷார்த்தத்தைத் தர வேண்டும் என்று தாத்பர்யம். 90.

ஶரணாகதிஶப்தே ஸ்ரீஶப்தஸ்தயா ஸ்ருதே ।
ஏகஸ்ய விஶேஷணார்த்தம் பரிஹாரோ நிரூபித: ॥

இதி விரோதிபரிஹாரே அதிகாரோ த்விதீய: ॥

$களையறுக்கையிலே—க. ¶அயதாவாக—வ.

சரமஶ்லோகாதிகார: த்ருதீய: ॥

அகிஞ்சநஜநார்ணவஸ்ய ஜகதஶ்லோகஸாகரே ।
க்ருதார்த்தீயஸாரம் ஸ்ரீநாதரீத ஸாரஸ்வதம்॥

மூலமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் வரும் சோத்யபரிஹாரங்கள் உதாஹரித்தோம்; இவை இரண்டிலும் அநுஷ்டேயமான உபாயவிசேஷத்திற்கு விதாயகமான சரமஶ்லோகத்தில் *விசேஷித்துவரும் சோத்யபரிஹாரங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்:—

ப்ரபத்திபண்ணுகிறவனுக்கு ஸர்வதர்மபரித்யாகத்தை †அநுவதிப்புதல் விதிப்புதல் செய்தால் இவன் மேல் கைங்கர்யரூபமான ஒரு ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களோடு அந்வயமற்று பஶ்வாதிகளைப்போலே திரியும்படியாகாதோ என்னில், ஶாஸ்த்ரங்களினுடைய த்யாகத்தை அநுவதித்து, அவற்றின் ஸம்ஸித்திக்காகப் ப்ரபத்தியைவிதித்தால் ஶக்யமான ஸ்வதர்மாதிகள்கழியவேண்டா; ப்ரபத்திக்காகவேறொன்றும் அபேக்ஷிதமன்றுஎன்கிறவிவக்ஷையாலே [1]"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று சொன்னால் [2]"விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி" என்கிற ந்யாயத்தாலே வர்ணாஶ்ரமாதிகளைப் பற்றிவரும் தர்மங்கள் யதாவஸ்திதம் நிற்கும். அவையுடையவனுக்கு மேல் ஏற்றமாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ‡கைங்கர்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை. 91.

---

[1]கீதை 18. 66. [2]சாரீ. ஸூ.3,4,32. *சரமச்லோகத்தில்வரும்-ஸ †அநுவதிப்புதில் இவன்மேல்—க. ‡கைங்கர்யங்களுக்கு விரோதமில்லை—க.

இங்கு 'வ்ரஜ' என்று ப்ரபத்தியை உபாயமாக விதி யாநிற்க, 'ஏகெகம் ஶரணம்' என்றும், [1]"தவைகோபா யதா யாசூா" என்றும், [2]"ஸுவெகொபாயஸம்மதா ஜெ" என்றும் சொல்லுகை வடிக்குமோ என்னில், ப்ரதாந மான ஸிஜோபாயம் ஸஹஜகாருண்யாதிவிஶிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸாரவீகாரம் பண்ணி நிற்கிறவன் ஒருவனு மேயாகையாலும், அவனுடைய வஶீகரணாயமாக விதிக்கப்படுகிற வ்ராஜஉாத்மான ஸாயொவாயத்தில் ப்ராதாந்யவிவக்ஷை பண்ணுகை உசிதமல்லாமையா லும் இப்படி வ்யவஷெஶிக்க விரோதமில்லை. • 92.

வாரஉமெஶ்ரோகத்தில் விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியைப்ரஷ்ன தமான ஸக்தியொமத்திற்கு விரோதிபாவநிவத்தகமாக ஶாஷ்யாதிகளிலே நிர்வஹியாநிற்க, இதுதானே நிரவெக்ஷமாக ஸமவகப்ராவ்த்யம் என்று நிர்வஹிக் கை ஸிஜாந்தவிருஜமாகாதோ என்னில், ப்ரபத்திரஙு வொவாயம் ஸகுஞவஸாயநமாக வஹமாஶாஷவிஜ மாகையாலே அயிகாராநமணமாக அஜாஙவத்தா லும் ஷூதஜுாஙவத்தாலும் நிற்கும் நிலையை ஶாஷ்யா திகளிலும் *மஉ்யாதிகளிலும் அருளிச் செய்கையாலே அஜமாக யோஜித்தவிடம் உபலக்ஷணமாகையால், 'ப்ரபத்தி ஸாக்ஷாக் மொக்ஷஸாயநம்' என்று நிர்வஹித் தால் ஸிஜாந்தவிரோதமில்லை. 93.

ப்ரபத்தியைபாவநிவ்ருத்திஸாயநமாக இவ்வாக்யம் சொல்லா நின்றால் இது ப்ரயஶ்சித்தவிஶேஷமாமத்தனை யன்றோ? ஸக்தியொமம்போலே ஸமவகப்ராவ்த்திக்கு

---

[1] பரதமுனி. [2] அஹிர். ஸம். 37-31. *மஉ்யங்களிலும்—க.

ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாம்படி யென்னென்னில், ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியொழிய பக்தியோகத்திற்கும் ஸாத்யமில்லாமையாலும், இங்கும் அது சொல்லுகையாலும், ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியில் ப்ரபதநமும் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாகையாலும், பக்தியைப் போலே ப்ரபத்தியையும் ஸர்வபாபநிவ்ருத்திக்கு ஸாக்ஷாத் ஸாதநம் என்னக் குறையில்லை. 94.

'மோக்ஷோபாயநிஷ்டனுக்கு உத்தராகாசேஷம் ப்ராரப்தகவிஷயம்' †என்று ச்ருதிஸூத்ரஸந்த்ரங்களைக் கொண்டு பாஷ்யாதிகளிலே ஸாதியாநிற்க, இங்கு 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற இது ஸங்கோசமற நிர்வஹிக்கும்படி யென்னென்னில், இவ்விடத்திலும் 'ஸர்வசப்தம் ப்ரகரணவசத்தாலே பாப ஸப்தப்ரத்யதிரிக்தவிஷயமானால் விரோதமில்லை; பாப ஸப்தத்தையும் க்ருத்ஸ்நபரமாக்கினாலும், ஈச்வரன் அவ்வோ ப்ரபந்நருடைய ருசி - கடிந - ப்ரக்ருத்யநுஸாரமாக, [1]"ப்ராயச்சித்தீயதே ஸா[ட]த்ர யச் சாந: பாபாணம் வ்ரஜேத்" இத்யாதிகளிற்படியே யதாதிகாரம் ப்ராயச்சித்தத்திலே மூட்டியாதல், ராஜஸேவாத்ருஷ்டாந்தத்திற் போலே ச்ருதிவிசேஷங்களில் சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வல்பங்களான அநிஷ்டங்களாலேயாதல், பாபஸ்வபாவத்திற்கும் செலவு செய்கையாலே, அவற்றையும் பற்ற 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' ‡என்கையிலும் விரோதமில்லை. [2]"திருமறுமார்வ" என்கிறபாட்டில், [2]"அருவினைப் பயனதுய்யார்" என்றதுவும் பாபஸ்வபாவத்தி

---

[1] ல.த. 17. 92. [2] திருமாலை, 40. †என்கிற-க ‡என்கையாலும்-க

லும், உத்தரணங்களில் *ப்ராமாதிகத்திலும் புத்திபூர்வோத்தரணத்தில் ப்ராயச்சித்தாதிமுகத்தாலே ஸம்நிவ்ருத்திகளும் ப்ரமாணாநுகுணமாகச் சொன்ன கட்டளையிலே கண்டு கொள்வது. 95.

இப்படி ஸகலபாபத்திற்கு ஸம்க்லேசமில்லாதபடி கொள்ளில், ப்ராரப்தகர்மமும் நிஶ்ஶேஷமாகக் கழிந்து ப்ரபந்நரெல்லாரும் அந்த க்ஷணத்திலே முக்தராக வேண்டாவோ என்னில், இங்கு 'ஸர்வ பாபே:' என்கிற வாக்யஸாமர்த்யத்தாலே ஶோகவிஷயமானவை யெல்லாம் கழிகையிலே †தாத்பர்யமாகையாலே, தீவ்ரஸம்வேகம் இல்லாதார்க்கு [1]"ப்ராரப்தேதரபாபௌகம் தக்த்வா ஸர்வம் ஸநாதந:" இத்யாதிகளிற்படியே ‡ப்ராரப்தஶரீராதிகள் நிற்கக் குறையில்லை. 96.

இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தகர்மம் கழியாதாகில், உபாஸகனுக்குப் போலே §இவனுக்கும் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகவேண்டாவோ என்னில், $இதற்கும் "ஸர்வ பாபே:" என்கிற இத்தாலே பரிஹாரம்; எங்ஙனேயென்னில், இவனுக்கு கர்ப்பவாஸாதிகளில் ¶உத்வேகஸம்பவத்தாலே ப்ராரப்தத்தில் ஜந்மாந்தராதிஹேதுவான அம்சம் கழியும்; இஶ்ஶரீ

1 *ப்ராமாதிகத்தாலும் நேராகிற்கும் புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ப்ரமாணாநுகுணமாக ப்ராயச்சித்தாதிமுகத்தாலே-க. †தாத்பர்யம். ஆகையாலே—க. ‡ப்ராரப்தசரீராதிகளுக்கிடாகக் குறையில்லை-க. சரீராதிகள் கிடக்க—வ. §இவனுக்கும்—க. $இங்கு ஸர்வ பாபே: என்கிறத்தாலே பரிஹாரம். இவனுக்கு கர்ப்பவாஸாதிகளில்—க. ¶உத்வேகாதிஶயத்தாலே—வ.

ரம் தன்னிலும், இவனுடைய உத்ஸாஹத்தளவுக்கீடாக ||கார்யவைஷம்யமும் ஸஹிக்கும். 97.

இப்படி ப்ரபத்திவஶீக்ருதனான ஈஶ்வரன் அநிஷ்டமெல்லாம் கழிக்கிறானாகில், ப்ராரப்தஶரீரத்தில் து:க்கஹேதுவான பாபாம்ஶம் கழியவேண்டாவோ என்னில், இவன் அவ்வம்சத்தையும் பற்ற உதாஸீநனாய் ப்ரபத்தி பண்ணுமையாலும், அவ்வளவில் இவன் ஸம்ஸாரதோஷம் மறவாமைக்காகவும், ஶிக்ஷார்த்தமாகவும், ப்ராரப்தத்தில் பாபாம்ஶஸாத்யமான க்லேஶங்களை ஹிதபரனான ஈஶ்வரன் அநுபவிப்பிக்கிறான். [1]"ஹரிர்து:க்கானி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி ஹி । ஶஸ்த்ரக்ஷாராக்நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா ॥" இத்யாதிகளுக்கும் இஶ்ஶரீரத்தில் ப்ராரப்த பாபஸாத்யமான து:க்கங்களிலே தாத்பர்யம். 98.

இப்படியானாலும் *இஶ்ஶரீராநுபந்தியான க்லேஶமுமெல்லாம் ஶமிக்கவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு முக்தருக்குப்போலே ஸர்வக்லேஶ நிவ்ருத்தி உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், †இங்ஙன் ப்ரபத்திபண்ணுகை கூடாது: சரீரம் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறபோதே ஶரீராநுபந்தியான து:க்கங்களுக்கு ஹேதுவான ஊணும் உறக்கமும் ஶத்ருஜயாதிகளும் இஷ்டங்களாகையாலே, [2]"க்ஷுத்பி: பீட்யதே யஸ்ய த்ருஷா ஹந்யஸ்ய ச க்ஷுதா । க்ரியதே ஸுகக்ருத்வம் தத்ரோபாஸ்ய தேவதை:" இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷுத்ப்ரதீகாராதிகளையொழிய இவ்

---

1 [2]வி. பு. 1. 17. 64. ||காலவ்யவஸ்தை—க.

*இச்சரீராநுபந்தியுமான—க. †இங்கிவன்—க.

ஸாதநங்கள் ஸுபியாமையாலே, சரீரத்தோடே இருக்க இசைந்த காலம் ஸவஸ்ஷோபவநிவ்ருத்தியைக் கணிசிக்கக் கூடாது. விசேஷித்து வ்யாஸாதிகேஸங்களைப் பற்ற ஸஷ்ட கதம்ர-ஸாயந-வெகணஃமற ப்ரபத்திபண்ணி ஞல், அவை ஸமிக்கக் காணுநின்ரேம். 99.

ப்ரபந்நனைப் பற்ற 'ஶ ஸாவஃ' என்று சொன்ஞல், இவன் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்ற ஶோகிக்கில் தன் நிஷ்டைக்கு விரோதமாகாதோ? வ்யாஸவஸிஷ்டாதிகளான மஹாயோகிகளும் கூட ஓரளவிலே ஶோகிக்கக் காணு நிற்க, சரீரத்தோடிருப்பாரொருவனுக்கு ஸர்வஶோகங் களையும் விட்டிருக்கை துஷ்கரமன்ரே என்னில், இவ்விடத்தில் அஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையிருக்கிற தனக்கு உபாயாந்தரங்களில் அநவஸ்தையாலே பிறந்த ஶோ கத்தையும் கோலின ஸஸத்தையும் பற்ற கதவ்யஶ ஷம் உண்டோ என்று இப்புடைகளில் உள்ள ஶோ கங்களையும் கழிக்கிறதாகையாலே, லௌகிகஶோகங்க ளுக்கும் ஸமவிஷயவிஷாதிகளால் வரும் ஶோ கங்களுக்கும் ப்ரபத்திநிஷ்டையோடுவிரோதமில்லை. 100.

இதி ஶ்ரீகீதாஶோகே விஶேஷாஃவஶேஷஃஷாம் ।
ஸஜாதஸவரிஹாராணாம் ஸாரணிஸஙீக்ஷாஹ்ருதா ॥

இதி விரோதபரிஹாரே
ஸாரஸ்ரோகாதிகாரஃ த்ருதீயஃ ॥

திருமந்த்ரமும் த்வயமும் மந்த்ரங்களானபடியாலே அநுஷ்டாநமாக உபதேசிக்கவேண்டுகையாலே இவற்றை ரஹஸ்யங்கள் என்னப் ப்ராப்தம்; [1]"ச்ராவயேச் சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரத:" என்று திரளிலே கேட்பிக்கலான இதிஹாஸத்திலே *ஏற்பட்டுக் கிடக்கிற சரமச்லோகத்தைக் கூட்டி 'ரஹஸ்யத்ரயம்' என்று உபதேசிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், திருமந்த்ரமும் த்வயமும் ஸ்வரூபத்தாலே இரண்டாலும் ரஹஸ்யங்களாயிருக்கும்; சரமச்லோகம் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லலாலும், அதிரஹஸ்யமான அர்த்தவிசேஷத்தாலே ரஹஸ்யமாயிருக்கும். ஆகையால் இவை மூன்றும் முமுக்ஷுக்களுக்குப் ப்ரயோஜநாவஜீவநங்களான ரஹஸ்யங்களாகையால், 'ரஹஸ்யத்ரயம்' என்று ஆதரிக்கப்படுகிறது. 101.

இப்படி இவை மூன்றும் ஆதரணீயங்களாக வேண்டுமோ? சரமச்லோகத்தில் உபாயவிசேஷத்தை விளங்கக் கண்டு, த்வயத்தைக் கொண்டு அநுஷ்டித்து க்ருதக்ருத்யனாய் விடலாயிருக்க, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற அதிகாரிக்கு திருமந்த்ரத்தாலே ப்ரயோஜநமென்னென்னில், இவ்வதிகாரிக்கு அநந்யார்ஹசேஷத்வாதி தத்வஜ்ஞாநங்கள் தெளியவேண்டுகையால் அதற்காக யதாதிகாரம் வைதிகதாந்த்ரிகக் கட்டளையிலே திருமந்த்ராத்யயநாநுஸந்தாநம் உபஜீவ்யமாகையால், திருமந்த்ரம் அவச்யாபேக்ஷிதம். 102.

---

1   *ஏற்றப்பட்டு—க. ஓதப்பட்டு—வ.

இப்படியாகில் திருமந்த்ரம் தன்னாலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஸாங்கமாயிருக்கையால், த்வயத்தால் அபேக்ஷையென்னென்னில், திருமந்த்ரத்தால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸக்ருதேயாகிலும், விஶதாநுஸந்தாநம் ஸக்ருதன்று; ஆகையால் பாரமர்ஷிகாரநித்ய யோகாதிகளையும், விஶிஷ்டமான ஸித்தோபாயத்தையும். விஶிஷ்டமான ப்ராப்யத்தையும், ப்ராப்யனான ஈஶ்வரன் தானே ப்ராபகனாய் நிற்கிற நிலையையும், ஸபரிகரமான வஶீகரண விஶேஷத்தையும், தெளிய ப்ரகாஶிப்பிக்கிற த்வயம் ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பண தஶையில் அநுஷ்டாநஸௌகர்யத்தால் அவஶ்யாபேக்ஷ்யம். 103.

இப்படியானாலும் திருமந்த்ரத்தாலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து, மற்றும் அபேக்ஷிதங்களையும் த்வயத்தாலே தெளிந்து, பாரமர்ஷிகாரபார ஸமர்ப்பணவிஶிஷ்டப்ரபத்தி பண்ணி, நிர்ப்பரனாய் வேறொன்றால் அபேக்ஷையற்று, [2]"அபயப்ரதாந ஸாரஜ்ஞேந ஸஹ ஸதைவ வஸதா" என்கிறபடி இதுவே காலக்ஷேபமாயிருக்கிற அதிகாரிக்கு சரமஶ்லோகத்தாலே அபேக்ஷையென்னென்னில், அகிஞ்சநனாய் ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறவனுடைய அதிகாரவிஶேஷமும், இவ்வதிகாரிக்கு ஸாத்யோபாயஸ்தாநத்திலே ஸித்தோபாயம் நிற்கிற *நிலையும், அதினுடைய நைரபேக்ஷ்யமும் துணையுடைமையும், ஶரண்யஸௌலப்யமும், ஶரண்யஸர்வஜ்ஞத்வத்தாலே ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தியானமையும், இவ்வுபாயம் ப்ராப்யத்தையும் கழிக்கவற்றானபடியும், இவனுக்குக் கோலின ஶோகத்தைப்

[1] சரண. கத். *நிலையையும்—க.

பற்றத் தான் நிர்ப்பரனாய் நிரதிஶயப்ரீதியோடே இருக்கலான நிலையும், எல்லாம் சரமஶ்லோகத்தில் விஶதமாக அநுஸந்திக்கலாமாகையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்திற்கு முன்பே ஸாதநவிஷயகமான இச்சரமஶ்லோகம் அவஶ்யாநுஸந்தேயம். 104.

இப்படியாகில், *'ஜிதந்தே', ஶ்லோகத்வயம் முதலானவற்றையுமெல்லாம் ரஹஸ்யங்களாகச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கத் தட்டென்னென்னில், விஸ்தராபேக்ஷை உள்ளபோது அவையும் உபஜீவ்யங்களாகிலும், அவற்றிலுள்ளவையெல்லாம் இவற்றில் உண்டாகையாலும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸம்ப்ரதிபத்தியாலும், இவை மூன்றையும் ப்ரதானங்களாக பூர்வர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள். ஆகையால் இவை மூன்றும் ஸர்வவிஷய ஶப்தராஶியில் †ஸாரதமம் என்னும் அர்த்தத்தை ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்திலே ஸமர்த்தித்தோம். 105.

ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு இப்படி ரஹஸ்யத்ரயஶிக்ஷை வேண்டுமாகில் [1]"சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடைச்சிகள் மோக்ஷம் பெற்றபடி எங்ஙனேயென்னில், அவர்களும் பூர்வஜன்மங்களிலே அபேக்ஷிதஶிக்ஷை பண்ணி, ஒரு உபாயவிஶேஷத்திலே துவக்குண்டு, ப்ராரப்தகர்மவிஶேஷங்களாலே சில ஜன்மங்களுண்டாய், அந்திமஶரீரத்தில்

[1]வி. பு. 5. *ஜிதந்தையில் ச்லோகத்வயம்—க.

†ஸாரதமங்களாக ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே—க.

ஒருபரீக்ஷை இல்லையேயாகிலும், பஹுவிதவாஸநாதிகள் உபகரித்து ஸமாஸ்ரயணமுண்டாய் பரமஸாம்யம் பெறுகிறார்களாகையாலே ஏதேனுமொரு ஜன்மத்திலே ஸாபேக்ஷிதஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எல்லாரும் ஈடேறுவார்கள் என்னுமிடம் ஸித்தம். 106.

இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஸம்ஸ்காராதிகள் உபகரிக்க அநுகூலஸ்வபாவராய்ப்பிறந்து முக்தராகப் ப்ராப்தராலும் ஜ்ஞாநங்களிலும் ப்ரதிகூலராய், ஸஞ்சாரத்திலும் தான் படுமளவும் எதிரம்புகோத்து நின்ற ஶிஶுபாலனுக்கு [1]"ப்ரதிஸம்பந்தாநுபந்தி ஸாயுஜ்யதோ ஸந்:" என்கிறபடியே மோக்ஷம் கொடுத்தபடியென்னென்னில், அடியிலே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே பார்ஷதத்வம் பெற்றார் இரண்டு க்ஷேத்ரஜ்ஞர் ஸநகாதிகளின் பராபவாதவிசேஷத்தாலே மூன்று ஜன்மம் ப்ரதிகூலராய்ப் பிறந்து, அவ்வவதார ஸமாப்தியிலே பழைய பதம் பெற்று கைங்கர்யபரராய் நின்றார்கள் என்று புராணஸித்தமாகையாலே இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலும் முன்புற்றை ஸம்பந்தாபேக்ஷையடியாக மோக்ஷம் என்னுமிடம் ஸித்தம். 107.

இப்படி *ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாக வரும் சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரங்கள் உதாஹரித்தாலும், ந்யாயாபாஸாதி ஸித்தாந்தங்களாலே மயங்கின தர்க்கிகளுடைய உதிதாத்தத்தாலே வரும் சங்கைகளுக்கு எல்லையுண்டோ? அவை எல்லாம் பரிஹரித்து ஒருவனுக்கு விஸ்வாஸஜ்ஞாநம் தேடக் கடைப்படுமோ என்னில், ஸம்க்ஷேபகாரத்தாலே

---

[1] ஸ்தோ. ர. 63. †முக்தராக ப்ராப்தமானால்—க. முக்தராக ப்ராப்தம். ஜந்மாந்தரங்களில்—வ. *ரஹஸ்யவிஷயமாக—க.

வ்யாக்யாநாம்ஶம் தெளிந்தால், இச்சிக்காலே மற்றுமுள்ள சங்கைகளுக்கெல்லாம் பரிஹாரங்கள் பல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலும் †வ்யுத்பந்நராய், [1]“திருந்தக் கண்டு எனக்கொன்று உரையாய்” என்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய விஶேஷஜ்ஞரோடே ஸேவித்துத் ||தெளியக் கண்டு கொள்ளலாம். 108.

வ்யாக்யாநமல்லாத அம்சத்தில் தெளிவு இல்லாத போதும் வ்யாக்யாநாம்ஶம் தெளிகையாலே ஸந்துஷ்டி உண்டாம். 109.

அலர்ந்தவம்புயத்திருந்து தேனருந்தி யின்னகல்
அல்குலாரசைந்தடைந்த நடைகொளாததனமென்றோ
நலந்தவிர்ந்ததாலதென்கொல் நாவின்வீறிழந்ததால்
நாவணங்குநாதர்தந்த நாவின் *வீறிழந்ததென்
சலந்தவிர்ந்துவாதுசெய்து சாடிமூண்டமிண்டரைச்
சருவிலாரெனக்கனைந்துரைத்த ¶வேதிராசர்தம்
வலந்தரும்கைநாயனார் வளைக்கிசைந்த கீர்த்தியால்
‡வாரிவாலதாமதென்று மாசில்வாழிவாழியே. 33.

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாயகேந மஹதா
ஶேஷாத்ரிவாஸம் ஸதாம்
ஶேஷாஶீவிஷதுங்கஶைலஸ்வாமிந:
ஸந்நாயகஶ்ரீயா ।

---

[1]6. 1. 8. †ப்ராப்தஜ்ஞராய்—வ ||தெரிய—க
*வீறழிந்ததென்—வ. ¶எதிராசர்தம்—வ. ‡வாரிபாலதாம்-க.

அப்யாரோபித தத்த்வமுக்திகலஹே
  ஸ்யாத்த்வய்யாத்மநாம்
பக்தாநாம் பரிஹாரபக்திரபியம்
  க்ஷிப்த்வா த்ருதோ மஹிதா ||

ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீஸ்தவஸூக்தி-
  மயமா தோஷாஞ்சம் ஸமக்ரம் ஜகத்
கிம் ஸ்ரீரங்கஸ்ய ஸூக்தி ஸ்ரீநாதயோ
  ஸாக்ஷாத் ஸர்வம் த்வத்ஸ்வரூபம் |
பரிஷ்காரஸ்பர்சிதபாஷ்ய:
  ஸ்ரீதிவ்யே யேஷாம் வயம் யே ச ந:
தத்ஸங்கோஷமஹவைபுண்யசக்ஷுஷம்
  ஸாக்ஷம்பவேர: கிம் பரை: ||

$சடையன் திறலவர் கள்பெரு
  ஞானக் கடலதனை
இடையமிழ் மூழ்துகடக்கினும்
  ஈதள வென்றறியார்
விடையுட னேழன் றடர்த்தவன்
  மெய்யருள் பெற்றநல்லோர்
அடைய அறிந்துரைக்க
  அடியோமுமறிந்தனமே. 34.

இதி ஸ்ரீரங்கநாயிகாஸ்தவ: ஸமாப்த: ||

$இந்தப் பாசுரம் முந்தின இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் முன்னால் 33-வது பாசுரத்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க.

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 ॥

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 28-வது ரஹஸ்யமான முநிவாஹநபோகம்.

*வ்யாவிவ்யாஸக்தி ஸக்த்யா விரக்த-
தோஷாய வேங்கடேஶகவி: |
†முதிதமுக்தவிஶோகந-
முநிவாஹநபோகவிபக்திஶாடி ॥

$பாவளரும் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தில்
காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் ‡கருத்துறநாம் கண்ட பின்பு
கோவலனும் கோமானும் ஆன வந்நாள்
குரவைபுணர் கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோல் சேர்ந்து [மே.35.
தீவினையோர் தனிமையெல்லாம் தீர்ந்தோம் நா

காரணவிசேஷம் இன்னது என்று அறுதியிட அரிதாயிருப்பதொரு ஸமவஸ்கடாக்ஷத்தாலே ஸ்வயந்த்ருஷ்டமான பரதத்வ - பரஹித - பரவைராக்யாதி விவேகத்தை உடையராய், ஸநாதிகாரஶ்ரவ்யத்தங்களான

---

*ஶ்ருணுதிம் வேங்கடேஶஸ்ய வசோயோவிபுதஸ்ஸஹி। யஸ்மாத் யோ யதீந்த்ராக்ரஹஸ்யாநாம் ரஸாயநம் ॥ என்று அதிகமாக ஒருசுலோகம்—வ. [ஶாடி ॥ —க.

†முக்தவிஶோகநமுதிதமுநிவாஹநபோகவைஜ்ஞக்திஶி

$இந்தப் பாசுரம் 37வதாகவும், அது 35வதாகவும் மாறியிருக்கிறது—வ. ‡கருத்துற நான்—க.

க்ஷாஊர்வாதாஷாயபுராதாதிகளையும், க்ஷாஊர்வாதாஷெஷாத்ராதிகளையும், க்ஷாஊர்வாதாஷாயபூர்வவ்ருத்திகளையும் தப்பின தம்முடைய காரணத்ரயமும் இப்போது ஹ்ராவ்யமான வாகவிஷயத்திலே ஸநந்யஹ்யொஜநாந கஹவ்ருத்தியை யுடைத்தானபடியைக் கண்டு ஸஞெஷாஷயாகரான திருப்பாணாழ்வார் பின்பு பரமபதத்திலே பெறும் பேற்றை இங்கே பெரியபெருமாள் $திருவடிகளிலேபெற்று, இப்பேற்றை அடிதொடங்கி, 'அமலன் ஆதி பிரான்' முதலான பத்துப் பாட்டாலே ஸநாஹவவாீவாஹமாக அருளிச் செய்கிறார்.

இப்ஹ்ரபாஸம் ஸதிவிஸ்தாரம், ஸதிஸஜொவம், *ஸயிக்ருதாயிகாரகவும், ஊரஹ்ருபுஹகவும், ஊராவ வொயாயபுகவும், ஸம்ஶயாதிஜநகஸவும், †விரஹக்ளெஶம், உதவைஹ்ருஷணம், வரொவஷெஶம், வாஉதநிரவஸநம் என்றாற்போலே மற்றுள்ள ஸயூாதஹ்ரபாஸங்களில் உள்ளவையொன்றுமின்றிக்கே ‡ஸநாஹவவஸநாஸமாயிருக்கிறது முதற்பாட்டான 'அமலனாதி பிரான்' தொடங்கி, 'கொண்டல்வண்ணனை' என்கிற ||தலைக் கட்டும் பாட்டளவும்.

இதில் முதற்பட்ட மூன்றுபாட்டுக்கு முதலான §அக்ஷரங்கள் மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்தின் முதல் நடுவிறுதியானவை. இதில் முதற்பாட்டு திருமந்த்ரத்

$திருவருளாலே—க. *ஸநயிக்ருதாயிகாரகவும்—க.
†விரஹக்ளெஶவஹாருகவும், உதவைஹ்ருஷணஹாஷணாநிவதகவும், வரொவஷெஶாருவகவும், வாஉதநிராவஸாநிவதகவும் என்றாற்போலே—வ. ‡பகவதநுபவ—வ. §அக்ஷரம்—க
||தலைக்கட்டு—க.

திலும் த்வயத்திலும் முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வரூபாநுஸந்தேயங்களான அர்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கிறது. ¶

அமலனாதி பிரான்
 அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்
 விரையார்பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
 நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணின்
 உள்ளன வொக்கின்றதே. 1.

¶ 'இந்த ரஹஸ்யத்திற்குமூலப்ரபந்தம்' என்று அதிகம்—க.

அமலன்—ஸகல தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டானவனாய் (அதாவது பிறருடைய ஸம்ஸாரமாகிற தோஷத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாய்), ஆதி—ஸர்வ ஜகத்காரணனாய், பிரான்—ஸர்வோபகாரகனாய், அடியார்க்கு—அவனுடைய தாஸர்களுக்கு, என்னை, ஆட்படுத்த—தாஸனாம்படி செய்த, விமலன்—ஒருவித குற்றமற்றவனாய், விண்ணவர் கோன்—நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாய், விரை ஆர் பொழில் வேங்கடவன்—வாஸனை நிறைந்த சோலைகளையுடைய திருமலையிலே நிற்கிறவனாய், நிமலன்—(அணுகவொட்டாமை என்னும்) தோஷமற்றவனாய், நின்மலன்—(தன் அடியார்களின் தோஷத்தைக் காணுதல் என்னும்) குற்றமற்றவனாய், நீதிவானவன்—(ஸ்வாமி, தாஸன் என்கிற) முறைதப்பாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய், நீள்மதிள்—உயர்ந்த மதிள்களையுடைய, அரங்கத்து அம்மான்—ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வ ஸ்வாமியானவனுடைய, திருக்கமலபாதம்—அழகிய செந்தாமரை போன்ற திருவடிகள், வந்து—(தானாகவே) வந்து, என் கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றவே—என்னுடைய கண்ணுக்கு உள்ளே இருப்பதுபோல் இருக்கின்றன.

(அமலன்) என்றது ஹேயப்ரதிபடன் என்றபடி; இத்தால் மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லிற்றாயிற்று. இது ப்ரதானமான ரக்ஷகத்வமாகையாலே பிரியப் பேசப்படுகிறது. (ஆதி)- §"ஸஷ கர்த்தா ந க்ரியதே" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வஜகத்காரணபூதன். இத்தால் 'காரணமே *ஸரண்யம்' என்கிறபடியே முமுக்ஷுவுக்கு சரணமாகப் பற்றப்படுமவன் என்று ஸூசிதம்: இக்காரணத்வமும் மோக்ஷப்ரதத்வமும் ஸத்வாரங்கள் போலேஸர்வலோகஸரண்யனுக்கு விசேஷணங்கள். (பிரான்)— †"கருணா காகுத்ஸ்த ஸர்வேஷு" இத்யாதிகளிற்படியே ‡ஸர்வோபகாரகன். இங்கு ஆத்மாக்களுடைய § ஸத்தாஸ்தாபனம் முதலாக, பரிபூர்ண கைங்கர்யப்ரதானபர்யந்தமாக ப்ரத்யுபகாராதிநிரபேக்ஷனானவனுடைய ஸமஸ்தோபகாரங்களெல்லாம் ஸாமான்யேன சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் ப்ரயோஜனபர்யந்தமான ரக்ஷணமே; இவை தம்மளவில் பர்யவஸித்தபடியிலே இம்மூன்று பதத்திற்கும் தாத்பர்யம். இது மேல் பாசுரங்களிலும் காணலாம்.

(அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த) என்கிற இடத்தில் 'அடியார்' என்கிற இத்தாலே த்ருதீயாக்ஷரத்திலே சொன்ன ஜீவபஹுத்வமும், ஜீவர்களுக்கு ஈஸ்வரனைக் காட்டில் வேறுபாடும், அந்யோந்யம் பிரிவும் காட்டப்படுகிறது. 'அடியார்' என்றால் ஸாமாந்யமாக சதுர்த்தியில் சொன்ன தாஸ்யத்வான்களையெல்லாம்

---

§ஸஷ கர்த்தா க்ரியதே.ஸ. *சரணம்-க. †கருணாம் ஸ காகுத்ஸ்த-ஸ. ‡ஸர்வோபகாரணம்-க. §ஸத்தாஸ்தாபனம்-க.

காட்டிற்றேயாகிலும், இங்கு ‘அடியார்’ என்கிறது [1]“யோ ஹ்யந்ய வாஸுதேவ ஸேவா ஸுபி நதம் விது:” என்னும்படி ஸுகவிஷயத்வாத்ருஹ்யாசோஷ்யஸூந ஜீவிக்களை. இப்படி ‘அடியார்க்கு’ என்று விஶேஷோபாதாநம் பண்ணுகையாலே ஈஸ்வராக்ஷேபத்தின் படியே நிருபாதிகசேஷிகள் வேறு இல்லாதபடியும் ஸௌபாதிகசேஷிகளோடு தமக்குத் துவக்கற்றபடியும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஸர்வசேஷியாகையாலே ஸர்வத்தையும் யதேஷ்டமாக விநியோகிக்கப் ப்ராப்தனாய், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாகையாலே ஸர்வத்தையும் யதேஷ்டமாக விநியோகிக்க சக்தனுமான ஸர்வேஶ்வரன் அநந்யப்ரயோஜநரான ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸர்வமும் சேஷமாகக் கடவது என்கிற விநியோகவிசேஷத்தாலே ஸர்வருக்கும் பாகவதசேஷத்வம் நித்யஸித்தமானால், அநந்யப்ரயோஜநரான ஆஶ்ரிதர்க்கு பாகவதசேஷத்வம் ஈஶ்வரன் தன்னையும் *பாகவதரையுமொழிந்த அந்யரைப்பற்ற †சேஷத்வமில்லாதபடி வருகிறதாய், இதின் ஸீமையான கைங்கர்யமும் இப்படி வருகிறதாகையாலே ‘என்னை அடியார்க்கே ஆட்படுத்தினான்’ ‡என்கிற அவதாரணம் இங்கே விவக்ஷிதம். [1]“மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்” என்றிறே இவர்களுடைய பாசுரம். (என்னை ஆட்படுத்த) [2]“யதீந்த்ரியஜிதா:” என்னும்படி ஜிதேந்த்ரியனாய்வைத்து அதற்குமேலே [3]“மாமேவ ப்ரபத்யந்தே” என்று இருக்கக்கடவ

[1]திரு. மொ. 8. 10. 3. [2] [3]கீதை. 16. 14. *பாகவதரை யொழிந்த—க. ‡என்ற-க. †சேஷத்வப்ரஸங்கமில்லாதபடி வருகிறதாயிற்று—வ.

என்னை ¹"அஹோதாரஸ்ய தே தாஸ:" என்னப் பண்ணின உபகாரத்திற் காட்டிலும் ²"உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை" என்னப் பண்ணின இதற்கு மேலொரு உபகாரமுண்டோ என்று இப்பரமோபகாரத்தையும் பிரியப் பேசுகிறார். இது ஸ்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

கீழ்ச் சொன்ன §கர்த்ருத்வாதிகளிலே ³"எருத்துக் கொடியுடையான்" முதலான ருத்ராதிகளுக்குப் போலே அஜ்ஞாநாதிதோஷங்கள் இவனுக்கு உண்டாகில், இவன் முன்பு சொன்ன ஸாக்ஷாத் மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணவல்லனோ என்ன, (விமலன்)— நிர்தோஷன். இத்தால் ஸகலேதரவிலக்ஷணன் என்றதாயிற்று. இவ்வளவு ஸூரிகளுக்கும் இல்லையோ என்ன, (விண்ணவர் கோன்)- பரமஸாம்யத்தையுடையரான ஸூரிகளைக் காட்டில் வேறுபட்டவன்; இத்தாலே ஸூரிஸேவ்யமான பரத்வமும் தோன்றுகிறது. இப்படி எட்டாநிலத்திலே இருக்குமிருப்பு இங்குள்ளார்க்கு நிலமன்றே என்ன, (விரையார்பொழில் வேங்கடவன்). பரிமளம் வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கிற திருச்சோலைகளையுடைய திருமலையிலே ⁴"கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு' என்கிறபடியே எல்லாருக்கும் ஆஶ்ரயிக்கவும் அநுபவிக்கவுமாம்படி ⁵"இருள்தருமாஞாலத்துள் குன்றத்திட்ட விளக்காய் $நிற்கிறவன். அந்தமில் பேரின்பத்துள்ளாருடைய

¹மந்த்ரராஜபதம். ²தி. மொ. 8. 10. 3. ³பெரி. தி. 5. 3. 6.
⁴1 8. 3. ⁵10.6.1. §கர்த்ருத்வாதிகளாலே—வ $நிற்கிறவவன்-க.

ஸௌலப்யத்தைக் காட்டில் [1]"எம்பெருமான் பொன்மலை மேல் ஏதேனுமாவேனே" என்னும்படி பிறந்த ஸ்தாவரங்களுடைய ஸௌலப்யம் அதிஶயிதமாயிருக்கும். இப்படி ஸர்வஸுலபனானாலும், [2]"அவ்வண்ணத்தவர் நிலைமை கண்டும் தோழீ அவரை நாம் தேவரென்று அஞ்சினோமே" என்னும்படி நிற்குமோவென்ன, (நிமலன்)- *ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் அஞ்சி அருளப்பாடு முன்னாக அணுகவேண்டும்படியான ஐஶ்வர்யத்திலே †குறும்பறுத்த நம்பிக்குக் கூசாதே நிரந்தர ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாம்படி தன் ஈஶ்வரச்சுணையாகிற ஆஶ்ரயண விரோதிதோஷத்தை மறைத்து, [3]"ஸ்வபுகவராயநா

[1]பெரு. தி. 4.10. [2]தி. நெடு. 21. [3]ஸ்ரீரங்க. ஸ்த. 2.

*ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் அஞ்சி—க †குறும்பற்றநம்பி—க.

†குறும்பறுத்தநம்பி—முக்குறும்புகளையும் (குலம், தொழில், ஐச்வர்யம் என்றவற்றால் வரும் கர்வங்களை) நீக்கின பெரியார். குயவர் வகுப்பில் பிறந்தவரான ஒரு பக்தர் குறும்பறுத்த நம்பி எனப்படுவர். இவர் மண்ணாலே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருமேனி ஏற்படுத்தி, அவருக்கடிமை செய்துகொண்டு வந்தார். தினமும் தன் தொழிலான மண் பாண்டங்கள் செய்வது முடியுமளவில், கையில் ஒட்டிய மண்ணைக் கழுவி, ஒரு புஷ்பமாகச் செய்து, அப்பெருமாள் திருமுடியில் அதைப் பரமபக்தியுடன் சாத்திவருவார். அக்காலத்தில் ஒரு ராஜபுத்திரன் ஸ்வர்ண புஷ்பங்களால் மாலைசெய்து திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சாத்துவித்தான். அவன் முக்குறும்புள்ளவனாகையால், அது திருமுடியில் தங்கவில்லை. ஆவேசமுகத்தாலே 'குறும்பறுத்த நம்பி இடும்பூ நமக்கு உண்டு' என்று நியமனமாயிற்று. இப்படி குறும்பறுத்த நம்பி என்பவர் தம் ஜாதிவ்ருத்த நிகர்ஷத்தைப் பாராதே திருமுடிக்குப் பூ இட்டார் என்கிற சரித்திரம் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டது. (காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பவைகளையும் முக்குறும்பு என்பர்.)

ஸுவிஜ்ஞாதஷ்ஙுதிஃ" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதவாஸ்தஸ்யத்தை ‡வெளியிட்டுநிற்குமவன். இப்படி ஸௌஸீல்யஸௌஸீல்யங்கள் உண்டாலும், ஆஶ்ரிததோஷத்தைக் காணுமாகில் அணுகக் கூசார்களோ என்னில், (நின்மலன்)- [1]"ஸுவிஜ்ஞாதா" என்றும், [2]"என்னடியார் அது செய்யார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரிதருடைய தோஷதர்ஶநமாகிற ஸாரணதோஷமில்லாதவன். ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கச் செய்தே ஆஶ்ரிததோஷத்தைக் காணுன் என்றது, §காணுமதுவும் இவர்களுடைய தோஷத்தைக் கழிக்கைக் குறுப்பாம் என்றபடி.

'விமலன்' என்று தொடங்கி இவ்வஞ்சுபதங்களாலே நாராயணஸப்தத்தில் உபாயகத்வப்ராப்யத்வங்களுக்கு உபயோகமான உபயலிங்கமும் உபயவிபூதிநிர்வாஹகத்வமும் சொல்லிற்றுயிற்று; மேல் இவன் ஸ்வரூப ப்ராப்தசௌஹர்தமான $நிதியிலே நிரதரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸேவ்யனுமாப்போலே நமக்கும் ஸேவ்யனும் என்று வதார்த்திலே ¶கருத்தாலே சௌஹர்த ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார் (நீதி வானவன்). இங்கு 'வான்' என்கிற சப்தம் ஸூரி ஸேவிதமான பரமபதத்தைச்சொல்லுகிறது. 'நீதியை நடத்துவிக்கும் வானிலே வதிக்குமவன்' என்னவுமாம். [3]"தேந வஷயதே லோகா ஊயாயொநெ ந கௌஸ்வட்" என்கிறபடியே கலக்குவாரும், [4]"ஸுவஜாநஸி ஊம ஊருஸா" என்கிறபடியே கலங்குவாருமில்லாத தேச

---

[1] ஸஹஸ்ரநாம. [2] பெரி.தி. 4 9.2. [3] பார. உத். 67. 15.
[4] கீதை. 9. 11. ‡வெளியிடாநிற்குமவன்—வ.
§காணுமென்றதுவும்—க. $நீதியிலே—க. ¶கருத்தான-வ.

மாகையாலே [1]"ஞாஸ்ஸெளஸ்யஹ்யொமெந ஜ்ஞாதீநாம் வகஸொஃஹம்" என்றும், [2]"வாஸெஸா ஸம்ஜ்ஞாஃஜ்ஞகிஃநெஹா ஃயூவஷிதெ" என்றும் இங்கு பிறக்கும் ஸம்ஸெஷிதவத்தின் மாருட்டமில்லாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் *பண்ணுகிறவன் என்றதாயிற்று.

இப்படி ஸர்வஸேஸ்யனை †ஸர்வஸேஷி [3]"விபீடணற்கு வேறாக நல்லான்" என்கிறபடியே தமக்கு இப்போது விசேஷித்து அநுபவிக்கலானபடியைப் பேசுகிறார்: (நீள்மதிளரங்கத்தம்மான்): 'அயொஜெ' என்றும், 'அவாராஜிதெ' என்றும் சொல்லுகிற கலங்காப் பெருநகரத்தின்படியை கொடியணி நெடுமதிள்களாலே ஸுரக்ஷிதமான ‡ஸ்தலவிஶேஷத்திலே காட்டி அயர்வறுமமரர்களுக்கும் அதிபதியான தன்படியை [4]"செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்" ஆகாரவிஶேஷத்தாலே அறிவித்துக்கொண்டு, ஶேஷிக்வத்தின் எல்லையிலே தான் நின்றாற்போலே §ஶேஷக்வத்தின் எல்லையிலே என்னை நிறுத்தின ஸூதஞ்ஸூரி. 'அரங்கத்து அம்மான்'— நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் எல்லையானவன்.

இவனுடைய உபாயக்வப்ராப்யக்வங்களில் உறப்புண்டான திருவடிகளை அநுபவிக்கிறார்: (திருக்கமலபாதம்). பாவநக்வபோக்யக்வங்களாலே ஸௌஹார்யங்களான திருவடிகள்; திருவுக்கு லீலாகமலம் போலே

---

1 [2]வி. பு. 1 17. 23. [3]தி. மொ. 6 10. 4. [4]நா. தி. 11. 3.
*பண்ணுகிறவிமலன் என்றதாயிற்று—வ. †ஸர்வசேஷித்வேந செல்வ விபீடணற்கு—வ. 'விபீடணற்கு நல்லான்' என்று பிரபந்த பாடம். ‡ஸ்தல விசேஷத்தாலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியானபடியை—க. §சேஷத்வநிலையிலே நிறுத்தின—க.

இருக்கிற பாதம் என்னவுமாம். (வந்து)- 'வந்து' $என்கிற இத்தாலே ஓடின தம்மைத் தொடர்ந்தபடியும் அயத்நஸாத்யங்களானபடியும் தோன்றுகிறது. இத்திருவடிகளில் வைத்த கண் வாங்க வொண்ணாதபடியான போக்யதாதிஶயத்தை ஒரு உத்ப்ரேக்ஷையாலே அருளிச்செய்கிறார் (என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றவே). தேவாதிகளில் தலைவரான ப்ரஹ்மாதிகளுடையவும், ஸநகாதிகளான யோகிகளுடையவும் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கும்கூட தூரமாயிருக்கக்கடவவை ப்ராக்ருதனான என்னுடைய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாயிராநின்றன என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். 'நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்' என்று த்வயத்தில் பூர்வோத்தர நாராயணஶப்தார்த்தத்தையும் சரணஶப்தார்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தபடி.

இப்பாட்டால், மோக்ஷப்ரதத்வமும், *ஜகத்காரணத்வமும், ஶரண்யத்வமும், மற்றும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வமும், ஸர்வாவிஶேஷவத்த்வமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அவற்றில் ஸாரதமமான உபகாரவிஶேஷமும், நித்யநிர்தோஷத்வமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வமும், நித்யவிக்ரஹவத்த்வமும், ஸர்வஸுலபத்வமும், ஸௌஶீல்யமும், வாத்ஸல்யமும், கைங்கர்யப்ரதேஶத்வமும், †கைங்கர்யஸ்தாநவிஶேஷவத்த்வமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், திருவடிகளினுடைய பாவநத்வமும், போக்யத்வ

$ என்கிற இடத்திலே ஓடிவந்தெம்மைத் தொடர்ந்த—க.

*ஜகத்காரணத்வமும் மற்றும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வமும், அவற்றின் ஸாரதமமான உபகார விசேஷத்தையும்—க,

†கைங்கர்யஸ்தான விசேஷமும்—வ, விசேஷத்வமும்—க.

மும், அவற்றைத் தான் அநாயாஸமாக ‡அநந்யத்ருஷ்டி களாகக் கொண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றபடியையும் $முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ¶ஸர்வ காஷ்டாப்ராப்தங்களான குணப்ரகர்ஷங்களை அநு ஸந்தித்தார்.

அவற்றில் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வகாஷ்டையாவது- களையற்ற கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கை; *காரணத்வ காஷ்டையாவது— காரணாந்தரங்களெல்லாம் தான் இட்ட வழக்காய், தனக்காதல், தன்னுடைய ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளுக்காதல், ஒரு காரணஸாபேக்ஷதையன்றிக் கே இருக்கை; ஶரண்யத்வகாஷ்டையாவது—தன்னை ரக்ஷகனாகப் பற்றினார்க்குத் தன்னை யொழிய மற்றொருவரை ரக்ஷகராகப் பற்ற வேண்டாதபடி இருக்கை. †உபகாரகத்வகாஷ்டையாவது— ஒரு க்ஷுத்ரவ்யாஜத்தை அவலம்பித்து, உபயவிபூதிவிஶிஷ்டனான தன்னை அநந்யார்ஹனாக்கக் கொடுத்தும், அதற்குமேல் கொடுக்கலாவது இல்லாமையாலே நிர்விண்ணனாயிருக்கை; க்ருபாகாஷ்டையாவது— ஶத்ருவினுடைய ஸம்பந்திகளும்கூட த்யாஜ்யம் ‡என்ற பரிவர் முன்னே 'ஶத்ரு தானும் இசையில் ஸ்வீகரிப்பேன்' என்று எதிர்பேசும்படியான இரக்கத்தையுடையனாய், §அவர்கள் தாங்களும் இவனைக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை; ஸ்வாதந்த்ர்யகாஷ்டையாவது- தன்னையும் பிறரையும் தான்

‡அநந்யத்ருஷ்டியாக? $முன்னிட்டு ஸ்ரீய:பதியினுடைய—க.
¶ஸர்வகாஷ்டாப்ராப்த குணப்ரகர்ஷங்களை—க.
*காரணகாஷ்டையாவது—க. †உபகாரத்வகாஷ்டையாவது—க.
‡என்றும் பரிவார்—க. §அவர்தாங்களும்—க.

நினைத்த நிலைகளிலே நிறுத்தும்போது விலக்கவல்லாரன்றிக்கே யிருக்கை; நிர்தோஷத்வமாவது— தோஷயுக்தங்களான ஹேயங்களோடு உண்டான ஸம்ஸர்க்கத்தாலும், பிறர்க்கு அஜ்ஞாநது:க்கஹேதுக்களானவற்றைத் தான் அநுஷ்டித்தாலும், தனக்கு அஜ்ஞாநது:க்கங்கள் வாராதிருக்கை; ஸ்வாமித்வமாவது— விபூதிகளையெல்லாம் தனக்கு விபூதியாக உடையனாயிருக்கை; ஸௌலப்யமாவது— அகல நினைப்பார்க்கும் அகலவொண்ணாதபடி அணுக நிற்கை; ஸௌஶீல்யமாவது— தன் பக்கல் ஸாம்யத்தை ஶங்கிப்பார்க்கும் வெளியிடுவார்க்கும் தானே மறுமாற்றம் சொல்லி, மேலும் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பரிமாறுகை; வாத்ஸல்யமாவது— $அந்தரங்கராயிருப்பாரும் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்றம் காட்டிலும் அநாதரம் பிறப்பிக்கவொண்ணாதிருக்கை; ஶரண்யத்வமாவது— தன் விசேஷணமாகவல்லது மற்றொரு ஶரண்யமில்லாதிருக்கை; ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதித்வமாவது— *ஸர்வஸமனான தான் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பத்தோடே விரோதித்த தன் ஸாமாந்ய ஸங்கல்பத்தை அஸமஞ்ஜஸமாக்கி, அநிதரஸாதாரணமான ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகை; போக்யத்வமாவது— தன் ஸ்வரூபத்தை அநுபவித்தால் தன் விசேஷணமாக ஸர்வத்தையும் அநுபவிக்குமது அதின் திவலையோடு ஒத்திருக்கை; அயத்நபோக்யத்வ

$அந்தரங்கராயிருப்பார்க்கு ஆச்ரயவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்றம் காணிலும் அநாதரம்—க. *ஸர்வவர்ண ஸமனான—க.

ஸாமெஷியாவது— *ஹோமாயமான காரணஹேரணமும் வேண்டாதபடி தென்றலும் பரிமளமும் வந்தாற்போலே வந்து விலக்கவொண்ணாதபடி ஸந்நிஹாவஹமா யிருக்கை. இவையெல்லாம் இப்பதங்களில் அடைவே ஆழ்வார் அநுபவித்தபடியை ஸந்வஸிப்பது. 1.

இவன் திருவடிகளில் சிவப்புக்கு நிகரான திருப்பீதாம்பரம் தன் சிந்தைக்கு விஷயமாகிறதென்கிறார்:

உவந்தவுள்ளத்தனாய்
 உலகமளந்தண்டமுற
†நிவந்த நீண்முடியன்
 அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
கவர்ந்தவெங்கணைக் காகுத்தன்
 கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்த ஆடையின் மேல்
 சென்றதாம் என் சிந்தனையே 2.

*ஹோமாய்யமாக—க. †நிமிர்ந்த; நிமிர்ந்த.

உவந்த உள்ளத்தனாய்—ஸந்தோஷங்கொண்ட மனத்தை யுடையவனாய், உலகமளந்து—எல்லா லோகங்களையும் (தன் திருவடிகளாலே) அளந்து, அண்டம் உற—அண்டகடாஹத்திலே இடிக்கும்படி, நிவர்ந்த—நிமிர்ந்த, நீள்முடியன்—பெரிய கிரீடத்தையுடையவனாய், அன்று—(ஸகல ஸாதுக்களுக்கும் துன்பம் நேர்ந்த) அன்று, நேர்ந்த—எதிர்த்துவந்த, நிசாசரரை—(தாடகை முதல் ராவணன் வரையிலுள்ள) ராக்ஷஸர்களை, கவர்ந்த—விழுங்கின (கொன்ற), வெங்கணை—மிகக்குரூரமான பாணங்களையுடைய, காகுத்தன்—ஸ்ரீராமனாய், கடி ஆர்—பரிமளம் நிறைந்த பொழில்—சோலைகள் சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்குள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய, அரை—திருவரையில் சாத்திய, சிவந்த ஆடையின்மேல்—திருப்பீதாம்பரத்தின்மேலே, என் சிந்தனை—என்னுடைய மனது (கூட) சென்றது ஆம்—சென்றதே! (என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்).

(உவந்த உள்ளத்தனாய்)- மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை மீட்டுத்தரவேண்டும் என்று இந்த்ராதிகள் இரக்க, [1]"உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே" என்கிறபடி இவர்கள் பக்கலிலே ப்ரீதமான திருவுள்ளத்தையுடையனாய், அஸுரனேயாகிலும் *ப்ரஹ்லாதனோடு உண்டான குடல்துவக்குப் பாவித்து, ஆஶ்ரிதவிரோதியானை மஹாபலியை அழியச் செய்ய நினையாதே அவனுடைய ஔதார்யத்திற்கு அநுகுணமாகத் தான் இரப்பாளனாய்ச் சென்று அவன் கொடுக்க வாங்குகையாலே அவனளவிலும் அநுக்ரஹயுக்தனாய், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக எல்லார் †தலையிலும் தன் திருவடிகளை வைக்க, விலக்காதவளவாலும் ஸர்வவிஷயத்திலும் உவந்தவுள்ளத்தனாய், (உலகமளந்து)— ‡'அளவுபடக் கொடுத்தோம்' என்றிருக்கிற அஸுரன் முன்னே எல்லா லோகங்களையும் தன் திருவடிகளாலே அளவுபடுத்தி (அண்டம் உற நிமிர்ந்த நீள் முடியன்)- மேலே கவிற்ற கநககலஶம் போலே இருக்கிற §ப்ரஹ்மாண்டபித்தியிலே கிட்டும்படி விஜ்ரும்பித்த பெரிய திருவபிஷேகத்தையுடையவன்; அவன் தன்னைப் போலே திருவபிஷேகத்திற்கும் அவனோடொக்க வளருகைக்கீடான ஶக்தி உண்டு. கர்மவஶ்யதை தோற்றும்படி பிறவி தொடக்கமாகச் சடையும் குண்டிகையும் சுமந்து திரிகிற ||பரிச்சிந்நேஶ்வரர் பார்த்து நிற்க இப்படி

---

[1] கீதை 7. 18. *ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானோடு உண்டான—வ. குடல்துவக்குப் பாவித்து-க குடல்துவக்கால் ஆநுகூல்ய—வ. †தலையிலும் திருவடிகளை—க. ‡அளவுபட்டுக்கொடுத்தோமென்றிருக்கிற—க. §ப்ரஹ்மாண்டத்தில்—க. ||பரிச்சிந்நேச்வரன்பார்த்து-க.

முடிசூடி நிற்கையாலே உபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வமும் ஸூசிதமாகிறது. இத்திருவிக்ரமாவதாரம் சொன்ன இத்தாலே ஸம்ஸ்பர்ஶ*ஸாக்ஷாத்விஷயரான இந்த்ராதிகள் இரப்பாளரானபடியும், [1]"குறைகொண்டு நான்முகன்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரஹ்மா திருவடி விளக்கி க்ருதார்த்த னானபடியும், ருத்ரன் தீர்த்தப்ரவாஹம் பெற்று ஸநாத னானபடியும் சொல்லித்தாயிற்று. இத்தால் †முன் பாட்டில் சொன்ன இஷ்டப்ராபகத்வத்தையும் உதாஹரித்த தாய், இனி அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும் உதாஹரிக் கிறார்: (அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்க ணைக் காகுத்தன்). ‡தேவர்களும் ரிஷிகளும் கூடக் குடி யிருக்கவொண்ணாதபடி த்ரைலோக்ய க்ஷோபம் பிறந்து தேவர்கள் சரணாகதரானவன்று சக்ரவர்த்தித் திருமக னாய் அவதரித்து, தாடகா - தாடகேய - விராத - கபந்த - கர - தூஷணாதிகளை நிராகரித்து, லங்கைக்குப் பரிகையான லவணார்ணவத்தை பர்வதங்களாலே பண்பு செய்து, கொம்பிலே தத்தித் திரியும் குரங்குப் படையைக் கொண்டு லங்கையை அடைமதிள்படுத் தினவன்றும் பெருமாளுடைய ப்ரபாவம் அறியாதே §விளக்குவிட்டில் போலே வந்து எதிர்ந்த ¶பகல்போர் அறியாத க்ஷுத்ரயோனிகளையெல்லாம் 'எனக்கு எனக்கு' என்று இரையாகக் கைக்கொண்ட தீக்ஷ்ணஸ்வபாவங் களான திருச்சரங்களையுடையனாய். [2]"வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்" நின்றவன்; (காகுத்தன்)—

[1] 4. அ.9. [2] பெரு. தி. 10. 1. *சங்காவிஷயமான—க.
†முன் பாட்டினில்........ உதாஹரித்ததாய், அநிஷ்ட-க. ‡தேவர் களுக்கும் ரிஷிகளுக்குங் கூடியிருக்க—க. குடியிருக்க—வ.
§விளக்குவீட்டில் போலே—க. ¶பகல்போது அறியாத—வ.

மாயாவிகளான ராக்ஷஸரும் கூட மோஹிக்கும்படி மநுஷ்யபாவத்தை முன்னிட்டு *நின்றவன். (கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான்)— ஸூரிகள் முதலாக ஸ்தாவரஜங்கமங்களைக்கொண்டு நித்யஸேவகராய் நிற்கிற ப்ராகாரங்களாலே சூழப்பட்ட கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ப்ரஹ்மாதிகள் ஆராதிக்க, ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய. (அரைச் சிவந்த ஆடையின்மேல்)— [1]"படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச் சோதி கலந்ததுவோ" என்னும்படி திகழாநின்ற திருவரையிலே பாலஸூர்யகிரணஸம்பர்க்கத்தாலே போல பாடலமாய் மரகதகிரிஶிகரத்திலே ஸந்த்யாதபம் பரந்தாற்போலே †இருக்கிற திருப்பீதாம்பரவிஷயமாக. (சென்றதாம் என் சிந்தனையே)— அநாதிகாலம் அநுசித விஷயங்களிலே ஓடி, அவர்கள் ‡ஆடையிலே கட்டுண்ட என்சிந்தை இவன் திருவடிகளைப் பற்றின என்னாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி திருப்பீதாம்பரத்திலே சென்று துவக்குண்டது. 'என் சிந்தனை சென்றதாம்' என்கையாலே ஆஸ்சர்யம் தோற்றுகிறது. 'சென்றது'- §நான் ப்ரேரிக்கப் போந்ததன்று; விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே ஆக்ருஷ்டமாயிற்று. 2.

இப்படி இரண்டு பாட்டாலே பகவச்சேஷத்வபர்யவஸாநத்தையும் அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தியையும் அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் சேஷபூதமான சேதநாசேதந

[1] 3. 1. 1. *நின்றவன் காகுத்தன்—க. †இருக்கிற பீதாம்பர-க, ‡அவர்களாளுடையிரல-க; அவர்கள் இடையிலே—**ஙு**. §நாம்—க.

ஸமஸ்த ஶ்ருதிவாக்யமான த்ருதீயாக்ஷரம் முதலான த்ருதீயபதத்தாலே ஶேஷத்வஜ்ஞாநஹீநராயும், விஶேஷமில்லாத ஶேஷத்வஜ்ஞாநமுடையராயும், காதாசித்க ஶேஷத்வஜ்ஞாநவான்களாயுமுள்ள ஜீவர்களெல்லாம் தந் தாமுடைய ஜ்ஞாநாநுரூபமாக ப்ரதிகூலாநுகூலௌதாஸீந்யப்ரவ்ருத்திகளிலே நிற்கிற நிலையை உதாஹரித்துக் கொண்டு, ஸம்வாதஸந்தர்ப்பத்தில் தமக்கிடையிலே பெற்றதொரு ஶ்ரவணத்தை ஸந்தர்ஶித்துப் ப்ரீதராகிறார்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன்மேல்
அயனைப் படைத்ததோர் எழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. 3.

மந்தி—ஆண் குரங்குகள், பாய்—(ஒரு கிளையிலிருந்து மற்றொரு கிளையில் இடைவிடாமல்) பாய்ந்தபடியே யிருப்பதாய், வட—(தமிழுக்கு) வடவெல்லையும், வேங்கடம்—வேங்கடாத்ரி என்னும் பெயரையுடையதுமான, மாமலை—பெரியமலையிலே, வானவர்கள்—முக்தரும் நித்யரும் (தேசத்திற்குத் தக்க சரீரங்களோடு), சந்தி செய்ய நின்றான்—(புஷ்பங்களைக் கொண்டு) ஆராதிக்க நின்றவனாய், அரங்கத்து—ஸ்ரீரங்கத்திலே, அரவின் அணையான்—ஆதிசேஷனாகிற மெத்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாளுடைய, அந்திபோல் நிறத்தாடையும்—செவ்வானம்போன்ற நிறத்தையுடைய பீதாம்பரமும், அதன் மேல், அயனைப்படைத்தது—ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த, ஓர் எழில்—ஒப்பற்ற அழகையுடைய, உந்திமேலதன்றோ—திருநாபி கமலத்தின்மேலல்லவா இருக்கின்றது, அடியேன் உள்ளத்து—அடியேன் மனஸ்ஸில் பிரகாசிக்கிற, இன் உயிர்—இனிதான ஆத்மஸ்வரூபம்.

(மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை)— வனசரரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிஷித்தமான வானரவம்சம் *நாநா ஶாகையிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களைப் புஜிப்பதாக [1]“கதாகதம் காமகாமா லபந்தே” என்கிறபடியே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றிலே பாய்ந்து திரிகைக்கு நிலமாய், கலியுகத்தில் ஸாத்விகஸத்வாவளையுடைத்தாக ஸாராஸாராவிவேகமாகை யாலே ஆழ்வார்கள் அவதரிக்கப்பெற்ற ப்ரபந்நாபாஷா க்ஷேத்திற்கு †உத்தராவதியாயிருந்து ஸாராஸாரவிவேகமாய், ஈஶ்வரன் தன்னைப் போலே ஸ்வாஸ்ரிதவர்க்கம் விஷதிஷ்ணாவங்களால் உண்டான உத்கர்ஷத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே. (வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) பரமபதத்திலே கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத் திற்கு அபிஷிக்தரான முக்தரும் நித்யரும் தேஶோசித மான தேஹங்களைக்கொண்டு உசிதமான கைங்கர்யத் தைப் பண்ணி, இவர்கள் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உத்தேஶ்யனாய் நின்றான்.

(அரங்கத்தரவினணையான்)- ஏற்றமுள்ளவளவும் ஏறவேண்டும்படியான திருமலையாழ்வாரும் பரமபத ஸாதநீயம் என்னும்படி எளிதாகக் கிட்டலாம்படியான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே [2]“ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யும்” வானவர் களுக்குப் ‡படிமாவாய், நிஶ்ஶேஷஜகதாதாரபாராவான தன்னை தரிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநபலாதிப்ரகர்ஷத்தை யுடையனாய், ஸாரஸௌகுமார்ய§ஶீதளரூபமான திரு

---

[1] கீதை 9. 21. [2] 3. 3. 1. *நாநாஶாகியிலுள்ள—க.

†உத்தராவதியாயிருந்துள்ள ப்ராணவித்தமாய்—க.

‡படிமா=ஒப்பு; அதாவது திருஷ்டாந்தம். §சீதளமான—க.

வரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமானுடைய (அந்திபோல் நிறத்தாடையும்)-ஆஶ்ரிதருடைய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைக் கழிக்கவல்ல ஸஜ்ஞாந ஸூர்யோதயத்திற்கு ஸந்த்யாவஸரம்போலவும், அவர்களுடைய தாபத்ரயங்களைக் கழிக்கைக்கு ஸாயம் ஸமயம் போலவும், *புகர்ந்த நிறத்தையுடைத்தான [1]"செவ்வரத்தவுடையாடையும்; இது மேலில் ஸந்நிதாநத்தை ஸமுதாயத்தைப் ஸந்நவிஷ்டத்தை †ஸந்நவழித்தபடி. மேல் ஸந்நிதாநம் ஏதென்ன, (அதன்மேல் அயனைப் படைத்ததோர் எழில் உந்தி)-ஸந்நிதமான திருப்பீதாம்பரத்திற்கு மேலாய், இதன் நிறத்திற்கு நிகரான சிவந்த தாமரைப் பூவையுடைத்தாய், அதின்மேலே ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே முற்பட அயோநிஜனை ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த அதிதீயமான அழகையுடைத்தான திருவுந்தி. ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ரஜத்வம் சொல்ல,[illegible]கைமுதிகந்யாயத்தாலே ருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ‡ஸ்ரஜத்வமும் சொல்லிற்றும். இத்தாலே தேவதைகளுக்கு ஶ்ரிய:பதியை யொழிய காரணாந்தரமும் ரக்ஷகாந்தரமும் இல்லை யென்றதாயிற்று. இங்கு ப்ரஹ்மாவைச் சொன்னது முமுக்ஷுக்களை ஸ்ருஷ்டித்த உபகாரத்திற்கு உதாஹரணமுமாகிறது. (மேலதன்றோ) என்றது இத்திருவுந்தியையே ஸந்நிதாநமாகக் கொண்டன்றோ இருக்கிறது என்னவுமாம். §இதனுடைய அநுபவம் இது இட்ட வழக்.

[1]தி. மொ. 8. 1. 7. 1 சிவந்தநிறத்தையுடைய ஆடையும்—ஸ.
*புகர்த்த—க. †அநுபவித்தபடி—க. ‡ஸ்ருஜ்யத்வம்—க.
§இவனுடைய அநுபவமிட்ட வழக்காய்—க.

காயிருக்கிறது என்னவுமாம். (அடியேன் உள்ளத்தின்னுயிரே)- [1]"ஸூக்ஷ்மாஸ்ஸம் ஹரேஃ ஸ்தூலம் *ஸ்தூலாவம் ச வக்ஷா ஸர" என்கிறபடியே பரமகாருணிககடாக்ஷத்தாலே ஸ்தூலாவக்ஷாஸ்ஸ்வாதிஷ்டாயமுடையேனான என்னுடைய ஸம்ஸ்காரமான மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிற ஸ்தூலாதி தசமான என் ஆத்மஸ்வரூபம். 'உள்ளம்' என்று ஹ்ருதயஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவுமாம். 'இன்னுயிர்' என்று ஸம்வந்தஸ்வத்திற்கு அநுரூபமாகையாலே †இனிதான ப்ராணாதிகளைச் சொல்லவுமாம். [2]"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" [3]"ஜீவிதா ஜதப்ராணாஃ" இத்யாதிகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

இரண்டாம் ‡பாட்டாலும் மூன்றாம் ‡பாட்டாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய §கர்மாதிகாரிகமும் கர்த்ருத்வாதிகளும் சொல்லித்தாயிற்று. நாலாம் பாட்டாலே ப்ரஹ்மாதிகள் வரம்கொடுத்து வாழ்வித்த இராவணனை நிராகரித்த வ்ருத்தாந்தத்தாலும் தேவதாந்தரங்களுடைய க்ஷுத்ரத்வத்தை, [4]"ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூஶ் சதுராநநோ வா ருத்ரஸ் த்ரிநேத்ரஃ" இத்யாதிகளிற்படியே அவர்களுடைய அஸ்வதந்த்ரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளையெல்லாம் ¶அகம்படியிலே வைத்து உய்யக்கொண்ட ஸ்ரீசத்தையை உடைத்தான திருவயிற்றினுடைய $சிறுமை பெருமைகளால்

---

1 [2]கீதா. ஸங். 24. [3]கீதை 10. 9. [4]பா. ஸா. 51. 45.
*ஸ்தூலாவம் ச—க. †இனித் தான் ப்ராமாணிகிகளை—க.
‡பாட்டிலும்—வ. §கர்மாதிகாரத்வமும்-க. ¶அகம்படியிலே ஏகதேசத்திலே வைத்துக்கொண்ட=க. ¶அகம்படியிலே—உள்ளே.
$சிறுமை பெருமைகளுண்டான—க. சீர்மை—வ.

உண்டான அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்துக்கு அடையவளைந்தான் போலே இருக்கிற *உதரபந்தம் நம்முடைய சிறிய †திருவுள்ளத்திற்குள்ளே வெளியிற்போலே இடம் கொண்டு உலாவா நின்றது; இது ஒரு ஆஶ்சர்யம் என்கிறார்.

கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ஆஶ்ரயணீயத்வம் ப்ரதிஷ்டிதமாய், நாலாம் பாட்டாலே [1]"ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்ற வணங்கலிலரக்கனைத் தலைசாய்த்து [2]"நமோ நம:" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களுடைய மநஸ்ஸை அஹங்காரமமகாரதூஷிதமாகாதபடி பண்ணிக்கொடுக்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய சரித்திரத்தை முன்னிட்டு 'நானும் என்னுடையதன்று; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை' என்கிற நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தை மறைபொருளாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம்.

சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்(து)
உதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணைஉய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாட மாமயில்
ஆடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்(று)
உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. 4.

[1]ரா. யு. 36. 11 [2] ஸாத்வ. ஸ. *திருவுதரபந்தம்—வ.
†திருவுள்ளத்திற்குள்ளே கண்டுவேயிற்போலே—க.

சதிர - வலிமையுள்ள, மாமதிள்சூழ் - உயர்ந்த மதிள்களாலே சூழப்பட்ட, லங்கைக்கு இறைவன் - லங்கைக்கு அதிபதியான ராவணனுடைய, தலைபத்து உதிரவோட்டி - (முதல் நாள் சண்டையில் வீட்டிற்குப் போகும்படி ஓட்டி மறுநாள்) பத்துத் தலைகளும் சேர்ந்தாற்போல் உதிரும்படியாக, ஓர் வெங்கணை - கோபத்தை

(சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலை பத்து உதிர) ஶாலவ்யூதங்களைச் *சேர்த்து இசைத்தாற் போலே [1]செறிவும் திண்மையும் உயர்த்தியும் உடைத்தாய், எட்டுத் திக்குகளிலுள்ள திக்பாலர்களுக்கும் எட்டிப் பார்க்கவொண்ணாதிருக்கிற மதிள்களாலே †இத்தவிடம் முறிந்தவிடம் இல்லாதபடி எங்குமொக்க சூழப்பட்டு ஜலதுர்கம் - கிரிதுர்கம் - வநதுர்கங்களாலே துர்கங்களுக்கெல்லாம் ‡உபமானமாம்படி ப்ரஸித்தமான லங்கைக்கு ஈஶ்வரனாய், தேஹபல - வரபல - ஸைந்யபல - ஸேநாபலங்களாலே செருக்கனாய், மால்யவான் அகம்பநன் மாரீசன் முதலான ராக்ஷஸரோடு ஹநுமான் விபீஷணன் முதலான ஸஜ்ஜநர்களோடு வாசியற [2]அவிஶிதமாகப் பேசப்பட்ட பெருமாள் பெருமையை §அறிந்து வைத்தும் கண்டும் திகேட்டான்படியே [3]"தேந தேவ ஸஹஸ்ரேண

---

[1]செறிவு=நெருக்கம். திண்மை=உறுதி. [2]அவிஶிதமாக=அபிப்ரிராயபேதமில்லாமல் [3]ரா. ஸு. 26 21.

*சேர்த்திச் சேர்ந்தாப்போலே—க. சேர்த்தாற்போலே—வ.

†இத்திடமுறிந்திடமில்லாதபடி—க. ‡மூப்பாம்படி—வ.

§அறிந்துவைத்துக் கண்டு ம்நி கேட்டானபடியே—க.

உடைய ஒப்பற்ற பாணத்தை, உய்த்தவன் - ப்ரயோகித்தவனும், ஓதவண்ணன் - கடல்போல் ச்யாமளமான திருமேனியையுடையவனும், மதுரமா வண்டு பாட - இனிமையான சிறந்த வண்டுகள் பாட, மாமயில் ஆட - குணுகங்களான மயில்கள் ஆட, அரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனை பெரியபெருமாளுடைய திருவயிற்று உதரபந்தம் - திருவயிற்றின் மேல் அணியப்பட்ட உதரபந்தம் என்னும் அரைப்பட்டிகை, என்னுள்ளத்துள் நின்று - என்மனதினுள்ளேயும் இருந்து, உலாகின்து - வியாபிக்கின்றது.

யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" என்ற தாய் வாய்ச் சொல்லுங்கேளாதே, [1]"அராக்ஷஸமிமம் லோகம் கர்த்தாஸ்மி நிசிதைச்சரை: । ந சேச் சரணமப்யேஷி மாமுபாதாய மைதிலீம்" என்று பெருமாள் அருளிச் செய்துவிட்ட பரமஹிதமான பாசுரத்தையும் அநாதரித்து *அடைகோட்டைப் பட்டவளவிலும் பூசலுக்குப் புறப்படவிட்ட ஸஹாயபூதரான படை முதலிகள் எல்லாரையும் †படக் கொடுத்து, ‡தான் ஏறிப் பொருதவன்று [2]ரிபூணாமபி வத்ஸலரான பெருமாள் §சரச் செருக்கு வாட்டி 'நம்முடனே பொருதும்படி இளைப்பாறி நாளை வா' என்றுவிட, நாணாதே போய், மண்டோதரி முதலான ||பெண்கள் முகத்திலே விழித்து, தன்னிற் பெரிய தம்பியையும் மகனையும் படக்கொடுத்து, தான் [3]சாவேறாக வந்து ¶ப்ரதிஹதஸர்வாஸ்த்ரனை பின்பும் சினம் தீராதே [4]சேவகப்பிச்சு ஏறி நின்ற ராவணனை, $இனி தலையறுக்குமதொழிய வேறொரு பரிஹாரமில்லை' என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஒரு தலைவிழ வேறொரு தலை கிளைக்க முன்பு பண்ணின விருத்தவ்யாபாரமன்றிக்கே

---

[1] ரா. யு. 41. 66. [2] ரா. யு. 50. 56. [3] சாவேறு=பகையரசனைச் சூழ்ந்துகாக்கும் படைமீது ஒருமுகமாய்ப் பாய்ந்து ஊடறுத்துச் செல்லமுயன்று, அந்நிலையில் உயிர்துறத்தலையே விரதமாகக் கொண்ட வீரர்தொகுதி. [4] சேவகப்பிச்சு=வீரன் என்னும் இறுமாப்பு

*அடைகோட்டை=முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டை.

*அடைகோட்டடைப்பட்ட—க. †படைக்கொடுத்து—க. ‡தான் நேரில் பொருதவன்று—வ. §சௌர்யச்செருக்கு—வ. ||பெண்டுகள் முகத்திலே விழித்தி-க. ¶ப்ரதிஹதஸர்வாஸ்த்ரனுமான—க, $இனித்தான் இவனையழிக்குமதொழிய—வ.

ஒருக்காலே பத்துத் தலையும் *உதிரும்படியாக. (ஓட்டி ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன்)- 'தானேபோய் ராவணன் தலை பத்தும் கைக் கொள்ளவேணும்' என்று சின முடைத்தாய் அஸிதீயமாய் இருப்பதொரு திருச்சரத்தை தகையாதே ஓடவிட்டு †இரைபோர்ந்த இலக்குப் பெறுகையாலே அத்திருச்சரத்தை உய்யப்பண்ணின வன். சரத்தினுடைய ஆஶுகாரித்வத்தாலும் ராவண னுடைய வெயடுத்தாலும் தலைபத்து உதிர்ந்த பின் னும், அவன் உடல் கட்டைப் பனைபோலே சிறிது போது இருந்து நிற்கும்படியாயிருந்தது. 'தலைபத்து உதிர ஓட்டி' என்றது முன்னில் பூசலிலே ராவண னைத் தலை சாய்த்து [1]"஗஛ாநுஜாநாமி" என்று துரத்தி விட்டபடியாய், 'ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன்' என்றது பின்பு அவனுடைய வயாயடுமாக அஸிதீயமான அஸ் த்ரத்தை விட்டவன் என்னவுமாம்.

(ஓதவண்ணன்) கண்டவர்களுடைய பாபத்தை யும் தாபத்தையும் ‡கழிக்கவற்றும் ஸமுத்ரம்போலே ஶ்யாமளமான திருமேனியை உடையவன். (மதுர மா வண்டு பாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான்)—ராவணவதம் பண்ணின வீரலக்ஷ்மியுடனே நின்ற அழகைக் கண்டு ஸூராதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ண, அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஜ்ருத்தம் பண்ணினாற்போலே [2]"ஆதாந ஶாநுஷம் ஶிநூ" என்கிற பெருமாளுடைய

---

[1] ரா. யு. [2] ரா. யு. 120. 10. *திரும்படியாக—க †இரைபொருந்த விளக்குபெருகையாலே—க. இல்லுக்கு—ஙு. ‡கழிக்கவைற்றும்-க.

[1]பூமிகைக்கு அநுரூபமாக முக்தரும் [2]நித்யரும் ஸஞ்சாரம் கொண்டு வந்தார்கள் என்னலாம்படி ஸத்வஸாரங்களாய் [3]ஜ்ஞாநாதிகுணவத்தையுமுடையவையான வண்டுகள் [4]காலப்பண்கள் பாட, பாட்டுக்கு அநுரூபமாக ஸாத்விகங்களான நீலகண்டங்கள் ந்ருத்தம் பண்ண, இங்கிதந்ருத்தங்களாலே [5]ஸஜ்ஜநோத்தரமான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸஸுகமாய் வர்த்தியானபடி தோற்றக் [6]கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய. (திருவயிற்று உதரபந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே) *"ஸாரஸாரம் ஸமுத்ருதம்" என்கிறபடியே ஸமுத்ருதர்க்கு மோக்ஷ ஹேதுவான ஸார ஸாரஸ்வத்தை வெளியிடா நின்ற திருவயிற்றில் 'திருவுதரபந்தம்' என்று திருநாமத்தையுடைத்தான திருவாபரணம் அதிக்ஷுத்ரனை என்னுடைய ஸதாமலதூஷிதமான ஹ்ருதயத்திலுள்ளே அதுவே நிவாஸஸ்தலி என்னும்படி நின்று அள்வற்ற ஸௌந்தர்ய [7]ப்ரகாசந வ்யாபாரங்களைப் பண்ணா நின்றது. [8]இது திருமந்திரத்திலும் திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும் அநுபவம். 4.

மேல் இரண்டு [9]பாட்டால் நாராயணஸ்வரூபமுள்ளீடாக பெரியபிராட்டியாருடைய [10]நிவாஸத்தால்

---

* [1]ரூபத்தை ரமிக்கைக்கு—வ, [2]நித்யரும் கூடிவந்தார்கள். [3]ஞாநாதிகுணவத்தையையுடைய—வ. [4]காலமணங்கள்—க. [5]லோகோத்தரமான—வ. [6]கண்வளருகிற—க. [7]ப்ரகாசவ்யாபாரங்களை—க [8]இது திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும்—க, [9]பாட்டில்—க [10]நிவாஸத்தாலும் நிகரில்லாத திருமார்வையும். [அநுபவிக்கிறார்—க.

[1]பூமிகை = மாறுவேஷம்.

நிகரில்லாத திருமார்வையும் திருக்கழுத்தையும் அனு பவிக்கிறார்:

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத் தன்
வாரமாக்கி வைத்தான் வைத்ததன்றி என்னுள்புகுந்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொல் [தான்
அறியேன் அரங்கத்தம்மான் திரு
வார மார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே. 5.

(பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து)- *காலதத்வமுள்ளதனையும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணினாலும் கழிக்கவொண்ணாதபடி [1]உபசிதமாய்க்கொண்டு, அநாதிகாலம் நடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தத்தை ஸவாஸநமாக என்னுடன் துவக்கறுத்து; (என்னைத் தன் வாரமாக்கி வைத்தான்)— இப்படி ஸம்பந்தமாய், இந்த்ரியகிங்கரனாய், தாஸரான ஜந்துக்களை எடுத்துச் சுமந்து [2]தனிசு தீராதே பொலிசை இறுத்துத் திரிகிற என்னை ஸவஸதவாவாய், †ஸ்வாமிகார்யத்திற்கு எல்லை

[1] உபசிதமாய்=சேர்க்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு.
[2] தனிசு=கடன்; பொலிசை இறுத்தல்=வட்டிசெலுத்துதல்.

பாரமாய - மிகவும் பாரமாய், பழவினை - அநாதிகாலமாய் ஸம் பாதிக்கப்பட்ட பாபங்களை, பற்று அறுத்து - வேரோடு போக்கி, என்னை, தன்வாரமாக்கி வைத்தான் - தன்னிடத்திலே அன்புடைய வனாய்ச் செய்தான். வைத்ததன்றி - இப்படி வைத்ததற்கு மேல், என்னுள் புகுந்தான் - என் மனதில் வந்து புகுந்து கொண்டான்; (இப்படி என்னைப் பெறுகைக்கு) கோரமாதவம் - கடுமையான பெரிய தபஸ், செய்தனன்கொல் - செய்தானோ, அறியேன். அரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய, திருவாரமார்பதன்றோ-பிராட்டியையும், ஹாரத்தையுமுடைய திருமார்பன்றோ, அடியேனை, ஆட்கொண்டது - அடிமை கொண்டது. *காலமுள்ளதனையும்—க. †ஸ்வாமிகார்யத்திற்கு-வ.

நிலமாய், *ஸர்வபோக்யனை தன்னுடைய அந்த:புர ஸ்த்ரீகளைப் போலே அந்யர்க்குக் கூறு இல்லாதபடி பண்ணி, அஸாதாரண ஸௌந்தர்யரஸத்தைத் தந்து மேல்ஒருக்காலத்திலும் மாறாதபடி வைத்தான்.

(வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்)-அநந்யனாக்கி வைத்தவளவன்றிக்கே, முன்பு ப்ரயோஜநாந்தரப்ரவணனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே அநந்யப்ரயோஜநாநுபவவிஷயமாய்க்கொண்டு, [1]தஸ்யுபரிக்ருஹீதமான தன் படைவீட்டிலே தஸ்யுக்களை ஓட்டிப் புகுருமாப் போலே புகுந்தான். (கோரமாதவம் செய்தனன் கொல் அறியேன்)— அநாதிகாலம் இழந்த வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு அஸ்மதாதிகளை ஈஶ்வரன் தானே அவதாரக்ஷேத்ரமான திருவயோத்யையையும் விட்டு, ஆஶ்ரிதன் இருப்பிடமான லங்கையிலும் போகாதே, [2]'கங்கையில் புனிதமான காவிரி' நடுவுபாட்டிலே அதிகோரமாய் அதிமஹத்தாயிருப்பதொரு தபஸ்ஸைப் பண்ணினானோ அறிகிலேன். இது அதிவாதமாக உத்ப்ரேக்ஷித்தபடி. ஸர்வஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் †அமோகமாயிருப்பதொரு 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற ஸங்கல்பரூபமான தபஸ்ஸைப் ‡பண்ணினான் என்று தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே இப்பெரிய பேறு பெறுகைக்கு அயோக்யனை நான் இதற்கு அநுரூபமாய் அமோகமாய் இருப்பதொரு மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணிப்

---

[1] தஸ்யு=திருடர். படைவீடு=ராஜதானி. [2] திருமாலை 23.

*ஸாந்த்ரபோக்யனை—வ

†ஆமோக்ஷமாயிருப்பது—ம. ‡பண்ணினானோ என்று—வ.

பெற்றேனல்லேன். இதற்கு [1]“க்ஷமி நிஹிதஸமஸ்த ஸோஸ்மி யத:” என்றும், [2]“தவ ஸமஸ்தஹாநிஷ்யாமி பூர்வகே:” *என்றும் சொல்லுகிறவிதொழிய. இப்போது நானும் பிறரும் அறியலாவது எனக்கு ஒரு த்ரவ்யம் காண்கிறிலேன் என்று ஈஸ்வரனுடைய இரக்கத்தின் ஸ்வரூபத்திலே தாத்பர்யமாகவுமாம்.

இப்படி க்ஷேத்ரஜ்ஞனை என்திறத்தில் இரங்கினவன் தான் தேறவொண்ணாத திருவில்லாத் தேவரில் ஒருவனல்லன்; [3]“அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர் மேல்மங்கை உறைமார்பன்” என்னுமிடத்தையும், ஸர்வஜ்ஞனை தமக்கு ஸ்ரீரானே கௌஸ்துபத்திலம் வாஸி என்னுமிடத்தையும், திறம்பாத சிந்தைக்கு சிக்கெனக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்: (அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றே அடியேனை ஆட்கொண்டதே). ஸர்வருக்கும் அனுபவிக்கலாம்படி ஸவபூஷணம் வாய்க்கொண்டு †கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸௌலப்யகாஷ்டையோடுவிரோதியாத ஸ்வாமிக்வகாஷ்டையையுடையரான பெரிய பெருமாளுடைய ஸர்வாதிக்கு லக்ஷணமான திருவையும், அழகுவெள்ளத்திற்கு அணைகோலினாற்போலே இருக்கிற ஹாரத்தையும் உடைத்தான திருமார்வன்றே ‡ஸ்வாமிகஸௌஷகவாஸ ஸ்வாமிகளாய், அதற்கு மேலே

[1] வை. ஸ். 91. [2] ஸ்ரீரங்க. ஸ்த 102. [3] 6. 10, 10.

*என்றும் சொல்லுகிறபடியே—க. என்னுமிதொழிய—அ.

†கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே ஸௌலப்ய—க. ‡ஸ்வாமிகஸௌஷி கவாஸஸ்வ—க.

[1]'ஸாநௌசாஸ்யாம்யஹம்' ஏனுமான என்னை ஸ்வஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்தோத்ராதிசேஷவ்ருத்தியிலே மூட்டி, அதற்கு இலக்காய் நின்றது.

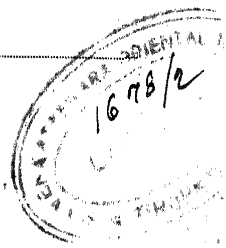
இப்பாட்டில் பதங்களினடைவே நாராயணசப்தத்தில் விவக்ஷிதமான அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும், இஷ்டப்ராபகத்வமும், உள்ளும்புறம்பும் வ்யாபித்து நிற்கும்படியும், நித்யஸ்ரீயையும், உபாயத்திற்குப் ப்ரதானமான வாத்ஸல்யமும், ப்ராப்யத்துக்குப் ப்ரதானமான ஸ்வாமித்வமும், ஸர்வப்ரதானமான ஸ்ரீயஃபதித்வமும், ஸம்ச்லேஷணாஸ்வாதநங்களாக ஸாதநங்களை யசிக்கிற ஸௌலப்யமான விக்ரஹயோகமும், *நாரசப்தவாச்யமான ஆத்மஸத்தின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மஸத்தைமாகப் ப்ராப்திக்கப்படும் கைங்கர்யமும் அநுஸந்தேயம். 5.

“துண்டவெண்பிறையன்” அவதாரிகை. கீழ்ப்பாட்டில் மோக்ஷப்ரதானான தம்முடைய கைங்கர்யவிரோதிகளான நிருபாதிகஸாத்விகஸாதநங்களை யெல்லாம் நிராகரித்தபடியை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் மோக்ஷப்ரதர்களானவருடைய மோக்ஷவிரோதியான ஸிக்ஷாதேவமையைக் கழிக்கும்படியை உதாஹரிக்கிறார்.

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழ்
அரங்கநகர் மேயவப்பன்

---

[1]ரா. கி. 4.12.   *நாரசப்தார்த்தமான—க.

அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொரு
மாநிலம் எழுமால்வரை முற்றும் [டதே. 6·
உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக்கொண்

(துண்டவெண்பிறையன் துயர் தீர்த்தவன்)— *ஈஶ்வரன் என்னும் பேரைச் சுமந்த தனக்கும் பூர்ணத்வமும் இல்லை என்கைக்கு ஜ்ஞாபகம் போலே பஞ்சமமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற வக்த்ரத்தைச் சேதிக்கிற ருத்ரன் ப்ரஹ்மாவினுடைய புத்ரனாய் வைத்து, பிதாவின் திறத்திலே அபராதம்பண்ணி, அத்தாலே †மஹாபாதகாக்ராந்தனாய், 'இப்பாதகத்தைத்தீர்க்கவல்லாரார்' என்று கபாலஹஸ்தனாய்க்

---

*ஈச்வரன் என்று பேரைச்சுமந்ததனக்கு பூர்ணத்வமில்லை—க.
†மஹாபாதகனாய்—வ.

துண்ட - கலாமாத்ரமாய், வெண் - வெளுப்பாய் ப்ரகாசிக்கிற பிறையன் - சந்திரகலையையுடைய ருத்ரனின், துயர்தீர்த்தவன் - (கையில் கபாலத்தோடு இருக்க வேண்டும்படியான சாபத்தினாலுண்டான) துக்கத்தைத் தீர்த்தவனும், அம்-அழகிய, சிறைய-சிறகுகளை உடைய, வண்டுவாழ் - வண்டுகள் வாழும், பொழில் சூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, அரங்கநகர்மேய - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற அப்பன் - ஸர்வலோகபிதாவுமான பெரியபெருமாளுடைய, அண்டர் - ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள்ளே வஸிக்கும் ஸகலசேதனர்களையும், அண்டம் - எல்லா அண்டங்களையும், பகிரண்டம் - அண்டங்களுக்கு வெளிப்பட்ட அண்டாவரணங்களையும், ஒருமாநிலம் - ஒப்பற்று விசாலமான பூமியையும், எழுமால் வரை - எழுகுலபர்வதங்களையும், முற்றும் - ஒன்று விடாதபடி, உண்ட - அமுதுசெய்த, கண்டம் கண்டீர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கொண்டது - (தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த) என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்தது.

கொண்டு *திரிந்து, ஓரளவிலே கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாற்போலே காருணிகனான †ஸர்வேஶ்வரனை வந்து கிட்டி, [1]"என்னெந்தாய் சாபம் தீர்" என்ன, இவனுடைய சாபத்தைத் தீர்க்கவல்லவன். இத்தால் 'ஈஶ்வரன் என்று பேருடைய ருத்ரன் கர்மவஶ்யன்' என்னுமிடமும், தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள மாட்டாத இவன் வேறொருத்தருக்கு நிரபேக்ஷரக்ஷகனாகமாட்டான்' என்னுமிடமும், 'ஸர்வேஶ்வரனே ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தகன்' என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(அஞ்சிறைய வண்டு வாழ் பொழில் சூழ் அரங்க நகர் மேய அப்பன்)— ஆர்த்தியுடையார் அபேக்ஷித்தால் அவர்களுக்கு இஷ்டதாநமும் பண்ணுகைக்கும், [2]"மாசின் மலரடிக்கீழ்" அவர்களைச் சேர்க்கைக்கும் ஹேதுவான பக்திக்கு ஸாதநங்களாய், ஜ்ஞாநவைராக்யங்களான சிறகுகளையுடைத்தான வண்டுகள் ஸஹிதஹர்ஷத்தோடே வாழ்கிற உத்யாநங்களாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநகரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வலோகபிதாவானவன். இத்தால் காரணபூதனாய், கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து உபகரித்தவன் கண்ணுக்கிலக்காய் வந்து கண்வளர்ந்து, கரணங்கள் பட்டி புகுராதபடி காக்கிற உபகாராதிஶயத்தை ‡உதாஹரித்ததாகிறது. [3]"நராஜ்ஞாதாநி தஸ்வாநி" இத்யாதிகளின் அர்த்தமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

---

[1] தி. மொ. 1. 5. 8. [2] தி. வி. 54. [3] நாரத. கல். 1. 34.

*திரிந்தோரளவிலே-க. திரிந்ததோரளவிலே-வ. †ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு என்னெந்தாயென் சாபம்—க. ‡உதாஹரிக்கிறதாகிறது-க.

காரணாவஸ்தையில் 'எல்லாக் கார்யங்களையும் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து, பின்பு *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படிக்கு உதாஹரணமாக [1]"வெற்றிப் போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட" உபகாரத்தைக் காட்டி, [1]"நெற்றிமேல் கண்ணனும் நான்முகனும்' முதலாக [1]"எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாம் உளரே" என்னும் அர்த்தத்தைப் பேசிக்கொண்டு, தம்மை இப்போதும் ஸம்ஸாரார்ணவம் விழுங்காதபடி உய்யக்கொண்டபடியை உபபாதிக்கிறார்: (அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாநிலம் எழுமால்வரை முற்றும் உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே). அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவாதிவஸ்துக்களையும், அண்டங்கள் தன்னையும், அண்டாவரணங்களையும், அண்டங்களுக்குள்ளே பஞ்சாஶத்கோடிவிஸ்தீர்ணமான மஹாப்ருதிவியாலும் ஸமுத்ரபர்வதங்களாலும் உபலக்ஷிதங்களான ஸர்வகார்யங்களையும் எல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கைக்காக விழுங்கின திருக்கழுத்துக் கண்டர் ஸ்வரூபத்தை †உணர்ந்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்தது. அண்டாதிகளைப் பற்றச் சிறியவான ஸமுத்ரபர்வதாதிகளைப் பிரியப் பேசுகையாலே, அவ்வளவு விழுங்குகையும் ‡ஆஶ்சர்யம் அன்று என்று தோன்றுகிறது. 6.

---

[1] தி. மொ. 11. 6. 3, 2. *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி உதாஹரண—க.
2 நெற்றிமேல் கண்ணனவன் முதலாக நான்முகனும்.—க.
†உணர்த்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்து, அண்டாதிகளைப் பற்றி சிறியவன் குலபர்வதாதிகளை—க.
‡ஆச்சர்யம் என்று தோன்றுகிறது—க.

மேல் *நாலுபாட்டாலே வதாவதியில் ப்ரார்த்தநீயமான கைங்கர்யத்திற்குப் †ப்ரஸ்தாவகமான அநுபவம் தம்மை இப்போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசுகிறார். ‡அதில் 'கையினார்' என்கிற பாட்டில் ஆழ்வார்களோடு $பொருந்தின திருக்கையை ஸ்வாலம்பநமாகக் கொண்டு ¶திருமுடியளவும் சென்று மீண்டசிந்தையை [1]தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானுடைய "கோலந்திரள் பவளக்கொழுந்துண்டம் கொல்" என்னும்படியான திருப்பவளத்தில் அழகு தன் வசமாக்கிற்று என்கிறார்.

கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் துளபவிரையார்கமழ் நீண்முடி எம் [னார்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேயமாய
செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே. 7.

(கையின் ஆர் சுரிசங்கு அனல் ஆழியர்)— திருக்கைக்கு ஆயுதமாகைக்கும் ஆபரணமாகைக்கும் போரும் என்னும்படி ஆர்ந்த ஸந்நிவேஶத்தை யுடைத்தாய், ‖வலம்புரியான வடிவாலே ப்ரணவஸந்நிவேஶமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், நிரதிஶயாநந்தஹேதுவான

[1]7. 7. 3. *நாலுபாட்டாலே ப்ரார்த்தநீயமான—க. †ப்ரஸாயகமான—க; ப்ரதாநமான அநுபவம் தம்மைப்பரவசமாக்கின—வ. ‡'அதில் கையினார்..........என்கிறார்': இது பாசுரத்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க. §பொருந்தும்—க. $திருமுடியளவுசென்று—க. ¶அவ்வலம்புரியான—க.

கையின் - திருக்கைகளிலே, ஆர் - அழகுநிறைந்து, சுரி- வலம்புரியாயிருக்கும், சங்கு - பாஞ்சஜந்யத்தையும், அனல் ஆழியர்- (சத்ருக்கள் மீது) அக்னியைக் கக்கும் சக்ரத்தையும் ஏந்தின

ஸ்ரீவாம்ஸஜந்த்தையும், ஆநவதிவார்ஷியாய், *மநஸ்தத்வாபி மாநியான திருவாழியாழ்வானையும் உடையராய்; இத்தால் 1மந்த்ரத்தையும் மநஸ்ஸையும் அநுகூலசிந்தைக்கு அநுகுணமாக்கவல்ல உபகரணங்களை †யுடையவர் என்றதாயிற்று. இவ்வாயுதாழ்வார்கள் 2பெரியபெருமாளுடைய திருக்கைமலர்களில் ஒதுங்கிக்கிடந்து, 2பெருமாள் திருமேனியிலே தோன்றிநிற்பர்கள். (நீள்வரைபோல் மெய்யனார்)— ஸ்வரூபம்போலே ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டிகள் காணுமளவன்றிக்கே, மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களும் காணலாம்படி ‡மலை இலக்கான திருமேனியை

*மநஸ்ஸத்வாபிமாநியான திருவாழியாழ்வானையுடையராய்—க.
†உடையார்—க. ‡மலையிற்காண—வ.

1சப்தப்ரஹ்மமயமான பாஞ்சஜந்யம் மந்திரத்தையும், மனஸ்தத்வாபிமானியான சக்ரம் மனஸ்ஸையும் அநுகூலமாக்கும் என்று கருத்து.

2'பெரியபெருமாள்' என்று ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் மூலவருக்கும், 'பெருமாள்' அல்லது 'நம்பெருமாள்' என்று உத்ஸவருக்கும் திருநாமங்களாக வழங்கிவருகின்றன.

வரும், நீள்வரைபோல்-உயர்ந்தமலைபோன்ற, மெய்யினர் - திருமேனியையுடையவரும், துளப-திருத்துழாயினுடைய, விரை-வாஸனை, ஆர் - பூர்ணமாகும்படியாக, கமழ் - வாஸனைகமழ்கின்ற, நீள்முடி - உயர்ந்த கிரீடத்தையுடைய, எம்ஐயனார் - ஸர்வலோகபிதாவானவரும், அணி அரங்கனர் - (இரண்டுவிபூதிக்கும்) ஆபரணம் போன்ற ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை சயனஸ்தானமாக உடையவரும், அரவின் அணைமிசைமேய - ஆதிசேஷனாகிற திருப்பள்ளியின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார் - ஆச்சர்யச் செய்கைகளை உடையவருமான பெரியபெருமாளுடைய, செய்யவாய் - சிவந்தவாயானது, என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே - என் சிந்தையைப் பறித்துக்கொண்டது. ஐயோ - ஆச்சரியம்-

உடையவர். (துளபவிரையார் கமழ் நீள்முடி எம் ஐயனுர்)- ஸெளரப்யாதிகுணஸம்பந்நமான திருத்துழாயின் பரிமளத்தைப் பரிபூர்ணமாக்கும்படி கமழ்ந்து, விலக்ஷண அபிஷேகராஜ்யஸூசகமான திவ்யகிரீடத்தையுடைய ஸர்வலோகபிதாவானவர். அணி அரங்கனுர்)— பரமவ்யோமப்ராந்தவர்த்திகளைக் காட்டில் ஸௌலப்ய திசயத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு *ஸ்ப்ருஹணீயமானபடியாலே விபூதி இரண்டுக்கும் ஏகாபரணம் என்னலாய், ஸகல ஸ்ரீதிசயம் உண்டாம்படியான ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை ஸயநஸ்தாநமாக உடையவர். †அணிமையாலே 'அணியரங்கனுர்' என்கிறதாகவுமாம். (அரவினணை மிசைமேயமாயனுர்)— தம்முடைய ஜ்ஞாநவஸங்கள் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற திருவநந்தாழ் வானுகிற சுகஸ்பர்சதிவ்யபர்யங்கத்தின்மேலே ‡அள வறத் தேங்கின சுதாதடாகம் போலே ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபவிக்கலாய், [1]"விஜ்ஞாநஶிவோ ஆகும் உததிஜே ஸநநோஹோமிநஃ" என்னும்படி ஸதாஸ்ரயீபூதரான வருடைய (செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே)-[2]"வாலியதோர் கனிகொல்" என்னலாம் படியான வண்மையாயுங்களை உடைத்தாய் [3]"வைய மேழும் உள்ளே காணலாம்"படியானசெய்யவாய் என் சிந்தையைப் பறித்துக் கொண்டது. 'ஐயோ' என்றது ஆஸ்சர்யத்தையாதல், §அநுபவித்து ஆற்ற

[1] ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவ. 1. 8. [2] 7. 7. 3. [3] *ஸ்ப்ருஹணீய மானபடியாலே—வ. †அணுமை—க. (=ஸமீபம்). ‡அளவறத் தேங்கின-க. அளவாகத்தேங்கின—வ. §அநுபவித்து அரிதான-க.

அரிதானபடியையாதல், அநுபவரஸத்தையாதல்காட்டுகிறது.

7

*தம்மை [1]"ஜிதம் தே புண்டரீகாக்ஷ" †இத்யாதிகளிற்படியே தோற்பித்துத் திருவடிகளிலே ‡விழப்பண்ணி, மேலேமேலே அநுபவத்தை உண்டாக்கின தாமரைக்கண்களுக்குத் தாம் அற்றுத் தீர்ந்தபடியை ஆஶ்ரிதவிரோதிநிராகரணவ்ருத்தாந்தஸம்வலிதமாக அநுபவிக்கிறார்.

பரியனாகிவந்த அவுணனுடல் கீண்ட அமரர்க்கு
அரிய ஆதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து
செவ்வரியோடி நீண்ட அப் [வே. 8.
பெரியவாயகண்கள் என்னைப் பேதைமைசெய்தன

[1] ஜிதந்தே—1. *'பரியனாகி இத்யாதி' என்றுஅதிகம்—க. †இத்யாதிகளிற்படியை—க ‡விழப்பண்ணிமேலே அநுப—க.

பரியனாகி - (வரபலத்தாலே) பருத்தசரீரத்தையுடையனாய், வந்த - எதிர்த்துவந்த, அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, உடல் கீண்ட - சரீரத்தைக் கிழித்துப்போட்டவனும், அமரர்க்கு - தேவதைகளுக்கு, அரிய - (ப்ரஹ்லாதனைப்போல் அணுகவும் அநுபவிக்கவும்) அரியனுமான, அரங்கத்து அமலன் முகத்து - ஸ்ரீரங்கத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, (பிறருடைய தோஷத்தையெல்லாம் போக்குவதனாலே தானும்) தோஷமற்றவனான பெரியபெருமாளுடைய திருமுகத்திலே, கரியவாகி - (கருவிழிகளால்) கறுத்து, புடைபரந்து - விசாலமாய் மலர்ந்து, மிளிர்ந்து - சலித்து உல்லாஸத்தை யடைந்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட - காதளவும் நீண்டு, அப்பெரியவாய-(சாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டிய) பெருமையையும் ஆநந்தத்தின் மிகுதியையும் உடைய, கண்கள் - திருக்கண்கள், என்னைப் பேதைமை செய்தனவே - (இவ்வநுபவத்திலே அமிழ்ந்த) என்னை மற்றொன்றுக்கு அநர்ஹனாய்ச்செய்துவிட்டன.

(பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட)- ஸர்வ லோகத்திலுமுள்ள தமஸ்ஸெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே சுதிஷூஞனாய் மஹாமேரு நடந்தாற்போலே எதிர்த்து வந்த [1]"திரண்டதோள் இரணியன் சினம் கொள் ஆகம் ஒன்றையும்" ஒரு வாழைமடலைக் கிழிக்குமாப் போலே 'இரண்டு கூறு செய்த' வனாய். (அமரர்க்கு அரிய ஆதிப்பிரான்)— தன்னாலே ஸ்ருஷ்டருமாய் உபக்ருதருமான *தேவர்கள் தான்காரணபூதனாய் உபகாரகனாய் நிற்கிற நிலையறிய மாட்டாமையாலே, அவர்களுக்குப் †பிரஹ்லாதன் அணுகி அநுபவித்தாற்போலே அணுகவும் அநுபவிக்கவும் அரியனாயிருக்கிற (அரங்கத்து அமலன் முகத்து)- ‡ஹேயாகாரமான ஸம்ஸாரத்திற்குள்ளே கோயிலாழ்வாருடனே எழுந்தருளிவந்து [2]"அணியார் பொழில் சூழ் $அரங்கநகர் அப்பா துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கே" என்று இருப்பார், தம்முடைய திருவடிகளை §யடைந்து அருள்சூடி உய்யும்படி அவர்களுடைய [3]ஐயப்பாடுமுதலான ஹேயங்களை அறுத்துத்தோன்றும் அழகையுடையரானபெரியபெருமாளுடைய [4]"கோளிழைத் தாமரை" இத்யாதிகளாலே பேசப்பட்ட பேரழகையுடைத்தாய்,சந்திரனும் தாமரையும்ஒன்றினாற்போலே இருக்கிற திருமுகத்தில் (கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட

[1] திருச்ச. வி. 62. [2] தி. மொ. 11. 8. 8. [3] ஐயப்பாடு = ஸந்தேஹம். [4] 7. 7. 8. *தேவர்கள் தங்களுக்கு—வ †ப்ரஹ்லாதன் அநுதினம் அநுபவித்தாற்போலே—க. ‡ஹேயகரமான—க; ஹேயாகாரமான—வ. $அரங்கநகர்மேயவப்பா—க. §அடைந்து அடி சூடி-க.

அப்பெரியவாய கண்கள்)— நிகரில்லாத நீலரத்னம் போலே இருக்கிற [1]தாரகையின் நிறத்தாலே நீலோத்பலவர்ணங்களாய்,ஸூர்யோதயத்திலே அன்று அலர்ந்த தாமரைப்பூப் போலே விகஸிதங்களாய் *ஆஸந்நராநுரெல்லார்பக்கலிலும் ஆதரம் தோன்றும்படியான உல்லாஸத்தையுடையவையாய், அநந்யர் பக்கல் †அநுராகத்திற்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படியான சிவந்த வரிகளாலே வ்யாப்தங்களாய், ‡ஸ்வபாவஸித்தங்களான ஆயாமவிஸ்தாரங்களை யுடையவையான திருக்கண்கள். 'அப்பெரிய' என்றதற்கு இப்போது காண்கிறவளவன்றிக்கே, ஸாக்ஷாத்கரிக்கவரிய மான ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸாம்ராஜ்யத்தையு முடைய என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (என்னைப் பேதைமை செய்தனவே)— இவ்வநுபவரஸத்திலே $அமிழ்ந்த என்னை அல்லாததொரு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு அநர்ஹனும்படி பண்ணிற்றன. 8.

§அவயவஶோபைகளிலே ஆழங்காற்பட்ட தம்முடைய நெஞ்சு வருந்தி,எங்கும் வ்யாபித்து ஸர்வாவயவஶோபைகளோடுங்கூடின ஸமுதாயஶோபையாலே வசீகரித்து பெரியாநுபவமூடியாலே முன் பெற்ற தாய் நினைத்திருந்த வஸ்துவை இழந்தது என்கிறார்.

---

[1] தாரகை—கருவிழி. *ஆஸந்நரெல்லார்—க. (=சமீபத்திலுள்ளார்) †அநுராகத்துக்கீற்றெடுக்க—க. ‡ஸ்வபாவஸித்தங்களாய் நவாயாம விஸ்தாரங்களை யுடையவான —க. $இழிந்த—வ.
§ஆலமாமரத்தில் 'இத்யாதி' என்று அதிகம்—க.

ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகனாய்
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணி யாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லதோர் எழில் [யே. 9.
நீலமேனி ஐயோ நிறைகொண்டது என்நெஞ்சினை

(ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் ஒருபாலகனாய்)— ஓர் ஸ்வாஜ்ஞாப்ரளயத்திலே, [1]"ஆலன்று வேலை நீர் உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ" என்று அறிய வரிதாய், ஸஜாதீயவமாய் இருப்பதொரு வடவ்ருக்ஷத்தில் *ஓரிலையிலே தாயும் தந்தையும் இல்லாததொரு தனிக்குழவியாய், (ஞாலம் ஏழும் உண்டான்)—அடுக்குக் குலையாமல் மார்க்கண்டேயன் காணும்படி ஸர்வ லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (அரங்கத்து அரவினணையான்)— ப்ரளயகாலத்திலே வாறுணாய்க்கொண்டு ஆலிலைமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற

[1] 1 அ. 69. *ஒருயிலையிலே—க.

ஆலமாமரத்தின் இலைமேல்- ஓர்பெரிய ஆலமரத்தின் ஒரு இலைமேல், ஒருபாலகனாய் - (தாயும் தந்தையுமற்ற) தனிக்குழந்தையாயும், ஞாலமேழும் - ஏழுலோகங்களையும், உண்டான் - வயிற்றில் வைத்தவனும், அரங்கத்து அரவினணையான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும் இருக்கிற பெரியபெருமாளுடைய, கோல- அழகியதும், மா- பெரியதும், மணியாரமும் - ரத்னங்கள் இழைத்தஹாரமும், முத்துத்தாமமும் - முத்துமாலைகளும், முடிவு இல்லது - அளவற்ற, ஓர் எழில் - ஒப்பற்ற அழகையுடைய, நீலமேனி - மேகம் போல் ச்யாமளமான திருமேனி, என் நெஞ்சினை - என்மனதையும் கூட, நிறைகொண்டது—அடக்கத்தைக்கொள்ளை கொண்டது. ஐயோ— ஆச்சர்யம்.

போதோடு, ஸர்வகாலத்திலும் கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸூரிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான திருவநந்தாழ்வான்மேலே ""உலகுக்கோர் தனியப்பன்'' என்னும்படி தன் ப்ரஜைகளான †ப்ரஹ்மாதிகள் ஆராதிக்கக் கண்வளர்ந்தருளுகிற போதோடு வாசியற காரணத்வ ரக்ஷகத்வாதிகள் காணலாம்படியாயிருக்கிற பெரியபெருமாளுடைய (கோலமாமணியாரமும்)— நாச்சியாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற திருமார்வுக்கு ஒரு ‡ரத்நப்ராகாரம் போலே ஸ்நிக்தமாய், ஸுவிஶத்தாய், ஸஹாவஸ்தமான திருவாரமும், (முத்துத்தாமமும்)— $சன்னவீரமாயும், §ஏகாவலியாயும், த்ரிஸரமாயும், §பஞ்சஸரமாயுமுள்ள திருமுத்துவடங்களும் (முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி)- இவைதனக்கும் ஸாதிஶயகரமாய், ஸுந்தரமாய், ஸுஶீதமான ஆவிர்ப்பாவத்தை யுடைத்தாய், காளமேகம் போலே ஶ்யாம ஹரமான திருமேனியும்; ஆபரணங்களுக்கு முடிவில்லதோர் எழிலை உண்டாக்கும்படியான நீலமேனி என்னவுமாம். (ஐயோ நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினையே)— *தனித்தனியே திவ்யாவயவங்களை அநுபவித்த என் நெஞ்சை ஸமுதாயாநுபவத்தாலே முன்புற்ற ப்ரத்யங்கஸ்வாதீநமநஸ்த்வமான ஸாம்ஶீயத்தைக்கழித்து, இப்ப்ரத்யங்காநுபவத்திற்கு விஷயம்

---

18 1. 11. †ப்ராஹ்மாதிகளாயிருக்க—க.
‡ரத்னப்ரகாரம் போலே—க. §ஏகாவலியாயும்—வ. §பஞ்சஸரமாயுமுள்ளவல்லதிருமுத்து-க. *தனியே—க. ஏகவாளி=ஒற்றைவடமான ஹாரம்; பஞ்சஸரம்=ஐந்துவடமானது.
$சன்னவீரம்= த்ரிஸரம்=மூன்றுவடமானது;

வரில் செய்வதென் என்கிற ஆதிஶங்கையாலே [1]"பிரி வின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு" என்று நித்யாஶாஸநாபேக்ஷ மாம்படி பண்ணிற்று. 9.

†இவ்வாழ்வார் 'அடியேன' என்னுமதொழிய இப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகிறவளவிலும் தம்முடைய பேரும் ஊரும் பேச மறக்கும்படி தாம்பெற்ற அநுப வத்திற்குப் பெரிய பெருமாள் இனி ஒரு விச்சேதம் வாராதபடி பண்ணினபடியைக்கண்டு, தம்முடைய க்ருதா ர்த்யான அநுஸந்தாநப்ரகாரத்தை முக்தனுடைய ஸாமகாநத்தின்படியிலே பாடி, அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ப்ரவாஹம் பண்ணின க்லேஶம் தீர்ந்து க்ருதார்த்தராகிறார்.

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் *என் அமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. 10.

---

[1] தி. பல்லா. 1. †'கொண்டல் வண்ணனை இத்யாதி' என்று அதி கம்—க. *என்னமுதனை—க.

கொண்டல் வண்ணனை - நீருண்டமேகம் போன்ற வர்ணம் அல்லது ஸ்வபாவத்தையுடையவனும், கோவலனாய் - இடைக்குலத் திலே அவதரித்து, வெண்ணெய் உண்டவாயன் - வெண்ணெயை அமுது செய்த திருமுகத்தை உடையவனும், என்னுள்ளம் கவர்ந் தானை - (இடைச்சிகள் வெண்ணெயைப் போலே விரும்பி) என் மனதை அபஹரித்தவனும், அண்டர்கோன் - அண்டத்திற்குட் பட்ட (ப்ரஹ்மா முதலான) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அதிபதியும், அணி அரங்கன்' (ஸம்ஸாரத்திற்கு) ஆபரணமான ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும், என் அமுதினை - எனக்கு அம்ருதமா னவனுமான பெரிய பெருமாளை, கண்டகண்கள் - காணப்பெற்ற கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே - வேறொன்றைப் பார்க்க மாட்டா.

(கொண்டல் வண்ணனை)— கடலிலுள்ள நீரெல்லாம் வாங்கி, காவேரீமத்யத்திலே பணிந்ததொரு காளமேகம் போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமான திருமேனியை உடையவனை; அங்ஙனன்றிக்கே ஜங்கமஸ்தாவரங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஜலஸ்தலவிபாகமற காருண்யரஸத்தை வர்ஷிப்பதொரு காளமேகத்தின் ஸ்வபாவத்தை உடையவனை என்னவுமாம். (கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்ட வாயன்)— எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே தன்னுடைய ஸர்வலோகரக்ஷகத்வம் வெளிப்படும்படி இடையரில் ஒரு ரூபத்தைக் கொண்டு ஆச்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யமெல்லாம் தனக்கு உகப்பு என்னும்படி தோற்ற, அவர்கள் 'ஈட்டியவெண்ணெய், [1]"சூட்டுநன்மாலையிற்படியே ஸாதரமாக அநுபவித்து, அத்தாலே இப்போதும் *குணுங்கு நாறும்படியான திருமுகத்தை உடையவன். (என் உள்ளம் கவர்ந்தானை)— இடைச்சிகள் வைத்த வெண்ணெய் போலே இவருடைய திருவுள்ளம் பெரியபெருமாளுக்கு நவநீதமாயிற்று. ஞானம் †பிறந்தபின்பும் என்னது என்னும்படி அஹங்காரமமகாரங்கள் வடும்பிடுகிற என்னுடைய மநஸ்ஸை வடிவழகாலும் ஸௌலப்யஸௌசீல்யாதிகளாலும் வசீகரித்து, இனி 'என்னது' என்ன வொண்ணாதபடி கைக்கொண்டவனை. (அண்டர்கோன்)— ‡இடையர்க்கு நியாம்யனாய் நின்ற எளிமை தோற்றமாம்படி ஸர்வாதிபதியான ஸர்வேச்வர

[1] தி. வி. 21. *முணுங்கு—க †பிறந்த பின்பு என்னது—க
‡இடையற்கும் நியாம்யனாய்:—க.

முதலாக மற்றும் அஜ்ஞாநவ்ருத்திகளான தேவாதிகளை யெல்லாம் ஸ்வாதீநராக்கி வைத்திருக்கிற ஸ்வாமித்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை யுடையவன். [1]"கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் ஆகிலும் எண்ணற்கு அரியன் இமையோர்க்கு" என்கிறாராகவுமாம், (அணி அரங்கன்)- ஸூரிகளும் ஸ்வதேசத்தை விட்டு இங்கே வந்து ஸேவிக்கும்படி ஸ்பஷ்டமான அழகையுடைத்தான ஸந்நிவேசத்திலே அடியேனை ஸநாதவைஷ்ணவமாக்கினவனை. (என்னமுதினை)- பரமபதத்திலும் க்ஷீரார்ணவத்திலும் ஆதித்யமண்டலாதிகளிலும் அவ்வோ நிலங்களுக்கு நிலவரானார் அநுபவிக்கும்படியான ஸாத்யமாய் நின்றாற்போலன்றிக்கே, [2]"நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" என்கிற *நானும் அநுபவிக்கும்படி எனக்கு ஸாதாரணமாய் ஜராமரணாதிப்ரவாஹத்தை† நிச்சேஷமாகக் கழிக்கவல்ல நிரதிசயபோக்யமானவனை; ப்ராக்ருதஸோமப்ரவணரான தேவர்கள் அநேகப்ரயாஸத்தோடே பெற்று அநுபவிக்கும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநனான நான் அயத்நமாகப் பெற்று அநுபவிக்கும்படியான அம்ருதமானவனை என்னவுமாம்.

'கண்டகண்கள்' என்கிற ‡இதிலே 'என்கண்கள்' என்னுமையாலே நிர்மலத்வம் தோற்றுகிறது; இப்படி பாதிதாநுவ்ருத்தியில்லாதபடியான தத்வஜ்ஞாநம் பிற

---

[1] தி. மொ. 11. 5. 5. [2] 3. 3. 4. *நான் அநுபவி—க.
†ப்ரவாஹத்தைக் கழிக்க—க. ‡இதிலே கண்கள் என்னுமையாலே நிர்மலத்வம் தோற்றுகிறது-க

ந்து ஸர்வத்திலும் §நிஃ—ஃராயிருக்கிற இவர் முன்பு ||'என்கண்' என்றும், 'என் சிந்தை' என்றும், 'அடி யேன் உள்ளம்' என்றும், 'என் உள்ளம்' என்றும் ஃஃகாரம் பின் தொடந்து தோன்றப் பேசுவானென் னென்னில், ஸூதஷூ ஸூாயான ஈ௱வரன் ஸூஶேஷ $ஸூுதமான வெதநாவெதநங்களிலே ஸூாய—மாக ஒன்றை ஒன்றுக்கு ஶேஷமாக அடைத்து வைத்தால் அவனடைத்தபடி அறிந்துபேசுவார்க்கு நிஃ—ஃஃவு த்தோடே சேர்ந்த ¶இம்ஃஃகாரம் ஃநலிஜூர் ஃஃகாரம் போலே தோஷமாகாது. (மற்ருென்றினைக் காணுவே)- இதற்கு முன்பெல்லாம் பாஹூவிஷயங்களிலே ஶ்ரவண ங்களாய், அவற்றைக் கண்டபோது ப்ரீதியும், காணுத போது விஷாதமுமாய்ச் சென்று, இப்போது நிதூஃ ஸூருணவன் நியையைக் கண்டாற்போலே ஃநஷூமு⁻ண விஸூுதிவிஶிஷ்டமாக இம் ஃஹாநியை அநுபவிக்கப் பெற்ற கண்கள் மற்ருென்றினைக் காணுவே. *ஶூாவூ விஷயத்திலே ஶ்ரதிஷ்டிதமான ஸஜூத்தை யுடைத்தான படியாலே வஶிவய—ாய—மாக வந்து வாஶு—வதி— களாய் நிற்கும் வஃயொநி முதலானுரையும் †பாராது.

---

§நிர்மத்ஸராயிருக்கிற—க. ||எனக்கென்றும் என் சிந்தையென் னும்படி என்னுள்ளமென்றும்—க. $பூதமான, சேதனங்களிலே-க. ¶இம்மமகாரமே—க

*தன்னையும் மற்ருெருவரையும், மற்ருென்றையும் 'ஃவிஹாமெந ஶூஷூ ஃவாஃ' என்கிறபடியே யாயாதயொ௱ந காண்கையாலே ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் ஒன்றையும் பார்க்க உபகர ணமாகப்பெருது என்கிருர். இவ்வளவன்றிக்கே (ப்ராப்த விஷயத் திலே) என்று அதிகம்—வ. †பார்த்து—க,

[1]“மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு
தேஷு சைவ ஸுஜாதயோநிஷு ।
ஸுஹ்ருதாஸ் கபிலா நாம வக்ஷ்யாமி
ஸாத்வதாம் பூஜயஸ ॥”

என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபுத்ரர்களாய் [1]“யத்³வயம் ஜிஜ்ஞா ஸவோ ஹ்யஜ்ஞா:” என்னுமளவரான ஏகதர், த்³விதர், த்ரிதர் திறத்தில் ஜ்ஞாநிகளான ஶ்வேதத்³வீபவாஸிகளு டைய ப்ரபாவத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது. [2]“த்³ருஷ்ட்வா ஶ்வேதம் மஹாத்³வீபம் நாரதோ ப⁴க³வாந்ருஷி: । த³த³ர்ஶ தாநேவ நராந் ஶ்வேதாம்ஶ்சந்த்³ரப்ரபா⁴ந் நராந் ॥ பூஜயாமாஸ ஶிரஸா மநஸா தைஶ்ச பூஜித:” என்று நாரத³ப⁴க³வானளவிலும் *அவர்கள் பரிமாற்றம் சொல்லப்பட்டது.

[3]“உவாச ஶ்ரேயஸம் ஹ்யேஷ ப்³ரஹ்மா நாரத³ஸாத்விகம் ।
ஏதே ஹ்யநிந்த்³ரியாஹாரா மத்³ப⁴க்தாஶ்சந்த்³ரவர்சஸ: ॥
ஏகாக்³ராஶ்சிந்தயேயுர்மாம் நைஷாம் விக்⁴நோ ப⁴வேதி³தி”

என்று பகவான் அருளிச் செய்த வார்த்தையையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. [4]“கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்” என்கிற ஐஶ்வர்யாநுபவத்திலும், [4]“தெரிவரிய அள வில்லாச்சிற்றின்பம்” என்கிற †கைவல்யாநுபவ

---

[1] பார. சாந்தி. 344. 54, 31. [2] பார. சாந்தி. 346, 1.
[3] பார. சாந்தி. 347. 18. [4] 4. 9. 10.
[1] மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷுயேஷு’—க.
*அவர் பறிமாற்றம்—க. † ஆத்மமாத்ராநுபவத்திலும்—வ.

ரஸத்திலும் தமக்கு நிஸ்ஸ்ப்ருஹதை பிறந்தபடியிலே இங்கு தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே ப்ரயோஜநமான அநுபவத்திலே இழிந்தபடியினாலே ஶ்ரிய:பதிக்கு ப்ரகாரமாக வல்லது மற்றொன்றையும் தாம் அநுபவியாதபடியிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். பெரியபெருமாள் திருமேனியிலே திருமலைமுதலாகக் கோயில் கொண்ட அர்ச்சாவதாரங்களிலும், ராம-க்ருஷ்ண-வாமந-வடபத்ரஶயநாதிகளிலுமுள்ள ஸௌந்தர்யத்தையெல்லாம் சேர அநுபவித்து; இவ்வாஶ்சர்யத்திலே ஈடுபட்ட என்கண்கள் மற்றும் பர-வ்யூஹ-விபவாதிகளான திருமேனிகளையெல்லாம் சேரக்காட்டினாலும், ஸ்தநந்த்யத்திற்கு ஸௌந்தர்யாந்தரங்கள் ருசியாதாற்போலே [1]“பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்கிறபடியே அவையொன்றும் ருசியாது என்கிறாராகவுமாம். இது இவருடைய *அநந்யப்ரயோஜநத்வகாஷ்டை இருக்கும்படி.

ஆதிமறை யெனவோங்கும் அரங்கத் துள்ளே
அருளாரும் கடலைக்கண்டவன் என் பாணன்
ஓதியதோர் இருநான்கும் இரண்டு மான
ஒருபத்தும் பற்றாக உணர்ந்துரைத்தோம்
†நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லாம்
நிலையிதுவே என்று நிலை நாடி நின்றோம்
வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்
விதையாகும் இதுவென்று விளம்பினோமே. 36.

---

[1]ரா. உத் 40. 15. *அநந்ய ப்ரயோஜநகாஷ்டை—க.
†நீதி வழுவாத—வ.

காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றொன்றின்றிக்
கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடியகாதல்
பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல்பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவுகின்றோம்
வீண்பெரிய விரிதிரைநீர் வையத்துள்ளே
வேதாந்த வாரியனென் றியம்ப நின்றோம்
*நாண்பெரியோ மல்லோம்நாம் நன்றும் தீதும்
நமக்குரைப்பார் உளரென்று நாடுவோமே. 37.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹ:
ஸத்ஸ்வஶ்ராவயத ஸாரஸ்வதீம் ஸூக்திம் ।
முநிவாஹநபோகாக்யாம்
உபகுர்வந் தேஶிகோ ஜகத: ॥

முநிவாஹநபோகோऽயம் முநேர்வாஹநமார்கவித் ।
க்ருபயா ரங்கநாதஸ்ய க்ருதார்தயது ந: ஸதா ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
முநிவாஹநபோக: ஸம்பூர்ண: ॥

---

*நான் பெரியோமல்லோம நன்றும்—க.

இதில் சேர்ந்த 29-வது ரஹஸ்யமான

யோகவிஷயம் ஸூத்ரம்.

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் 32-வது ரஹஸ்யமான
ஸத்வ்ருத்தக்ஷேத்ரஸாரம் என்கிற
ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம்.

ராமாநுஜதயாபாத்ரம்
 ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்
 வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥ [ஶ்ருண

ஸாநாஸம் ஸஹஸாம் ஸமாநத ஜநாவஸ்யுஜ்ஞநீயம்
க்ருபாவபோதிகபோலராஜ ஸமிதீர்ஜநா ஸ்வந்தம் ததந்ய ।
ஸாதஜ்ஞாபமு ஸாமிஸஸ்ய நவைப்யூஷாரோத்யூஷாரக
ஶ்ரேணீஷுவாரவாரிஜாத கலிகா பஶ்யாமுஷீஸாரஸே ॥

வாழி யருளாளர் வாழியணி அத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசத்தோர்— வாழி
சரணாகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை
அரணாகக் கொள்ளாதாரன்பு. 1·

ஸகலலோகஹிததமவிஷய விவிதவேதாந்தோப ப்ரும்ஹணங்களான புராணங்களில் ப்ரதானமாகை யாலே முற்பட எண்ணப்பட்ட ப்ரஹ்மாண்டபுராணத் தில் ஸத்வ்ருத்தக்ஷேத்ரஸாரம் ச்ரவணத்தாலே ஸந் நிஹிதமான பேரருளாளன் பெருமையை ஸாக்ஷாத்கரான ஸமவஸிஷ்டருடைய ப்ரஹ்மயஜ்ஞாநந்தமாக மநஸ்ஸி லே பாவமும், வாக்கிலே நாமமும், கரத்திலே தாள முமாக, பாவ-நாம-தாளங்களை வகுத்த பாரதசாஸ்த்ரத்

தின்படியே *பண்ணுமிசையில் திகழப்பார்க்கின்றோம்.
இத்தைக் குறிக்கொண்டு †கேட்டருள்மின்.

எண்டிசையும் கடலேழும் மலைகள் ஏழும்
ஈரேழு வையகமும் படைத் திலங்கும்
புண்டரீகத்தயன் புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
புனிதநறும் போக்கியத்தை உகந்து வந்து
தொண்டையெனும் மண்டலத்தில் நடுவில் பாரில்
தூநிலமெய் விரதத்தில் தோன்றி நின்ற
கொண்டல்அருள் குணமேநாம் கூறுகின்றோம்
கூர்மதியீர் குறிப்பாகக் கொள்மின் நீரே. 2.

வம்மின் புலவீர் அருளாளப் பெருமாள் என்றும்
அருளாழி அம்மான் என்றும்
திருமாமகளைப் பெற்றும் என்நெஞ்சம் கோயில்
கொண்ட பேரருளாளர் என்றும் [கடலை
வியப்பா விருதூதும்படி கரைபுரண்ட ‡கருணைக்
எவ்வண்ணம் பேசுவீர் ஈதென்ன பாங்கே. 3.

ஒன்றே புகலென்றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளால்
அன்றே அடைக்கலம் கொண்டநம்
அத்திகிரித்திருமால் [வோம்
இன்றே இசையில் இணையடிசேர்ப்பர் இனிப் பிற
நன்றே வருவதெல்லாம் நமக்குப் பரம் ஒன்றிலதே.§4.

ஸவிஶேஷஶேஷிஶேஷியாய், ஸவிஶேஷஶேஷபூரி
யாய், ஸவிஶேஷஶாயானாய், ஸவிஶேஷஶேஷகாரண

---

*பண்ணும் இசையும் திகழப் பாடுகின்றோம் (?)
†கேட்டருள்வீர்மின்—க. [என்று அதிகம்—க.
‡கருணைப் பெருங்கடலை—க §'ஊதி ஶ்ரவணாவதார:'

ஸர்வஜ்ஞனாய், அகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதானனாய், அபாரகாருண்ய-ஸௌசீல்ய-வாத்ஸல்ய-ஔதார்ய-ஸௌந்தர்ய-ஐச்வர்யாதியான ஸ்ரீயப்பதி புருஷோத்தமன் [1]"ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதும் இல்லாவன்று" மஹதஹங்காராதிக்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மாண்டபர்யந்தமாக ஸ்ருஷ்டித்து; [2]"தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப்பூவில் நான்முகனைப் படைத்து" [3]"திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து; ப்ரஜாபதி-பசுபதி-ஸபாபதி-வித்யாபதி-ஜலபதி-தனபதி முதலான லோகப்ரபஞ்சத்தையும், அதல-விதல-ஸுதலாதிகள் என்றும், ஸப்தத்வீபஸமுத்ராதிகள் என்றும் சொல்லுகிற லோகஸ்தானங்களையும், இவற்றிலுட்பட்ட ஸுர-திர்யக்-மனுஷ்ய-ஸ்தாவரஜங்கமவிசேஷங்களையும், விவிதவிசித்ரஸந்நிவேசங்களாகப் பகுத்து; [4]"பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப் பதங்களும்பதங்களின்பொருளும் பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகிய புனலொடு நிலனும் கொண்டல் மாருதமும் குரைகடல் ஏழும் ஏழுமாமலைகளும் விசும்பும் அண்டமும்தானாகி" நின்று; தனக்கு ஔரஸபுத்ரனுமாய், அத்யந்தப்ரியசிஷ்யனுமான சதுர்முகனை சதுர்முகஸ்ருஷ்டிப்ரவர்த்தனாதிகாரஸ்தானனாக்கி வைத்தருள; இவ்வதிகாரம் பெற்ற ப்ரஹ்மா நாபிஜாதனாய்த் தோன்றச் செய்தே அபிஜாததமனாகையாலும், ஸர்வதோபாவமாக வேதப்ரவர்த்தனம் பண்ணுகையாலும், ஸர்வலோகஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகையாலும், நாலுவர்ணங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த நாநாவிதஸாமர்த்யத்தாலும்,

[1] 4. 10. 1. [2] 2. 2. 4. [3] 5. 10. 8. [4] இ. மொ. 5. 7. 1

‘நமக்கு நிகர் ஆர்’ என்று ஸ்வஜந-விஜ்ஞாந-வ்ருத்தாவஷ்டம்பங்களும் ஸ்வாதந்த்ர்யச் செருக்கும் ஏறி, [1]“கறந்தபாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள் இறந்து நின்ற பெருமாயனை” ஸ்வஸாமர்த்யஸாத்யமான ஸமாதியைக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம் என்று பார்த்து, [2]“இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி, அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி, அன்பவர் கண்ணேவைத்து துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டாங்கே, விளக்கினை விதியில் கண்டுமெய்மையைக்” காண ஒருப்பட்டவளவிலே பரஸ்வரூப-ஸாக்ஷாத்காரவிரோதியாயிருப்பதொரு மாவாத வல்வினை இவனை ஸமாதியில் நின்றும் மீட்டது.

அப்பொழுது,

வம்பவிழ்போதமர் மாதர் உகந்த அம்மாநிதியைத்
தன்பலமே கொண்டு காணக்கருதிய தாமரையோன்
முன்பல குற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியாய்
அம்புலிவேண்டிய பாலனைப் போல அழுதனனே. 5.

இப்படிக் கலங்கின ப்ரஹ்மா, ‘என்னே ! என்னே! நமக்கு ஸ்வஜ்ஞாத்ருவிஷயமான ஸமாதி கைபுகுராமைக்குக் காரணம் என் ?’ என்று விசாரித்து, ‘நின்றவா நில்லாதே’ கலிதஸமமான ஸங்க்ஷோபணத்தின் க்ஷயவாகும் பிறவாமை’ என்று பார்த்து, அநாதிஸித்த ஹேதுவான கர்மவிசேஷத்தைக் கழிக்கப் பெறுதே, இத்தனை நாளும் என்ன கார்யம் செய்தோம்,[3] “இமையோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டையிலே” கூறுசெய்வதாக ஏறவுமிழியவும் நெடுங்காலம் நிரயது:கமாக

[1] 8. 5. 10. [2] தி. குறு. 18. [3] 4. 9. 8.

காயக்லேசம் பட்டோம் என்று [1]"நெஞ்சுருகிக்கண்பனி த்து நெடுமூச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான்.

அடங்காக் கரணங்களைந்துடன் ஆறுமடக்கி மூன்றும்
நெடுங்காலமின்னிலமே நிலையாய்ப் பூண்டு நீடுறை [வான்
சடங்கார் பெரிய தவங்கள் செய்தேனென்ன [தன்மையிதென்
திடங்காத்திருந்த திசைமுகன் தன்னை இகழ்ந்தனனே.

[2]"யோமகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மஜ꞉ ।
புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும꞉"

இப்படி சதுர்யுகஸஹஸ்ரப்ரமாணமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி, அதிகாரம் என்பதோர் [3]அளறிலே அழுந்தி ஸநாதநஸ்ய ப்ரஹ்மண꞉ ஸ்வயம்ப்ரவ்ருத்த கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே 'மோக்ஷோபாயபூதமான தபஸ்ஸுக்கு நிலமாவது எது' என்று நிரூபித்து, 'பூமியொழிந்த லோகங்கள் பதின்மூன்றும், பூமிதன்னில் ஜம்பூத்வீப மொழிந்த மஹாத்வீபங்கள் ஆறும், ஜம்பூத்வீபம்தன்னில் பாரதவர்ஷமொழிந்த வர்ஷங்கள் எட்டும் போகபூமிகளாகையாலே ஸாக்ஷாந்மோக்ஷஸாதநாநுஷ்டாநத்திற்கு உசிதக்ஷேத்ரங்கள் அன்று' என்று உபேக்ஷித்து, ஸர்வதக்ஷிணமாய் ஸர்வபுருஷார்த்தஸாதந யோக்யமான பாரதவர்ஷத்தில் வந்து புகுந்தான்.

விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்
வேதங்கள் ஈரிரண்டும் விரித்தலாலும்
கண்ணனை நான் கருத்துறவே காண்பன் என்னக்
காணாமல் விலக்கியதன் வினையைக் காணா

[1]4. 7. 3. [2]பாரதம். குண்டதாரோபாக்யானம் [3]அளறு=சேறு.

எண்ணியதற் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும்
இருமூன்று தீவமும்எட் (டு) இடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் விரதமெல்லாம் பலிக்கும் என்று
பாரதத்தைப் பங்கயத்தோன் படிந்திட்டானே. 7.

இப்படி ப்ரஹ்மா பாரதவர்ஷத்திலே வந்து புகுந்து தான் ப்ரதானமாக நினைத்திருந்ததொரு புண்ய க்ஷேத்திரத்திலே ஒரு காலாலே நின்று ஊர்த்வபாஹுவாயும் உச்ச்வாஸநிஶ்வாஸங்களை அடக்கியும், ஒருவராலும் அநுஷ்டிக்கவொண்ணாத தபஸ்ஸைப் பண்ணினவளவிலும், ஸங்கல்பம் ஸம்பூர்ணமல்லாமையாலே ஸ்ரஷ்டா விஷண்ணனாயிருக்க; அஶரீரியாயிருப்பதொரு வாக்கு ஆகாசத்திலே கிளம்பி, 'வாராய், ப்ரஹ்மாவே! நீ வெறுக்கவேண்டுவதில்லை; உனக்கு ஸ்ருஷ்டிவிரோதியான கர்மம் கழிகைக்கு ஒரு உபாயத்தை உபதேசிக்கிறேன்; அதிகாரமாகிற ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தின உனக்கு ஆயிரம் அஶ்வமேதம் பண்ணினாலல்லது ஸங்கல்பஸித்தி உண்டாகாது; கார்யகௌரவத்திற்கும் காலவிளம்பத்திற்கும் நீ அஞ்சினாயாகில், ஒரு அஶ்வமேதத்தாலே ஆயிரம் அஶ்வமேதத்தின் பலம் ஸித்திக்கும்படி அநவதிகமாஹாத்ம்யமான ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்திலே சென்று, அதின் நடுவே ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யமாக விஶேஷஸந்நிதி பண்ணியருளுகிற ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாக்கி, அங்கே ஸர்வயஜ்ஞங்களிலும் ப்ரதானமான அஶ்வமேதத்தாலே ஸர்வயஜ்ஞபோக்தாவான ஸர்வேஶ்வரனை ஆராதிப்பாய்,' *என்றது. அந்த அஶரீரி

[1]என்று அந்த—க.

வாக்யத்தைக்கேட்டு, சதுரானனனான ப்ரஹ்மா அப்பொழுதே ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்திலே வந்து விஶ்வகர்மாவை அழைத்து, 'நாம் இங்கே ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமாக வேதங்கள் விதித்த வைஷ்ணவமான அஶ்வமேதத்தைப்பண்ணப் பாராநின்றோம். ஶில்ப வித்யாவிஶாரதனான நீ ஹஸ்திகிரியை சதுரஶ்ரமாக வகுத்து, *அதையே உத்தரவேதியாக்கி, யாகஶாலையைச் சமைத்து, நம்முடைய யக்ஞத்திற்கு வருகிற தேவ-அஸுர-யக்ஷ-ராக்ஷஸ-கிந்நர-கிம்புருஷ-ஸித்த-வித்யாதர-உரகாதிகளெல்லாம் நெருக்கமற இருக்கும்படி †நீண்டு அகன்று அமைந்திருப்பதொரு ரமணீயராஜதாநியைச் சடக்கெனச் சமைப்பாய்' என்று அதித்வரையோடே ஆக்ஞாபித்தான்.

எத்திசை நிலனுமெய்தி அருந்தவம் செய்தவந்நாள்
சத்திய விரதம் செல்வாய் என்றதோருரையின் சார்வால்
அத்திசை சென்றழைத்தங்கமரரில் லெடுப்பான்தன்னை
உத்தரவேதிசெய் யென் றுரையணங்கிறையுரைத்தான்.

இப்படி ப்ரஹ்மா ஆக்ஞாபிக்க, விஶ்வகர்மாவும் ஸர்வமநோஹரமான ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாக்கி, 'இது ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிதிபண்ணுகைக்கு இடமாம்' என்று விசாரித்தான்.

உத்தம வமர்த்தலம் அமைத்ததொர்
எழில் தனுவுயர்த்த கணையால்
‡அத்திர வரக்கன்முடி பத்துமொரு
கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்

* அதின்மேலே—க. † நீண்டு அகன்று உயர்ந்த—ஷ.
‡ அத்திறவரக்கன்—ஷ.

மத்துறு மிகுத்ததயிர் மொய்த்தவெண்ணெய்
வைத்ததனுளும் அத்தனிடமாம்
அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தற
அறுக்கும் அணி அத்திகிரியே. 9.

இவ்வண்ணம் சிந்தித்து, *உத்தரவேதியும் யஜ்ஞஶாலையும் படைவீடுமாக வகுத்து விஶ்வகர்மா காட்டக் கண்ட ப்ரஹ்மா தனக்கு ஸஹோத்திவிஷயமாகையாலே இந்நகரத்திற்கு 'காஞ்சீ' என்று பேராக்கினான்.

"அயோத்யா மதுரா மாயா காசீ காஞ்சீ ஹ்யவந்திகா ।
புரீ த்வாரவதீ சைவ ஸப்தைதா †மோக்ஷதா: ஸ்ம்ருதா: ॥"

திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலும்
சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்
வண்மையெழும் ஈரிரண்டு வண்ணத் தாலும்
வானவர்க்கும் வியப்பான வகுப்பி னாலும்
உண்மையுடை வாசியொளி யோசை யாலும்
ஒருகாலும் அழியாத அழகி னாலும்
மண்மகளாற் கலங்காரம் என்ன மன்னும்
மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10.

இப்படி பூமிக்கு அலங்காரமாக ஒரு காஞ்சியைச் சமைத்து, அங்கே அஶ்வமேதயாகத்திலே ருத்விக்குனை ப்ருகு மரீசி முதலான ப்ரஹ்மர்ஷிகளை தீக்ஷிக்குகளாக்கிக்கொண்டு, ஸரஸ்வதீ என்கிற ஆற்றிலே தபஸ்ஸு பண்ணுகிற தன் ப்ரியபத்நியான 'ஸரஸ்வதியை அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்' என்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை ஆஜ்ஞாபித்தான்.

---

*உத்தரவேதியையும் யக்ஞசாலையும்—க. †மோக்ஷதாயிகா:-வ.

காமங்கள் பலகொண்ட வேதம் கொண்டு
  கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
  புண்ணியத்தின் நிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கெனப் போய்த்
  தன்னூற்றில் தனியிருந்து தவம் செய்கின்ற
நாமங்கை வந்திட நீ அழைப்பாய் என்று [11.
  நன்மகனை நான்முகன்தான் நவின்றிட் டானே.

இப்படி ப்ரஹ்மாவாலே நியுக்தனான ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவான் ஸரஸ்வதிபக்கலிலே சென்று ப்ரணிபாதாபிவாதனங்களைப் பண்ணி, ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தையறிவிக்க; ப்ரணயகலஹகலுஷிதையான ஸரஸ்வதி வாராதவளவில், ப்ரஹ்மா ஸாவித்ரீமுதலான பத்நிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்க; தைவஸாத்ரவ கலுஷிதரான அஸுரர்கள் இந்த யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க நினைத்துச்சென்று ஸரஸ்வதிக்கு அறிவிக்க; அவளும் அதிகலுஷிதஹ்ருதயையாய்க் கொண்டு தக்ஷிணாபதத்திலே போந்து, வேறொரு மஹாநதியாய்ப் பெருகி, ப்ரஹ்மாவினுடைய யஜ்ஞஸீமையை அழிப்பதாக உபக்ரமித்தாள்.

அன்னவடிவாள் அசையுமன்ன நடையாள்
  உயருமன்ன வரசேறி வருவாள்
அத்தனயன் அத்தநயன் உத்திதனை
  அத்திதென வுத்தி புரியாள்
நன்னடை விடாநட மிதென்ன நடவா நடுவுள்
  நண்ணு குடகேறி யிழிவாள்
நற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள
  வற்புத மருக் கதியினல்

கன்னடைவிடா விடமில் உன்னதி சிறு விகட
மன்னுகிரி கூடமிடியக்
கட்டவிடை யிற்றுவிழ *முற்றும் விழி
யுற்றடைய விட்டருகுற
அன்னநய சீரயனி தென்னென விழாவமரர்
மன்னுபதி யேறி மகிழ
அச்சுதன் அணைத்தனுவில் அத்திசைவரத்
தகைய வற்றணுகினுள். 12.

அன்றுநயந்த வயமேத மாவேள்வி
பொன்ற வுரையணங்கு பூம்புனலாய்-கன்றிவர
ஆதி யயனுக்கருள் செய்தணையானுன்
தாதை அரவணையான் தான். 13.

இப்படி ஸகலலோகைகசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸாரஸ்வதப்ரவாஹமத்யத்திலே அரவணையோடே கூட அணையாகக் கிடந்தவளவில், கண்ணும் மனமும் களிக்கக் கண்டுநின்ற தேவரிஷிகளும் இவ்வண்ணம் பேசினர்கள்.

தரணியில்மன்னியயனுர் தனித்தவம்காத்தபிரான் [பின்
கருணை யெனும் கடலாடித் திருவணையைக் கண்டதற்
திரணர கெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்துவைத்த
சுருணையிலேறிய சூழ்வினைமுற்றும் துறந்தனமே. 14

இப்படி வேகவதியாய்வந்த ஸரஸ்வதியினுடைய கோபவேகமடங்கும்படி [1]வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த †வேந்து கடாக்ஷிக்க, கலக்கமற்றுவந்த ஸரஸ்வதியையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அச்வமேதயாகத்தை

[1] தி. நெடு. 13. *முட்டவழி—வ. †வேங்தைக் கடாக்ஷிக்க—க. வேந்தன் (?)

நடத்த, வபாஹோமம் ப்ரவ்ருத்தமான அளவிலே ஆயிரங்கோடி ஸூர்யர்கள் உதித்தாற் போலே உத்தர வேதிமத்யத்திலே ஒரு மஹாதேஜஸ்ஸு தோன்றிற்று.

சுகலேசமெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயனார்
அகலாதவன்புடன் கொண்ட வயமேதவேதியின்மேல்
புகலோங்குபொன்மலை என்றதோர்புண்ணியகோடி [யுடன்
பகலோன்பகல்விளக்காகப்பரஞ்சுடர் தோன்றியதே. 15.

சைத்ரே மாஸி ஸிதே பக்ஷே சதுர்தஶ்யாம் திதௌ
ஸௌம்யேந ஹஸ்தநக்ஷத்ரே ரவிவாரஸமந்விதே ॥ [ஸ்நே
வபாஹோமே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ராதஸ்ஸவநகாலிகே ।
யாதுதாநாதிபைர்யஜ்ஞ: ப்ராஶநாஸீஜநாஶந: ॥

இப்படிப் பெருமாள் *தோன்றினபடிக்கு நித்யஸூரிகள் ஹர்ஷத்தாலே [1]'காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் ஆர்த்தன.'

†ஶங்க: பாஞ்சஜந்யோ தேவதேவஸ்ய தேவகீநந்தந: ।
ஶங்கோ பாஞ்சஜந்யீ த்ரிஷ்வபி ச காஹளீ ॥
ப்ராணஸ்ஸர்வலோகாநாம் நாராயண உதாஹ்ருத: ॥
ஶங்கசக்ரகதாபாணிர் நாராயண உதாஹ்ருத: ॥
இதி காஹளிநாதேந கணேஶ்வரஸ்ய வசநம் ।
காஹதா ஸஹஸா யோகிநாம் விதாநக: ॥

பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
பேராத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தார்
அருமறையின் உச்சிதனில் நின்றார் வந்தார்
அங்கமுடன் அவையாகும் ‡பெரியோர் வந்தார்

1 10. 9. 6 *ஆவிர்ப்பவித்தருளினபடிக்கு—அ. †இந்த ச்லோகங்கள் இல்லை—க. ‡அரியோர்—க.

திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளால் செழுங்கலைகள் தந்தார் வந்தார்
மருவிலர்க்கு மயக்குரைக்கும் மாயோன் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 16.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
ஆனைபரி தேரின்மேல் அழகர் வந்தார்
கச்சிதனில் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரம் தருந்தெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்திமழை பொழியுமுகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென ஓலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தரவேதிக்குள்ளே உதித்தார் வந்தார்
உம்பர்தொழும் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17.

இப்படி ஆவிர்ப்பவித்தருளின பெருமாளுடைய மஹாதேஜஸ்ஸிலே ஸம்ப்ரமமேறி ஓடின ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் வருந்திக் குறித்துப் பார்த்து, அத்தேஜோமண்டலத்திற்குள்ளே வைஜயந்திகொடிவிமானத்தையும், அவ்விமானமத்யத்திலே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தி ரான பெருமாள் காஞ்சீவ்ருஷ்டியாயிருப்பதொரு காளமேகம்போலே நின்றருளினபடியையும் கண்டு ஸர்வே விஸ்மயபரவசராய்க்கொண்டு இங்ஙனே பேசினார்கள்.

திருபரிதிசைந்த மகுடமும்
எழில்மதி திகழ்ந்த வதனமும்
இருவகை இலங்கு குழல்களில்
எதிர்பொர வுகந்த மகரமும்
ஒருதகவுயர்ந்த திருமகள்
ஒளிமறுவில் மன்னும் அகலமும்
உருவருவமிழ்ந்த உதரமும்
உலகடைய நின்ற கழல்களும்

மருவினிடை யோங்கு புனலென
  மலைகுனிய நின்ற மலையென
மருளற விளங்கும் ஒளியென
  மலரயன் உகந்த பயனென
அருவில் உறைகின்ற உயிரென
  அடியவர் உகந்த அமுதென
அருமறைகள் ஒன்றி அடிதொழ
  அருள் வரதர் நின்ற பெருமையே. 18.

இவ்வண்ணம் ஆஶ்சர்யரஸத்தாலும் ஸக்ஷ்ருக்ஷ்டத்தாலும் ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு தொழுவதெழுவதாய், 'இவருக்கு நாம் அடியோமாகப் பெறுவதே' என்று வேதாந்தஸாரமான ஸ்வாதத்தை இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

சித்தசித்தென விரித்துரைத்தன
  அனைத்தமைத் துறையும்இறைவனர்
சிறியபெரியவுரு வடையவுடலமென
  நடலம்இலதிலகு நிலையினர்
சித்திரத்தொழிலை யொத்தபத்தரொடு
  முத்தர்பித்தி யெனும் உணர்வினர்
சிதைவின்மறைநெறியி னெறியவுரு முறைகள்
  முறியசிறை யரிய நிறைவினர்
கத்துவிக்கவல கத்துவித்தைவழி
  கற்றவர்க்கசைவில் மாயனர்
கபிலர்கணசரணர் சுகதர் சமணரரர்
  வழிகள் அழியும் அருள்மொழியினர்
கத்திலக்கிலும் அருக்குலத்திலும்
  அசித்திலொக்கும்ஒரு முதல்வனர்

கரணமிடுகடிய பதினெரிருடிகளும்
அடையமுடியும் அடியிருடியார்
ஒத்தனைத்துலகும் ஒற்றியொற்றிவரும்
இப்பவத்திசையும் இசைவினர்
உருவமருவமெனும் உலகில் முடகிலெனில்
உவமையிலதிலகு தலைவனர்
உத்தமப்படி வகுத்தவித்தைகளில்
உத்தரிக்கவுணர் குணவனர்
உரியகிரிசைகளில் அரியதொருவிரகு
தெரியவிரையுமவர் பரிவினர்
சத்தசெத்தெனும் அனைத்தனைத்தவினை
தொத்தறுக்கவல துணிவினர்
சரியுமளவில் உரியவரை யறிவரிய
தமனிநெறிசொருகு விரகினர்
தத்துவத்திரள் உதைத்துதைத்தடைவு
தத்துவிக்குமவர் தலைவனர்
தருகவுணருமவர் சரணமனுக
விடலரியவருள் வரதரடியமே. 19.

ஸூஹா அப்பொழுது ஸம்ஸூஉஸஞ்ஜோஷஸாயுஜ்ய ஸங்களையுடையவனைக் கொண்டு கிட்டிச் சென்று, ஸ்ரீவைகுண்டமான பரமாஶ்ரயத்தை அநுபவித்துத் தான்பெற்ற பேற்றை இங்ஙனே பேசினன்.

திருமகள் மண்மகள் நீளை முதலா வெல்லாத்
தேவியரும் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
தருமமிரு மூன்றுமுதல் அனைத்தும் தோனறத்
தன்னனைய சூரிகள்தன் அடிக்கீழ் வாழ
அருமறைசேர் அள்ளில்லா அவனியின்கண் [கும்
அரவணைமேல் வீற்றிருப்பால் அனைத்தும் காக்

கருமணியைக் கரிகிரிமேல் கண்டேன் என்தன்
கடுவினைகள் அனைத்தும் நான் கண்டிலேனே.

இப்படிக் [1]"கண்கள் காண்டற்கரிய" ஸௌந்தர்ய விஷயத்தைக் கண்ட ப்ரஹ்மா,

தத ஸஹஸ்ரைர்ஹ்ருஷ்டோ பாஹுபிர் ஹஸ்திநம் ஹரிம்
விதாநவேத்யாஸ தலீஸஹஸ்ரைஸ்ச ।
ஸ தஸ்க்ஷணாத் ஸ்வதஸ்ஸாவாண்டுவாஹ்யதோ§
யயௌ ததா க்ருதக்ருத்யவிவேகஸ்ஸுஸதாம் ॥
ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரைதி தயா ப்ரதக்ஷிணம்
ப்ரயாதி தஸ்ஸரம் பாஹநமேதி ஸஹஸ்ரியி ।
கரேண பஸ்ஸாண்டு ஸராஜ்ஞா தத்பாதௌ
வ்ரயேண ஹரஸம் பரிஷஸ்வஜே க்ஷணம் ॥

*இப்ப்ரகாரத்திலே [2]"மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்" படியே அக்ரமாக ஸாஷ்டாங்கவேதங்களைப் பண்ணின ப்ரஹ்மா சிறிதுபோது ஓடிக் †கூடித் தரித்து, நாச்சிமாருடனே பெரியபெருமாள் ‡எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை இங்ஙனே அநுபவித்தான்.

பெடையிரண்டை யொரனமடைந்து
பிரிந்திடா வகை பேசலாம்
பெருகு மருவிகள் அருகு மருவிய
பெரியமணிவரை பயிலலாம்
பிடியிரண்டொடு களபமொன்று
பிணைந்த பேரழ கோதலாம்
பிரிவிலொளியொடு நிழலுமருகுறும்
இரவி யிலகுதல் பரவலாம்

[1] 3. 6. 11. [2] 3. 5. 1. *இப்படி—வ. †கூடித்திரிந்து—க. ‡எழுந்தருளி நிற்கிற—க. §ஸாஷ்டாங்கவாஹ்யதோ—க.

கொடியிரண்டொடு விடவியொன்று
குளிர்ந்தவாறு குலாவலாம்
குறைவில் சுருதியும் நினைவுமிலகிய
§தருமவருநிலை இதென்னலாம்
அடியிரண்டையும் அடையுமன்பர்
அறிந்த பேரருளாளனூர்
அணுகுமலர்மகள் அவனி மகளொடு
கரடிகிரிநிலை கவர்தலே. 21.

ஸகஸ்ரம் ஸகஸ்ரஜிஹ்வஸ்ரோதாவரான பெருமாளுடைய திவ்யஸ்ரோணங்களை அநுபவிக்கத் தொடங்கி, ஓரொரு ஸுகாரங்களுக்கு ஓரொரு உபமாநாபாஸங்களைத் தேடி, ஸ்ரோணஸமுதாயத்திற்கு ஒரு *உபமாநாபாஸம் தேடவொண்ணாதென்று †கொண்டாடினான்.

வேரொப்பார் விண்முதலாம் காவுக் கெல்லாம்
விழியொப்பார் வேதமெனும் கண் தனக்கு
காரொப்பார் கருணைமழை பொழிந்திடுங்கால்
கடலொப்பார் கண்டிடினும் காணக் கூத்தால்
நீரொப்பார் நிலமளிக்கும் தன்மை தன்னால் [நேரால்
நிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கும்
ஆரொப்பார் இவர் குணங்கள் அனைத்தும்கண்டால்
அருளாளர் தாமெனினும் தமக்கொவ்வாரே. 22.

இப்படிப் பெருமாளுடைய குணங்களை வகையும் தொகையுமாக வகுத்து அநுபவிக்கிற ஸவபதோஸவனை ஸுஹா மேல் ஸவத்தாலே யஜுவாடத்தின் மேல் பாதியிலே வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த ‡வேந்தையும்,

§தருமவருநிலையிலென்னலாம்—க. *உபமாநாபாஸங்களும்—க.
†திண்டாடினான்—வ. ‡சந்தையையும்.

கிழ்ஜவத்தாலே உத்தரவெதியிலே நின்றருளின பெரு மாளையும் சேர அநுபவித்து, இங்ஙனே சநுஸஙித் தான்—

''ஸாகம் வேகவதீதீரே ஹஸ்திஶைலே ச த்ருஶ்யதே।
உபாயமஜ்ஞஹாவேத ஸ்வயம்வ்யக்தம் பரம் மஹ:॥'' என்று.

இப்படி ப்ரஹ்மா மஹாஹர்ஷபரவஶனாய் முகிழ்த்த வுடம்பும் பனியரும்பின கண்களும் தழுதழுத்த மிடறும், தளர்ந்த நிலையுமாய்க் கொண்டு, தன் அதிகாரச்சுமையை மறந்து, அடிமையிலே அடிகொண்டு, ஸேஸ்த்ரபாஞ்சலியை விண்ணப்பம்செய்ய, ப்ரஸாத ஸம்முகரான பெருமாள் 'உனக்கு வேண்டினவரம் கொள்வாய்' என்றருளிச் செய்தார்.

வரம் வரய த்வம் சாப்யம் யதாபிமதமாத்மந:।
ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே ப்ராப்தம் மயி த்ருஷ்டிபதம் கதே॥

எந்நிலமும் குரத்தால்குறிசெய்த வெழிற்பரி கொண்டு
அன்னமுயர்த்த செய்யோனன்று
வேள்வி செய்வேதியின் மேல்
முன்னிலையாகிய மூர்த்தியுடன் நான்முக! மற்றுமுனக்கு
என்னவரம் தருவோமென்று நாதனியம்பினனே. 23.

அப்பொழுது ப்ரஹ்மாவும் 'நித்யஸூரிகள் ஸதா தர்ஶநம் பண்ண ப்ராப்யமான தேவரீருடைய திருமேனியை நான் கண்டநுபவிக்கப் பெற்ற இதொழிய வேறு எனக்கு வேண்டுவது ஒருவரமுண்டோ? *ஸம்ஸாரிகள் [1]''பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி

[1] திரு. வி. 1. *'அதொழிய' என்று அதிகம்—ஜ.

யாம் உருத்தபடி" இங்கே தேவரீர் நித்யஸந்நிஹிதராய் நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம்கொடுத்து வாழ்வித்தருளவேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

"தைவாகர்ணே தத் யதா வேதை யதைவ க்ஷீரஸாகரே
ததா ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரே நிவாஸஸ்தே ஸஹைவஹி ॥
ஹஸ்திசைலமுபஸ்ர்த்ய விவரே ஸர்வலோகநமஸ்க்ருதே ।
வாரணாத்ரிகோடிவிநாசநேஷுஹ்ருதே வஸ்யார்ச்சாம் நராஸ்ஸதா ॥"

என்று இப்படி ஸர்வகாலத்திலும் *ஸர்வப்ராணிகளும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்படி கோலம் செய்து †இங்கே எழுந்தருளியிருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய,

'தைவதிய வஜ்ரநாஷ்யரணாசுநம் ப்ரத்யக்ஷதாம் கத: ।
அத்ரைவ நிவஸிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே ॥'

என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே க்ருதார்த்தனான ப்ரஹ்மா க்ருதாச்வமேதத்தைத் தலைக்கட்டி, காதயாக்ஷஸமஸ்தேப்ரவக்தியையாலே ஸம்பூர்ண ஸமாராதனம் பண்ணி, பரமஹம்ஸவதரான மஹர்ஷிகளைக் குறித்துத் தான் பண்ணின சுபிமசநாதிரப்ரவாஹிதா வாஞ்சிகாமிக ஸமாராதநக்ரமத்தை ஸங்கிரஹித்து உபதேசித்தான்.

சென்றுமலர் பறித்தென் நாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென நீர்சுடர் தூப நன்முகவாச விலைகொடுத்துக்
கன்னலிலட்டுவத்தோடன்னம் சீடைக்கறி படைத்துப்
பின்னும் செபித்தவன் ‡பாதம்பணிமின்கள் என்
[றனனே. 24

*ஸர்வப்ராணிகளுக்கும்—க. †இங்ஙனே—க. ‡பாதமெண்ணுங்கள் முனிகளென்றான்—வ.

அநந்தரம் பெருமாளும் அதிஸந்துஷ்டராய், 'ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு நான் தந்த அதிகாரக்குறை தீரும்படி ஸரஸ்வதீ ஸாவித்ரிகள் முதலான யஜ்ஞபத்நிகளுடனே உன்னுடைய லோகத்தேறச் சென்று, அதிகாரஶேஷத்தை நடத்துவாய்' என்றருளிச் செய்ய, ப்ரஹ்மாவும் அண்டாந்தர்வர்த்திலோகங்களுக்கு மேலான ஸத்ய லோகத்திலே சென்று ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யத்தையும் ஸத்யவ்ரதரான பெருமாள் திருவருளையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஸம்பூர்ண ஹம்ஸவாஹநஸஹிதஸத்யாதிவிஶேஷத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தான்.

ஆழிநிலை வினைகடிவானயமேத முடிந்ததற் பின்
வேழமலை நாயகனார் விடைகொடுக்க விண்ணேறி
நாழிகையில் வானவரை மாற்றியிடு நான்முகன்தான்
ஊழியெலா மழியாத யோகமடைந்திருந்தானே. 25.

ஆதியுகத்தயன் கண்டிட நின்றவருள் வரதர்
காதலுயர்த்த களிற்றைத் திரேதையில் காத்தளித்து
வாதுயர் தேவகுருவுக்கிரங்கித் துவாபரத்தில்
சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றனரே. 26.

புண்டரீக முயர்த்த புராணனார்
பொய்யின் மாமக வுத்தரவேதியில்
கொண்டலா ரருள்மாரி பொழிந்திடக்
கொண்டதோ ருயர்கூர்மதி யன்பினால்
பண்டை நான்மறை மௌலி படிந்த நான்
பாரில் மெய் விரதக் கவி பாடினேன்
தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழவே. 27.

உய்விரத மொன்றின்றி அடைந்தா ருய்ய
ஒருவிரதம் தான்கொண்ட உயர்ந்த மாலைச்
செய்விரதம் ஒன்ருலும் தெளிய கில்லாச்
சிந்தையினல் திசைபடைத்த திசைமுகன் தான்
பொய்விரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்ந்த
மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மை யேற்றி
வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கினனே. 28.

சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
தாராரருளாளர் தாள் நயந்து—சீராக [தான்
மெய் விரத நன்னிலத்து மேன்மையிது மொழிந்
கையில் கனிபோலக் கண்டு.

கவிகதககண்டீரவேண
ஸூரிஸ்துத்ய ஶ்லோகஸமநீயம் ।
ஸத்யவ்ரதமாஹாத்ம்யம் ஸத்யநாத
ஶ்ருணுதேதி வேங்கடேஶஸூரய: ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீ ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம் ஸம்பூர்ணம் ॥

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்.

ப்ரமாணஸங்க்ரஹ:

தமிழ் ப்ரமாணங்கள்.

ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யப் பாசுரங்கள்.

பெயர்கள்.

॥ ஸ்ரீ: ॥

வுரமாணஸஹி ॥

தமிழ் பிரமாணங்களின் அகாராதிஸூசிகை.

ப்ரமாணஸங்க்ரஹம் i. ஸம்ஸ்க்ருதம்.

பிரமாணஸங்கிரஹம் ii— தமிழ்.

---

*கிரந்தத்தின் பெயர் குறிப்பிடாமல் கீழே ஸங்கியை கொடுத்திருப்பதெல்லாம் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் என்று ஸங்கேதம்.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஶ்லோகங்கள்.

அம்ருதாஸ்வாதினீ பாசுரங்கள் —ii

பெயர்கள்.

* சன்னவீரம் = முகப்புவைத்த முக்தாஹாரம்.

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம்.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,

புதுக்கோட்டை.

1938.

விலை அணா ஆறு.

விஷயஸூசிகை.

ஸ்ரீ:

பதிப்புரை.

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம் என்ற ரஹஸ்யம் இதற்கு முன் மூன்று நான்கு தடவைகளில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும், அதன் உபயோகத்தையும் பெருமையையும் உத்தேசித்தே அடியேன் இப்போது பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களையும் கிடைத்தமட்டில் இம்முறையில் நன்றாக சோதித்துப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பதாலும் ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யத்தைச் சேர்த்தது போல் இதையும் சேர்த்து வெளியிடுகிறேன். பல இடங்களில் சிறந்த பொருளையுடைய மிகவும் ஸரியான புதிய பாடங்கள் கிடைத்ததும் ஒரு காரணம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய கிரந்தங்கள் அழகாகவும் சுத்தமாகவும் வெளிவந்து உலகில் பரவவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு மாத்ருகையை சோதித்தும், ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களைத் தேடிக்கொடுத்தும், கஷ்டமான இடங்களில் பொருளை விளக்கியும் புஸ்தகம் அச்சானபிறகு பின்னுமொருமுறை சோதித்தும் இப்படிப் பலவாறாக அடியேனாசார்யரான திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸௌம்யநாராயணாசார்யஸ்வாமி செய்தருளின உபகாரத்திற்கு அடியேன் க்ருதஜ்ஞதையை ஸப்ரணாமம் வெளியிடுவது தவிர செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்.

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமி திருமாளிகையில் இருக்கும் சுத்தப் பிரதியான ஓலையேடு. இதுவே ப்ரதானமாகக் கொண்டு மூலத்தில் போடப்பட்டிருக்கிறது.

2. கும்பகோணம் ஸ்ரீ கோமளாம்பா ப்ரஸ்ஸில் சின்னமுரெ. ஸ்ரீநிவாஸபாட்ராசார்யஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டது. (1931)—க என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

3. கொ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமியால் பரிசோதிக்கப்பட்டு சென்னை ஸ்ரீ நிகேதன அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப்பட்டது. (1897)—வ.

4. மஹாமஹோபாத்யாய சேட்டலூர் [ஸ்ரீ நரஸிம்மா சார்யஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் கலாரத்னாகரம் முத்ராக்ஷர சாலையில் அச்சிடப்பட்டது (1926)— ம.

5. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்ரீஸ்வாமி ஆச்ரமத்தில் உள்ள ஓலையேடு—வ.

முதலாவது தவிர மற்ற எல்லாவற்றிலும் பாடங்கள் பெரும் பாலும் ஒரேமாதிரியாயிருப்பதால் அவை எல்லாவற்றையும் 'க' என்று காட்டிவிட்டு, அவைகளுக்குள் இருக்கும் பேதங்களை மட்டும் அந்தந்த அக்ஷரங்களால் காட்டியிருக்கிறேன். தவருக ஏதாவது விடப்பட்டிருப்பின் தேசிக பக்தர்கள் க்ஷமிப்பார் களாக.

முகவுரை எழுதும்போதும் க்ரந்தம் அச்சாகும்போதும் முழுவதும்பார்த்து பல சிறந்த யோசனைகளைக் கூறின ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமிக்கும் ஸஹ்ருத்தான ஸ்ரீ கோபால அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகரம் தெரியாத பல சுலோகங்கள் தனியாக எடுத்து அச் சிடப்பட்டிருக்கின்றன. எதற்காவது ஆகரம் தெரியுமானல் அறிஞர்கள் அடியேனுக்கு அறிவித்து உபகரிக்கவேண்டும் என்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை, 14—3—38 } ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

இவ்வுலகில் பரஸ்பரம் அபிப்பிராயபேதமுள்ள பல மதங்கள் இருந்தபோதிலும், 'ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகம் அல்பமாயும் துக்கம் மிகுதியாயும் இருப்பதால், இதை விட்டு அளவற்ற ஆநந்தத்தை அடைய முயற்சிப்பதே விவேகியான ஒருவன் செய்யத் தக்கது' என்று நிர்ணயிப்பதில் அவை எல்லாம் ஏகமனதாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் அவை கைக்கொண்ட பிரமாணங்களுக்கேற்பப் புருஷார்த்தங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றன. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வைதிக மதங்களுக்குள்ளேயே இவ்விஷயத்தில் பேதமிருக்கிறது. அத்வைதம் முதலிய மதத்தினர் சில சுருதி வாக்கியங்களைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கநுகுணமாக மற்ற வாக்கியங்களை மாற்றி அர்த்தம் செய்தார்கள். விசிஷ்டாத்வைதிகளோவெனில், 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உள்ளது' என்கிற அபேத சுருதிகளுக்கும், 'ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவர்கள் வேறு' என்பதுபோன்ற பேதசுருதிகளுக்கும், 'ஸகலசேதநாசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்கிற கடகசுருதிகளுக்கும், ஒருவித விரோதமும் வராமல், ஸகல வாக்கியங்களுக்கும் முக்யார்த்தத்தையே கொண்டு, வேத தாத்பர்ய நிர்ணயத்தைச் செய்தார்கள். அதனால் மற்ற ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றமுண்டு.

இப்படிப்பட்ட நம் ஸித்தாந்தத்தில் முக்கியமாக ஒருவன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றுமே. ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட ஜகத்காரணமான ஸ்ரிய:பதியான நாராயணனே பரதத்வம்; அவனுக்குப் பிரஸாதகமான பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்; இவ்வுபாயத்தினால் ப்ரஸன்னனான பகவானை அடைந்து உபயவிபூதி விசிஷ்டனான அவனை அநுபவித்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருப்பதே பரமபுருஷார்த்தம்.

இந்தப் பரம புருஷார்த்தமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் பரமபதம் அல்லது ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் பெயருடைய தேச விசேஷத்தில் சென்றவனுக்கு உண்டாகிறதென்பதும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து கிடைக்கிறது. [1]'அது ரஜஸ் என்னும் ப்ரக்ருதிக்கு மேல் உள்ளது' என்றும், [2]'தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் இருக்கிறது' என்றும் சுருதிகள் ஓதுகின்றன. அப்படியே [3]'அது விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பதம்,' [4]'விஷ்ணுவினுடையதான அந்தப் பதத்தை ஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்,' [5]'அது அக்ஷரமான பரமவ்யோம அல்லது பரமாகாசம்,' [6]'அது தேவர்களான நித்யஸூரிகள் நகரமான அயோத்யை,' [7]'அது பரப்ரஹ்மத்தின் உலகம்,' இதுமுதலான வாக்கியங்களும் அவ்வுலகையேகூறுகின்றன. வேதார்த்தங்களை வ்யாக்யானம் செய்துவந்த இதிஹாஸபுராணங்களும் அவ்வுலகத்திற்கு [8]'வைகுண்டம்' என்று பெயர் என்றும், [9]'அது ஸூரியன் அக்நி இவர்களுடைய தேஜஸ்ஸைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரகாசமானது' என்றும், [10]"அவை ஞானாநந்தமயமான உலகங்கள் என்றும்,' [11]'அதன் பெருமையை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதி

---

1 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 (𑌤𑍈. 𑌸𑌂. 2. 1. 12.)

2 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 (𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂)

3 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 (𑌕𑌠𑍋𑌪)

4 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 (𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌤𑌾𑌪𑌨𑍀𑌯)

5 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍

6 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾 (𑌤𑍈. 𑌆𑌰. 1. 2. 7.)

7 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 (𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑌿)
(𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌸𑍍𑌸𑌭𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮—𑌷𑌾.)

8 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌂

9 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌾𑌨𑌲𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍

10 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃

11 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤

லோகங்கள் எல்லாம் நரகதுல்யங்களாம்' என்றும், 12 'அங்கு காலத்தினால் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் ஒன்றும் கிடையாது' என்றும் விரித்து உரைக்கின்றன.

இதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸரிக்கமாட்டார்கள் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பகவதனுக்ரஹத்தால் ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆழ்வார்களும் அவற்றை அடியொற்றி இந்நாட்டைப் பற்றி, 'சேணுயர் வானம்,' 'தெளிவிசும்பு,' 'மாக வைகுந்தம்,' 'நலமந்தமில்லதோர் நாடு,' 'கலங்காப் பெருநகரம்,' என்று அருளிச் செய்தார்கள். புநராவ்ருத்தி இல்லை என்பது 'பிணை கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்' என்பதால் காட்டப்பட்டது. இவ்விஷயங்களை சுருக்கமாக ஆளவந்தார் பட்டர் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் தங்கள் ஸ்தோத்ரங்களிலும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வைகுண்டகத்யத்திலும் அநுஸந்தித்துள்ளார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பரமபதம், இதையடையும் வழி, அதைப் பெறும் அதிகாரிக்கு வேண்டிய குணங்கள் இவையே அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகின்றன. ஶாரீரகஸூத்ரம் முதல் இரண்டு அத்யாயங்களால் பரப்ரஹ்மத்தையும், மூன்றாவதால் உபாயமான உபாஸநத்தையும் நான்காவதால் பலத்தையும் கூறிற்று. பகவத்கீதை உபாயமான பக்தியோகத்தை அதன் அங்கங்களோடு கூட விஸ்தாரமாக உபதேசித்து, அதில் சக்தியற்றவனுக்கு சுலபமான ப்ரபத்தி என்னும் மற்றொரு உபாயத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தது. பகவச்சாஸ்திரங்கள் இந்தப் பிரபத்தியின் அங்கங்களையும் அது ஸகலபலஸாதனம் என்பதையும் விரித்து உரைத்தன.

இப்படி அநந்தமான அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கு சிதறியும் சுருங்கவும் பரக்கவும் கிடக்கும் விஷயங்களையெல்லாம் அளவுபெற்ற பலம், ஞானம், ஆயுள், முதலியவற்றையுடைய நாம் அறியமுடியாததை அறிந்து நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் அவற்றைக் கடைந்து ஸாரமான அர்த்

12 ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:

தங்களைத் தன் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் நிரூபித்தருளினார். அவை யும் ஸர்வாதிகாரமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவற்றை மணி ப்ரவாள நடையில் அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத் தில் எல்லா விஷயங்களும் விஸ்தாரமாக ப்ரமாணம், உபபத்தி, ஸம்ப்ரதாயம் இவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வர்த்தங்களில் சிலவற்றை ஒரு ரஹஸ்யத்திலும், வேறு சில வற்றை வேறொன்றிலும் ப்ரதானமாகக் காட்டியிருக்கிறார். உதாரணமாக ஸாரஸாரத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு உத்தாரகமான மூலமந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ர ஹித்தார். அபயப்ரதானஸாரத்தில் ப்ரபத்தியால் வசம் செய்ய வேண்டிய சரண்யனுடைய வைபவம் கூறப்பட்டது. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் ப்ரபன்னர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி ஸ்வயத்நத்தா லேயே அடையவேண்டியதொன்றன்று என்பதும் அஞ்ஜலி வைபவத்தில் ப்ரபத்தி ஸகலபாபத்தையும் போக்கும் என்பதும் காட்டப்பட்டது. பரமபதஸோபானத்தில் உபாயத்தை அநுஷ் டித்தஅதிகாரி இங்கும் பரமபதத்திலும் பெறும் லாபங்கள் விசேஷித்து விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இந்தப் பரமபதஸோபாநத்தில் கூறப்படும் விசேஷங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களில் பக்தியோகநிஷ்டனுக்கே சொல்லப் பட்டிருந்தாலும், ப்ரஹ்மவித்யைகளில் ஒன்றான ந்யாஸவித்யை யை அனுஷ்டிக்குமவனுக்கும் அவ்விசேஷங்கள் வரும் என்ப தில் ஆக்ஷேபம் இல்லை. ஆனால் இதில் விசேஷித்துக் கூறப்படும் கதிசிந்தநமானது பக்தியோகநிஷ்டனுக்கு உபாயாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. கதிசிந்தனமாவது: ஒரு ஜீவன் ஹ்ருதயத்தி லிருந்து மேலே செல்லும் நாடிகளில் மோக்ஷத்திற்கு வழியான மூர்த்தந்ய நாடியால் சென்று, ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தின் வழியாக வெளிக்கிளம்பி ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அர்ச்சி ராதிகதியால் சென்று, ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடையும் ப்ரகாரத் தையும் அவனுக்கு வழியில் நடக்கும் விசேஷங்களையும் கடைசி சரீரத்தை விடுமளவும் மற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் தினமும் சிந்திப்ப தேயாகும். இவ்வர்ச்சிராதிகதியும், இதனால் சென்று அடையும் பரமபதம் என்னும் நாடும், அந்நாட்டிலுள்ள பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும் சாந்தோக்யம் ப்ருஹதாரண்யகம்,

கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், சாகடாயந ஸம்ஹி தை ஜிதந்தே முதலான பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்களும், 'சூழ்விசும்பணிமுகில்' என்னும் (பத்தாம்பத்து ஒன்பதாவது திருவாய்மொழி) பதிகத்தில் அவர்களுள் ப்ராதனரான நம்மாழ்வாரும் இந்நாட்டையும் அங்கு செல்லும் முக்தனுக்கு நடக்கும் உபசாரங்களையும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத-த்ராவிட வேதங்களி லும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் கூறினதைத்தொகுத்து வைகுண்ட கத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அநுஸந்தித்தார்.

இப்படி கதிசிந்தன விஷயமாக ஆழ்வார்களும் பூர்வாசார்யர் களும் கூறிய விஷயங்களையெல்லாம் ஸப்ரமாணமாக ஆழ்வார் களினுடைய அருளிச் செயல்களைக் கொண்டே தொடுத்து ஸ்ரீ தேசிகன் பரமபதஸோபாநம் என்னும் ரஹஸ்யமாக வெளியிட் டருளினர். பக்தனுக்குப்போல ப்ரபந்நனுக்கு இந்த கதிசிந்தநம் வித்யைக்கு அங்கமாய் அனுஷ்டித்தேயாகவேண்டும் என்று விதி இல்லாவிட்டாலும்,ப்ரபந்நன் ஸம்ஸாரதோஷத்தைக்கண்டு அதில் வெறுப்படைவதற்காவும் தன்னுடைய அல்ப உபாயத்திற்காக இவ்வளவு பெருமையையும் தந்தருளுகிற பகவானுடைய குணங் களை நினைத்து ஸந்தோஷிக்கவும், உபாயபலமாகத் தான் பெறப் போகும் புருஷார்த்தங்களை நினைத்து பேரானந்தம் அடைவதற் காகவும், அப்பேர்பட்ட எல்லையில் பேரின்பத்தை உடனே பெற வேண்டும் என்று ஆவலும் த்வரையும் ஏற்படுவதற்காகவுமே ப்ரபந்நனுக்கு இது கூறப்படுகிறது.

பட்டர் தன் அந்திம தசையில், "இன்னும் சிறிதுகாலம் இங்கே விட்டுவைத்தாராகில் பரமபதத்திற்குச் சுருளும்படியும் கட்டி வைக்கேனோ?" என்று அருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீ தேசி கன் இதற்கு 'பரமபதஸோபாநம்' என்ற பெயர் வைத்ததை யும், விஷயங்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக படிகள் போல நிரூபித் திருப்பதையும் பார்த்தால், இந்த ஐதிஹ்யம் மனத்தில் ஓடி பட்டர் திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்ய நினைத்தே இப்பிரபந்தத் தைச் செய்தருளினர் என்று சொல்லலாம்போலிருக்கிறது. மோக்ஷமென்னும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை கஷ்டமான வழி

களால் அடையமுடியாத அசக்தர்கள் ஒவ்வொரு படியாக எளிதில் ஏறி அதை அடையும் ப்ரகாரத்தையும், முதல்படியில் ஏறினவனே இரண்டாம்படியில் ஏறமுடியும் என்பதையும் இப் பிரபந்தத்தாலும் இதன் பெயராலும் காட்டுகிறார்.

பரமபதஸோபாநம் (அல்லது பரமபதத்தைக் கிட்டுவிக்கும் படிகள்) என்னும் இந்த ரஹஸ்யம் ஒன்பது பர்வங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் முதல் நான்கையும் 'அதிகாரபேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும், ஐந்தாவதை 'உபாயபேடிகை' என்றும், கடைசி நான்கையும் 'புருஷார்த்த பேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும் பிரிக்கலாம். அதிகார பேடிகையில் சொன்ன குணங்கள் கொண்டவனே உபாயபேடிகையில் சொன்ன உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கலாம்; அவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கே புருஷார்த்தபேடிகையில் சொன்ன பயன் கிட்டும். அதாவது ஒரு ஜீவாத்மா விவேகத்தை ஸம்பாதித்து, அதனால் நிர்வேதத்தை அடைந்து, விரக்தியைக் கைக்கொண்டு, பீதியுள்ளவனாய், பகவத் ப்ரஸாதகமான உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, சரீராவஸாநத்தில் இச்சரீரத்திலிருந்து உத்க்ராந்தியைச் செய்து, அர்ச்சிராதிகதியாலே சென்று, திவ்யதேச ப்ராப்தி பெற்றவனாய், பராப்தி என்னும் பரமபுருஷ லாபத்தைப் பெறும் ப்ரகாரமே இவ்வொன்பது பர்வங்களிலும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

i. இதில் முதல்படி விவேகம்: அசேதனம், சேதனம், ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிந்து 'தானும் பிறரும் தனக்கு சேஷியும் தஞ்சமும் போக்யமும் அன்று' என்று நிச்சயிப்பது.

ii. இரண்டாவது நிர்வேதம்: அதாவது ஸதாசார்யோபதேசத்தால் விவேகம் பெற்றவன் தான் இவ்வளவு நாட்களாக அர்த்தகாமங்களுக்காக மனம்போனபடி செய்த பாபங்களையும் அதன் பலமாக வரும் நரகயாதனைகளையும் சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டு மனம் தளர்ந்து இனி பாபத்தைச் செய்வதில்லை என்று அதிலிருந்து நீங்குவது.

iii மூன்றாவது விரக்தி. ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் தோஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுவது, பாபத்

தைச் செய்யாததினால் நரகத்தை ஸம்பாதிக்காமற்போனாலும் அல்பஸாரமுள்ள ஸ்வர்க்காதிகளில் ஆசை ஏற்பட்டால் அதனால் பேரின்பமான மோக்ஷத்திற்கு விக்னமும் விளம்பமும் உண்டாகும். சரீரத்தின் நிலையிலும், சரீரம் படைத்தாருக்கெல்லாம் அதிபர்களான சக்ரவர்த்திகளுடைய பதங்களிலும் அப்படியே தேவதைகள், அவர்களுக்குத் தலைவர்களான லோகபாலகர்கள், அவர்களை வெருட்டியடிக்கும் ராவணன் போல்வார், அவர்களையும் கட்டியடிக்கும் வலிமையுள்ள கார்த்தவீர்யன் முதலானோர், இவர்களையெல்லாம் அழிக்கவல்ல ருத்ரன், அவனுக்கும் தந்தையான ப்ரஹ்மா எல்லாருடைய ஸ்தானங்களிலிருக்கும் ஆபத்து அழிவு முதலான துன்பங்களை உணர்ந்து அவற்றில் ஆசையை விட வேண்டியது இதில் கூறப்படுகிறது.

iv நான்காவது பீதிபர்வம். இப்படி விவேக நிர்வேத விரக்திகளைக் கைக்கொண்டவன் நரகத்தைப் போலவே ஸ்வர்க்கத்தையும் இகழ்ந்து, எங்கும் துக்கத்தைக் கண்டு நடுங்கி மோக்ஷத்தைத் தரக்கூடிய உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க ஊக்கமும் பரபரப்பும் உடையவனாவான்.

v. அவ்வுபாயத்தைக் கூறுகிறது ஐந்தாவதான ப்ரஸாதபர்வம். அந்த உபாயம் பக்தி ப்ரபத்தி என்று இரண்டு. பக்தியை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஞானம், சக்தி, ஜாதி முதலிய பல குணங்கள் வேண்டும். பலமும் சீக்கிரத்தில் கிடைக்காது. இதெல்லாம் இல்லாதவர்களுக்கே ப்ரபத்தி அல்லது சரணாகதி என்னும் உபாயம் என்றும், இதைச் செய்வோர்களுடைய நோவுக்குத் தக்கபடி மோக்ஷம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும் என்றும், இதில் கூறப்படுகிறது.

vi. புருஷார்த்த பேடிகையான அடுத்த நாலில் முதலாவது உத்க்ரமண பர்வம். இதில் தன் கடைசி சரீரத்தை விட்டு ஜீவாத்மா பிரிந்து செல்லும் பிரகாரத்தை நிரூபிக்கிறார். ப்ரபந்நனுக்கு உத்தராயணம் புண்யஸ்தலம் முதலானவற்றில்தான் இறக்கவேண்டும் என்று நியமமில்லை. இவனுடைய புண்ய பாபங்களெல்லாம் இவனுடைய மித்ர சத்ருக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. கடைசி க்ஷணத்தில் பகவானை ஸ்மரிப்

பது என்னும் அந்திம ஸ்ம்ருதியை பகவானே செய்துவைத்து பதினொரு இந்திரியங்கள், மனஸ், ப்ராணன் இவற்றை முறையே ஒன்றுசேர்த்து, அத்திரளை ஜீவனிலும், இவற்றோடுகூடின ஜீவனை பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மத்திலும் சேர்த்து, ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் தன்னிடம் இளைப்பாற்றுகிறான். பிறகு மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஸுஷும்நை என்னும் ப்ரஹ்மநாடியால் ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் ஸூக்ஷ்மத்வாரம் வழியாக இவனைக்கொண்டு சென்று ப்ரஹ்மரந்த்ரம் என்ற தலைவாயிலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு வைகுந்தம்புக வழிப்படுத்துகிறான்.

vii. ஏழாவதான அர்ச்சிராதி பர்வத்தில் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பின ஜீவாத்மாவுக்கு வைகுண்டத்தை அணுகும்வரையில் நடக்கும் உபசாரங்களை வர்ணிக்கிறார். அர்ச்சிஸ் அல்லது அக்னி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாயு இந்த தேவதைகளெல்லாரும் இவனை எதிர்கொண்டு க்ரமமாக தம்தம் எல்லையளவும் அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதற்கு மேல் ஸூர்யமண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு சந்திரனைக்கிட்டி அவ்வன் வழிநடத்த அமானவன் துணையாக முறையே வருணன், இந்திரன், ப்ரஜாபதி இவர்கள் அழைத்துச்செல்ல, கடைசியில் அமானவனே இவனை ப்ரஹ்மத்தினிடம் கொண்டு சேர்க்கிறான். இவ்வழியாலே ப்ரக்ருதியைக் கடந்தவனுக்கு மறுபடி பிறவி கிடையாது.

viii. எட்டாவது பர்வம் திவ்யதேசத்தை அடையும் முக்தனுக்கு உண்டாகும் விசேஷங்களை வர்ணிக்கிறது. விரஜையைக் கடந்ததும் ஞானநந்தமயமான உலகத்தையும் அதிலுள்ள ஆறு, மலை, மாளிகைகள் எல்லாவற்றையும் காண்கிறான். ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொண்டு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தால் அலங்கரிக்க, ப்ரஹ்மத்தினுடைய திவ்யகந்தம் ரஜஸ், தேஜஸ் இவனிடம் பிரவேசிக்கும். பிறகு கோபுரவாயிலைக் கடந்து திருவீதியில் நித்யஸூரிகளும் மதிமுகமடந்தையரும் சூழ்ந்து உபசரிக்கச் சென்று, திருமாமணி மண்டபத்தில் முக்தரும் கருடவிஷ்வக்ஸேனாதிகளான நித்யரும் புடைசூழ ஆதிசேஷன்மேல் நாய்ச்சி

மார்களோடு வீற்றிருக்கும் பரமபதநாதனைக்கண்டு வணங்கு கிறான்.

ix. ஒன்பதாவது பர்வம் முக்தன் இப்படி வீற்றிருக்கும் பகவானோடு சேர்வதைக் கூறுகிறது. அந்த பகவானுடைய திருமேனியழகிலும் அவயவசோபையிலும் ஆபரணச் சேர்த்தி யிலும் ஈடுபட்டு ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்து விவிதஸ்தோத் திரங்களைப் பண்ணுகிறான். அப்போது தன் திருவடிகளாலே பகவான் இவனுக்குப் பூமுடி சூட்ட, அத்திருவடிகளையே பற்றி பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய பர்யங்கத்தின்மேல் ஏறி, பகவான் கேட்க, தான் பெற்ற பேற்றையெல்லாம் கூறி மீளா வடிமைப்பணி கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறான். பிறகு பரமசேஷி திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்பெற்று பரபக்தி-பரஞான-பரமபக்தியுக்தனாய், அந்த முக்தன் பகவானை வலம்செய்தும், நிழல் போல் அநுஸரித்தும், குடியடிமை செய் தும் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தியும், ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் நித்யஸூரி களோடு கூடத் தானும்செய்து, மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அநு பவிக்கிறான்.

இப்படி ஒரு ஜீவன் ஆசார்யனைஆச்ரயிப்பது முதல் மோ க்ஷத்தை அடைந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம்செய்யும் வரை யில் நிகழ்வனவற்றைக் கூறும் இப்பிரபந்தத்தை'ஒரு ஜீவாத்மா வின் சரித்திரம்' என்றே சொல்லலாம். இதன் அமைப்பின் சீர் மையையும் அழகையும் கண்டு 'ஸ்வபாவத்தினாலே மிகவும் அழு கானது' (ஸ்வபாவ-சித்ரம்) என்று ஸ்ரீ தேசிகனே ப்ரபந்த மு டிவில் கூறுகிறார். ப்ரமாணங்களை அநுஸரித்து அவை காட்டின முறையில் விஷயங்களை நிரூபித்திருக்கிறபடியால், குயுக்திகளைக் கொண்டு அசைக்க முடியாமல் உறுதியானது என்பதை 'ஸுஸ் தம்' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வளவு சிறப்புவாய்ந்த இந்தக் கிரந்தம் ஸ்ரீ தேசிகனு டைய ஆச்சர்யமான பல குணங்களை ஒருங்கே வெளிப்படுத்து கிறது. அநந்தங்களான சுருதிகளிலும் ஸம்ஹிதைகளிலும்அங் கங்கு தனித்தனியே கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி முமுக்ஷுவான ஒருவனுக்கு அவச்யம் அறியவேண்டியவற்றை

சுருக்கமாக இப்பிரபந்த மூலமாக வெளியிட்டிருப்பது அவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர் என்பதையும் பரமகாருணிகர் என்பதையும் காட்டுகிறது. நினைத்தபடி நிர்மாணம் செய்ய வல்லவராயினும் ப்ரமாணங்கள் போனவழியிலே விஷயங்களைக் கூறி, மேற்கோளாக ப்ரமாணவாக்யங்களைக் காட்டியும், அவற்றிலுள்ள சொற்களைக்கொண்டே தன் வாக்யங்களை இசைத்தும் பிரபந்தத்தைச் செய்தருளியிருப்பதைக் கவனிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ தேசிகன் ப்ரமாணங்களை விட்டு அணுவளவும் விலகாதவர் என்பதும், இவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஆப்ததமங்கள் என்பதும் விளங்கும். வேதங்களைப் போலவே ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களைப் பிரமாணமாக உதாஹரிக்கிறபடியால், த்ரமிடோபநிஷத்துக்களென்னும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் ஆழ்வார்களிடத்திலும் இவருக்கு இருக்கும்பக்தி வெளியாகிறது. ஒன்பதாவது பர்வத்தில் முக்தன் பகவானை அநுபவிக்கும் ப்ரகாரத்தை வர்ணிக்குமிடத்தில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அழகாக உணர்ச்சிததும்பும் வகையில் இசைத்திருப்பதை ஆராயுமவர்கள், நம் ஆசார்யர் கேவல தார்க்கிகரல்ல, அநுபவம் நிறைந்த இளகிய மனத்தர் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை வர்ணித்த பிறகு பரிவாரங்கள் சூழ ஸர்வாலங்காராலங்க்ருதனைப் (பிராட்டிமார்கள்சூழ எழுந்தருளியிருக்கிற) பகவானை வர்ணித்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகையே தன் சொன்வன்மையால் மனதைக் கவரும்படி சித்தரித்துக் காட்டும் கவிகள் போல, ஸ்ரீ தேசிகன் படிப்படியாக சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்துப் பயனைப் பெறும் மார்க்கத்தை மேல்மேல் செல்லும் படிக்கட்டுகளாக நிரூபித்து, அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தையே பேரின்பமாளிகையைக் கிட்டுவிக்கும் ஸோபாநமாக அழகாகச் சித்தரித்திருப்பது அவர் 'கவிஸிம்ஹம்' என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வடமொழியிலும் தென்மொழிலும் இனிய கவனங்கள் செய்யவல்லவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞத்வம், சாஸ்த்ரவரம்புமீறுமை, குருபக்தி, கவியின் திறமை, ஸர்வபூததயை, கவனஸாமர்த்யம் முதலான

பல குணங்கள் நம் ஆசார்யரிடத்தில் இருப்பதாலும் இதுபோல பல கிரந்தங்களை அருளிச்செய்திருப்பதாலும் 'இவர் ஸ்ரீ வேங்கடேசனின் அவதாரம்' என்ற முன்னோர்கள் வார்த்தையும், 'வேதாந்தாசார்யன்,' 'கவிதார்கிகஸிம்ஹம்' என்ற திருநாமங்களும் இவரிடம் பொருட்பட நிற்கின்றன என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

இவ்வாறு நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டர் 'எல்லோரும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும்' என்கிற உதாரமனதுடன் கட்டிவைத்த ப்ரபந்த ரூபமான ஸோபாநத்தை உலகத்திற்கு நன்கு வெளிப்படுத்தவே அடியேனுடைய பிரயத்னம். ஸ்ரீ தேசிகனும் அவனடியார்களும் அந்தப் பிரயத்னம் ஸபலமாகவேண்டும் என்று அநுக்ரஹிப்பார்களாக.

இக்கிரந்தத்தைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்திலும் அங்கங்கு பொருள்கூற முயற்சித்திருப்பதிலும் அடியேனுடைய அறிவின்மையாலும் தேர்ச்சிக் குறைவினாலும் ஏற்பட்ட பிழைகளை க்ஷமித்து இதை உகப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை
25-3-1938

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

நித்யவிபூதிவைபவம்.

‘ஸர்வேச்வரன் உபயவிபூதி நிர்வாஹகன்’ என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. லீலா விபூதியும் நித்ய விபூதியுமே உபய விபூதி. லீலா விபூதியிலுள்ள ஜீவர்கள் அவரவர்கள் கர்மாநுகுணமாக தேவ—மநுஷ்ய—ம்ருக—ஸ்தாவர சரீரங்களை எடுத்து விழுந்தும் எழுந்தும் ஈச்வரனுக்கு போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். போகவிபூதி என்னும் நித்யவிபூதியிலோ நித்யர்களும்முக்தர்களும் பகவானை எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள்செய்து போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு உபாயத்தைஅநுஷ்டித்து இந்த லீலாவிபூதியிலிருந்து அங்கு சென்ற ஜீவர்களே முக்தர் எனப்படுவர்.

லீலா விபூதியைத்தான் ஸம்ஸாரம் என்பது. இது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணம்கொண்ட பிரகிருதிக்குட்பட்டது. இதற்கே அண்டம் எனவும் பெயர் உண்டு. இதில் அதலம் விதலம் ஸுதலம் ரஸாதலம் தலாதலம் மஹாதலம் பாதாளம் என்று கீழேழு லோகங்களும், பூமி அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் மஹஸ் ஜனம் தபஸ் ஸத்யம் என்ற மேலேழு லோகங்களும் இருக்கின்றன.

இப்படிப் பதினாலு உலகங்கள் கொண்ட இவ்வண்டத்தைச் சுற்றி ஒன்றைவிட ஒன்று பதின்மடங்கு விஸ்தீர்ணமுள்ள ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹத், அவ்யக்தம் (அல்லது ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி) என்னும் ஏழு ஆவரணங்கள் சூழ்ந்து இருக்கின்றன.

இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் ‘விரஜை’ என்னும் அம்ருத நதி பகவத்க்ருபை போலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏக ரூபமாகப் பிரவஹிக்கிறது. மோக்ஷத்திற்குச் செல்லும் ஜீவன் தன் ஸங்கல்பத்தால் இந்த விரஜையைத் தாண்டியே ரஜஸ் தமஸ் கலப்பில்லாத சுத்த ஸத்வமயமான நித்யவிபூதியை அடைகிறான். அங்கு அம்ருதமயமான ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும், மணி பர்வதங்களும், மாளிகைகளும், உத்யானங்களும் பக்ஷிகளும் உள்ளன.

அவையெல்லாம் ஞானாநந்தஸ்வரூபமாய், ஒன்றையொன்று தகையாமலும் மறைக்காமலும் தேஜோமயமாய் விளங்குகின்றன. அங்குள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் காலத்தினால் வேறுபாடு இல்லை. சில நித்யமாய் ஏகரூபமாயும், சில நித்யமுக்தர்களின் ஸங்கல்பத்தை யொட்டி அந்தந்தக் கைங்கர்யத்திற்காக சிற்றுபோது நிற்பவையாயு மிருக்கும். ஆச்சர்யமான இவ்வுலகத்தினுடைய பரிமாணம், ஐச்வர்யம் ஸ்வபாவம் எல்லாம் பரமயோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனதிற்குங்கூட எட்டாதவை.

விரஜையைக் கடந்ததும் 'அரம்' 'ண்யம்' என்ற இரண்டு அம்ருதமயமான ஸமுத்ரங்கள், திவ்யோத்யானங்கள், மணி பர்வதங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பிறகு 'ஐரம்மதீயம்' என்னும் அரும்த ஸரஸ்ஸையும், 'ஸோமஸவநம்' என்னும் அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தையும், அதற்கப்பால் திவ்ய வ்ருக்ஷத்தையும், 'ஸாலஜ்யஸம்ஸ்தான அபராஜிதாயதநங்களையும் காணலாம். 'அயோத்யை' என்றும் 'அபராஜிதை' என்றும் கூறப்படும் ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரம் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உயர்ந்த மதிள்களால் சூழப்பட்டதாய் அங்கே விளங்குகிறது. நகரவாயிலுக்கு இந்த்ரன் ப்ரஜாபதி என்பவர் த்வாரபாலகர்கள். நகரத்தின் உள்ளே மணிபர்வதங்களை அடுக்கிவைத்தாற்போல் அழகிய மாளிகைகள் இருபக்கமும் திகழும் வீதிகள் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருப்பதும் ஆயிரங்கால்களையுடையதும் ஹிரண்யமயமானதுமான திவ்யவிமானத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. இதுவே சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் 'ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபை' என்று ஓதப்படுகிறது.

இவ்விமானத்தின் எட்டுமூலைகளிலும் குமுதன், குமுதாக்ஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்குகர்ணன், ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டிதன் என்ற எட்டு கணாதிபதிகள் ஆயுதபாணிகளாய் வாஹனரூடராய் பரிவாரங்கள் புடைசூழப் பரிவுடன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். நான்குபுறத்திலும் வாயிலுக்கு இருவராக சண்டன் ப்ரசண்டன், பத்ரன் ஸுபத்ரன், ஜயன் விஜயன், தாதா விதாதா என்ற எட்டு த்வாரபாலகர்கள் காத்துவருகிறார்கள். அதற்குள்ளே கஜாநநன், ஜயத்ஸேனன் முதலான பரிவாரங்கள் சூழ்ந்திருக்க, தன்மஹிஷியான ஸூத்ர

வதியோடு ஸேனாதிபதியாழ்வான் என்னும் விஷ்வக்ஸேனர் ஆஸ்தானத்தை நிர்வஹித்து வருகிறார். தன் பத்நிகளான ருத்ரை ஸுகீர்த்தி இருவரோடும் கருடபகவான் எதிரிலும், வாருணீ காந்தி என்ற தன்பார்யைகளோடு திருவநந்தாழ்வான் பின்னும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் ஆசார்யர்களும், இருமருங்கும் அந்தமில்பேரின்பத்து அடியார்களான நித்யரும் முக்தரும் கோஷ்டியாக வீற்றிருக்கின்றனர்.

நடுவில் ஜ்யோதிர்மயமாய் ஸிம்ஹாஸனரூபமான திவ்யபர்யங்கம். அதற்கு அவயவங்களெல்லாம் தத்வங்களின் அபிமானி தேவதைகளே: தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் என்பவை பாதங்கள்; அதர்ம-அக்ஞான-அவைராக்ய-அனைச்வர்யங்களும், ஸத்வ-ரஜஸ்-தமஸ்ஸுக்களும், க்ருத-த்ரேதா-த்வாபர-கலியுகங்களும் குறுக்கும் நெடுக்குமான பலகைகள். இந்தப் பர்யங்கத்தின்மேல் கோடி ஸூர்யப்ரகாசமான ஒரு பெரிய தாமரை திகழ்கிறது. விமலா, உத்கர்ஷிணீ, ஞானம், க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்வீ, ஸத்யை ஈசானை என்ற எண்மர் அதன் எட்டு இதழ்களிலும், முன்புறத்தில் ஒருஇதழில் அநுக்ரஹையும் நின்றுகொண்டு சாமரகைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சுற்றிலும் ஆயுதாழ்வார்களும் ஆபரணாழ்வார்களும் குவித்த கையுடன் ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சிரமேல் ஏந்தி நிற்கின்றனர். நடுவிலுள்ள தாமரைக்காயில் திருவநந்தாழ்வான்பேரில் வலது புறத்தில் நீலமேகத்தையணைந்த நிலைமின் போன்ற லக்ஷ்மியும், இடதுபக்கத்தில் ச்யாமளவர்ணைகளான பூமி நீளைகளும் எழுந்தருளியிருக்க ஸர்வேச்வரன் சங்க சக்ரபாணியாய், இடது திருவடியைத் தொங்கவிட்டு மற்றதை மடக்கி வீற்றிருந்து, உலகங்களுக்கெல்லாம் அபயமளித்து, ஸூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும், தன் அநுபவத்தை அளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

வஸ்த்ராபரணாயுதைர்விவிதை: ஸம்ஸ்தானே
தாராயந்தம் ஸஹஸ்ரஶ:
ஶ்ரீபூலீலாதிஜுஷ்டா ஜனயந்தம் ஜகதாம்
ஸர்வ வைகுண்டநாத: ॥

என்கிற சுலோகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாகக் காணலாம். சாந்தோக்யம் கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களும், பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளும் இவ்விஷயங்களைக் கூறுகின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும், நித்ய முக்தர்கள் கைங்கர்யம் செய்ய ஸ்ரீபூமி நீளைகளுடன் பகவான் எழுந்தருளியிருப்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	2	உணர்த்தியுடைவன்	உணர்த்தியுடை [யவன்
13	14	நிவெஷ	நிவெபுஷ
15	18	ஸ்நாயுபத்யும்	ஸ்நாயுபத்தம்
22	15	தன்னையும் கொடுத்து	தன்னையும் [கொன்று
24	25	உபாயம்	ப்ராப்யம்
25	23	அறிதானதும்	அரிதானதும்
26	2	‘‘நிரயாஹ்ருத’’ 17 ‘‘தஸ்மாந்நாராயணொ தெவெ ஸ்ருய’’	
	15	நாகங்கள்	நரகங்கள்
32	7	வெள்ளித்திடைபட்ட	வெள்ளத்திடைப் [பட்ட
	8	நரியினம்போலவும், உள்ளம்துளங்கி, ப்ரயோஜந	
	25	நெறுப்பு	நெருப்பு
38	7	உன்திருவருளன்றி	உன் திருவருளா [லன்றி
43	9	ஹரஸஞ்ஜஹவதெஷெ (பத்மபுராணம் 6 உத்தரகண்டம் 81-133)	
53	18	ஸாக்ஷ்ம	ஸெளக்ஷ்ம
56	28	மத்தளம்	முரசு
		முரசு அல்லது பேரி என்னும் வாத்தியத்தின் அடியில் இருக்கும் மிகச் சிறிய த்வாரம் இங்கு ‘ஆடம்பராரந்த்ரம்’ என்பதால் கொள்ளப்பட்டது.	
58	1	என்று	என்றும்
60	3	ஜ்ஞாநவ்ருத்தி	ஜ்ஞாநவ்ருத்தி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
60	20	அக்னியும் அதைச் சுற்றி வாயுவும் அதைச் சுற்றி ஆகாசமும்	
61	6	வெகணா°	வெகா°ணா
64	19	வாக்கும்	வாக்குக்கும்
	26	9 7. 10. 9	9 9. 7. 5
68	16	20 6. 10. 1.	20 6. 10. 10
71	3	வயபூஜத்தை	வயபூஜக்ஷத்தை
	7	என்றார்போலவும்	என்றாற்போலவும்
	17	34 4. 1. 5	34 4. 5. 1
	18	பூதபவிஷத்	பூதபவிஷ்யத்
73	26	தாரை	தாமரை
74	3	ஸௌத்ஹவத்ரு	ஸௌத்வஹவத்ரு
95	27	கண்டிக்கிறபடியால்	கண்டிருக்கிற (படியால்
102	7	மாதர் போலக்	மாதர்போல
	20	விருப்பத்து	பொருந்தி
103	8	மேதியினில்	மேதினியில்
110	4	(பக்கம்) 46	(பக்கம்) 6
	20	,, 99	,, 66

[* இக்குறியுள்ளது அர்த்தபேதத்தையும்
† இக்குறியுள்ளது பாடபேதத்தையும் காட்டும்.]

பக்கம்	வரி	
5	26	* விபரீதருசி—ஒன்றில் 'தோஷம் உண்மை' என்று தெரிந்திருந்தும் அதில் வரும் ருசி. ஸம்ப்ரதாய வித்வாஸிகளுக்கு அர்த்தகாம ருசி போன்றவை.
6	6	† ஜீவாத்மாவினுடைய—வ
6	25	* மூவுலகத்தைத்திண்ணிய நிலையுடையதாகத் திருத்தித் தன்னுள் இருத்தி.
10	4	† ஹமவத் நாஹவவிசேஷாதிகளில்—வ
13	4	† இதுமேலும்—வ.
	22	† வளர்ந்திடுமேறக்கவாறே
15	5	† சுநக்ஷத்ரவேஷமாய்—வ
15	12	* த்ரிமலம்— மூத்ரம், சுக்லம், புரீஷம் என்ற மூன்று மலங்களையுடையது.
17	7	† அவர்கள் தந்தாம் கதைகளையும்—வ
19	16	† வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலே—வ.
20	1	† ப்ராப்ய ப்ராப்யவைஶேஷ்யங்களை அடைந்து-வ
	6	† மஹாபுவாஸக்லேஶங்களை அடைந்து-வ.
23	26	* அண்டத்திற்குட்பட்ட உலகங்களை ஸம்ஹரிப்பது 'வ்யஷ்டிஸம்ஹாரம்.'
25	7	† காங்க்ஷிக்கும்படியாம்—வ
27	19	* எல்லோரும் ஸ்வஸ்வ - பலாவஸாநத்தில் அப்பலாநுபவதேசத்திலிருந்து விழுமவர்களாகையால்
30	1	† துல்யராய்த் தோற்றினாரை—வ.
30	3	† மதாமதம் பண்ணுவிப்பார்—வ.
58	1	† சிலர் சொல்லுவார்கள்—வ.
58	4	† சுவிபுவபுராஸாஸ்ரகவக்ஷ—வ.
68	20	† ஸ்ருணாதிநாநாதவாவாநி

78	12	* அவற்றிற்கேற்ற ஸ்வரூபவிபூதிகளோடு
	27	* வலது பக்கத்திற்கு எல்லை
82	12	* கதிர்களையுடைய ஆயிரம் இரவி-
	24	* கோள்-மிடுக்கை (வலிமையை) யுடைய
86	4	† ஸ்மயமாநமுகனாய்க் கொண்டு தோற்றின தொண்டைவாய்ப் பிரானுடைய—**வ.**
93	24	*தாழ்ச்சி-தாழ்வதை தாழ்ச்சி-ப்ராவண்[யத்தை
101	8	†ப்ரக்ருதிகுணங்களைக் கழற்றுவித்த பகவத்குணங்களிலே—**வ.**

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான

ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநம்.

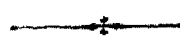
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥*

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்-ஓரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

---

*லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥
என்று அதிகம்.

*ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநத் தனியன்கள்.

வ்யாஜீக்ருத்ய [illegible] பதவீ-
ஸோபாந ஸங்கட்டநம்
[illegible] ய:
[illegible] ।
தஸ்மிந் திஷ்டதி வேங்கடேஶ்வர கவௌ
ஶ்ரீபாஷ்யகாராஸ்பதே
யம் கஞ்சித் [illegible]
[illegible] ஸ்துவந்து தே ॥
தஸ்மை நமோ [illegible]
தார்க்கிகஸிம்ஹாய வேங்கடேஶாய ।
[illegible]
[illegible] ஸோபாநம் ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன்தன்
திண்ணருளால் அவனடியில் விவேகம்பெற்றுக்
கூனேறு பவக்குழியை வெறுத் ததற்பின்
கூர் விரத்தி யுடன்வினையின் திரளுக் கஞ்சிக்
கூனேறு பிறையிறையோன் சாபம் தீர்த்தான்
குரைகழலே சரணடைந்து குரம்பை விட்டு
வானேறும் வழிப்படிகள் அடைவே கண்ட
வண்புகழ் தூப்புல்வள்ளல் அருள் பெற்றோமே.

---

* ஆசார்யனை அல்லது அவர் கிரந்தத்தைப் புகழ்ந்து கூறுவதும், அதனாலேயே கிரந்தத்தோடு சேராமல் தனித்து நிற்பதுமான சுலோகம், பாசுரம் முதலியவை. 'தனியன்கள்' எனப்படும்.

ப்ரத²மம் விவேகபர்வ

ஸேயம் ஸோபாநபர்வீ ஶ்ருதா விஹிதா ஸ்வயம் ।
ஸாத⁴கஸ்ய க்ரமம் ஹ்ருத்வாந்து ஸ்வஸாம்யம் நேதுமிச்சதா ॥

விவேக - நிர்வேத³ - விரக்தி - பீ⁴தய:
ப்ரஸாத³ஹேதூத்க்ரமணார்சிராத³ய: ।
ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதா³தி⁴ரோஹணம்
பராப்திரித்யத்ர து பர்வணாம் க்ரம: ॥

அடற்புள்ளரசிலும் அந்தணர்மாட்டிலும் இன்னமுதக்
கடற்பள்ளிதன்னிலும் *காவிரியுள்ளம் உகந்தபிரான்
இடைப்பிள்ளையாகி உரைத்தது உரைக்கும் எதிவரனர்
மடைப்பள்ளிவந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள்
[மன்னியதே. 1.

கள்ளமனத்துடன் கண்டுமுயன்ற கடுவினையால்
நள்ளிருளாழியில் நற்சுவை ஐந்தென நாடியதோர்
அள்ளலில் நாளும் விழுந்தழியாவகையாரணநூல்
வள்ளல் வழங்கிய வான்படியான வழியிதுவே. 2.

ஸவிஶேஷவிஶிஷ்டஶேஷியான ஶ்ரிய:பதிக்கு ஸ்வரூபாநுரூபநிருபாதி⁴கஶேஷபூ⁴தராய், [1]'அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடு' இருந்து [2]'அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாதே' அனுபவிக்கப் ப்ராப்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர் ஸ்வாநாதி³ விசித்ரகர்மப்ரவாஹத்தில் ஒழுகி, கரையேற விரகற்று [3]அலமருகின்றபடியைக் கண்டருளின பரமகாருணிக

---

1 10. 9 11. 2 6. 7. 10. 3 அலமருகின்றபடியை-வருந்துகின்றபடியை. அந்தணர்மாட்டிலும்—பிராமணர்களின் தனமாகியவேதத்தைக் காட்டிலும். *காவிரியுள்ளும்—பா.

ஞனை பரமசேஷி, தானே ஞானக்கைக் கொடுத்து இவர்களை எடுக்க இடம் பார்த்து; [4]அஜ்ஞாத-யாத்ருச்சிக-ஆநுஷங்கிக-ப்ராஸங்கிக-ஸாமாந்யபுத்திமூல ஸுக்ருதவிசேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி; அத்வேஷ-ஆபிமுக்ய-ஸாத்விகஸம்பாஷணாதிகளை உண்டாக்கி; ஸாதாரண-நித்ய-ஸம்ஸார ஸஹகாரியான * ஆசார்ய-ஸம்பந்தத்திலே அபிஸந்தியை உண்டாக்கி; விசேஷண-விசேஷ்ய-உபயஸ்வபாவ-விஷயமாகத் [5]'திருந்தக்கண்டு உரைக்கவல்ல' 'தெளிவுற்ற

---

[4] அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்— அடியுடன் இது ஸுக்ருதம் (நல்ல காரியம்) என்று நாம் அறிந்துகொள்ளாதது; (இதென்னமலை என்று கேட்டவர்களுக்கு, 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை' என்று சொல்வது முதலானவை). பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலையாதலால், அதன் பெயரைச் சொன்னதும் ஸுக்ருதமாக முடிந்தது.

யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் – ஸுக்ருதம் என்று தெரிந்தாலும், செய்ய நினைப்பின்றிச் செய்யுமவை. (மாடுகளை ஓட்டும்போது அவற்றைத்தொடர்வதால் நேரும் ஆலயப்ரதக்ஷிணம்முதலானவை).

ஆநுஷங்கிகம்—வேறொரு கார்யத்தின்பொருட்டு பிரவிருத்திக்கும்போது, அப்பிரதானமாகக் கருதிச் செய்யுமவை (ஊருக்குப் போம் வழியில் நேர்ந்த பகவத்பக்தனை வலமாகப் போவது முதலியன).

ப்ராஸங்கிகம்—ப்ரஸக்தி நேர்ந்தால், இதற்கென்றே எண்ணிச் செய்வது. (கடைக்குக் காஞ்சீபுரம் போம்போது, பகவானையும் தொழுவது).

ஸாமாந்ய புத்தி மூலம்—வேறு பயனையாவது மோக்ஷத்தையாவது விசேஷித்துக் கருதாமல், 'நல்ல கார்யம்' என்று இவ்வளவைக்கொண்டு செய்யும் ஸ்ரீரங்கயாத்திரை முதலியன.

[5] 6. 1. 8; 7. 5. 11.

* ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அபிஸந்திபண்ணி—க.

சிந்தையனாய்', 6குலிங்கசகுனிவ்ருத்தாந்தவைதேசிகஜ்ஞானதைசிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து; அவன் மநஸ்ஸிலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு, 7'பிரம குருவாகி' நின்று, 8'தீதில் நன்னெறி காட்ட' ஒருப்பட்டு; ஆத்மோஜ்ஜீவநாபேக்ஷிதங்களான ரஹஸ்யத்ரயார்த்தங்களை 9அஜ்ஞாந-ஸம்சய-விபர்யய-விபரீதருசிகள் புகாதபடி உபதேசிக்க; 10"உபதேசோ நிரர்த்தக:" என்றபடி 11'கருவிலே திருவுடைய'னாய், ஸச்சிஷ்ய வத்ஸலனாய், 12"சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரப

6குலிங்கசகுனி விருத்தாந்தம் — 'ஸாஹஸத்தொழில் செய்யலாகாது' என்று பிறவற்றுக்குப் போதனைசெய்து, சிங்கம் வாயைத் திறக்கும்போது தான் உட்புகுந்து அதன் தொண்டைத் தசையை (அல்லது பற்களின் இடையில் இருக்கும் மாமிசத்தைத்) தின்னும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகக் கூறப்படும் 'குலிங்கம்' என்னும் பக்ஷி. (இந்தப் பக்ஷியின் செய்கை இருக்கும் ஊரிலேயே இராதவர்களான ஆசார்யர்கள்.)

7பெரி. தி. 5. 2. 8. 8பெரு. தி. 2. 6.

9 அஜ்ஞானம்— அடியுடன் தெரியாதிருப்பது; ஸம்சயம்— ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தர்மங்களை ஓரிடத்தில் ஏறிட்டு, வஸ்து இதுவோ, மற்றொன்றோ என்று ஸந்தேஹப்படுவது (இருட்டில் தூரத்தில் தெரியும்வஸ்துவை 'அது மரமோ, மனிதனோ' என்று ஸந்தேஹிப்பது முதலானவை); விபர்யயம்—ஒரு வஸ்துவின் உண்மையான தன்மை நிச்சயமாகத் தெரியாதபோதிலும், மாறாக அதை எண்ணுவது (இருட்டில் இருக்கும் மரத்தை மனிதன் என்று நிச்சயிப்பது);

விபரீதருசி — உண்மையான தன்மை தெரிந்தும், அதற்கு விபரீதமாக அதைக் காட்டுவதில் ஏற்படும் ருசி. (ஒரு மனிதன் நல்லவன் என்று தெரிந்தும், ஏதோ காரணத்தால் அவனைக்கெட்டவன் என்றுசொல்வது.)

10 11திருமாலை 11. 12கீதை 2. 7.

ஞம்" என்று ‡ செவிதாழ்த்த இச்சேதனன் [13]'சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழில்' எழுந்த [14]'மான் ஆங்கார மனங்கள்' முதலான விவிதவிஷவ்ருக்ஷங்களினுடைய ஸஹாஹங்கார ஸாயக்ஷத்தையும், [13]'சூழ்ந்து அதனில் பெரிய பரநன் மலர்ச்சோதி'யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாரா ஹ்ருஹநிவாஸ — கைக்ஷய்ஸாஶ்ராஜ்ய - ஶைஷகளையும், [13]'சூழ்ந்து அதனில் பெரிய சுடர்ஞான இன்பமான [15]'உயர்வற உயர்நலமுடையவன்'படிகளையும் ஸஹித ஞய்க் கேட்டு, [16]'உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெனும் பெரும் பதம் தெரிந்து' ஷ்ரவ-ஹர-ஷஶ-ஸஶ வ்ணஹ்யாநமாய் §ஶேஷஶேஷிகளைப் பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஜ்ஜ்வலிதமாக்குகிற ஹ்ருதயத்திலே தன்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ-கர்த்ருத்வ-போக்த்ருத்வங்களை ஶராயத்தங்களாகவும் ஶராயீநங்களாகவும் பார்த்து. [17]'முதல் தனி வித்தாய், [18]'திருத்தித் திண்ணிலை மூவுலகும் தன்னுள் இருத்திக் காக்கும் இயல்பினனாய், [19]'தனதே உலகென நிற்குமவனாய்' [20]'அடைக்கலங் கொண்டுஅஞ்சல் என்னப்' ஶரண்யனாய், [21]'உலகங்களுக்கெல்லாம் ஓர் உயிராய்' [22]'உலகு தன்னோடு ஒன்றி நிற்க வேறு நிற்கு'மவனாய், உபாயோபேயபூதனான

13. 10. 10. 10. 14 10. 7. 10. 15 1. 1. 1. 16 தி. மொ. 1. 1. 1.
17 10. 10. 9. 18 2. 2. 8. 19 4. 5. 10. 20 தி. ச. வி. 92
21 8. 1. 5. 22. தி. ச. வி. 12.

18 திருத்தி— (லோகங்களை) ஸ்ருஷ்டித்து, திண் – த்ருடமான, நிலை - ஸ்திதியை உடைய, மூவுலகும்-மூன்று லோகங்களையும், தன்னுள் - தனக்குள்ளே, இருத்தி - வைத்து, காக்கும் இயல்பினனாய் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய்.

‡செவிதாழ்த்திச் சேதனன்—க. §சேஷசேஷி தத்வங்களை-ம

'ஸ்ரியஃபதியை உளன் என்று தேறியிருக்கும் உணர்த்தியுடையவன் [23] தானும் உளனும்' என்று தைத்திரீயாதி ஸ்ருதிகள் *சொல்லலுற்றன.

அருவுருவா னவையனைத்தும் அறிவா ரேலும்
அரும்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேலும்
தருமவழி †அழியாமல் காப்பா ரேலும்
தனிமறையின் தாத்பரியம் தருவா ரேலும்
இருவினையின் ஒழுக்கத்தால் ஏவ லோரா (து)
இங்கேநாம் சிறையிருந்த ஈனம் தீர்க்கும்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் திண்ணம்
தேறுதார் திண்படியில் ஏறுதாரே. 3.

ஊதி வரஉவஊவொவாநெ ஞயஉம் விவெகவவ ॥

த்விதீயம் நிவெடுஉவவ ॥

மறுத்தார் திருவுடன் மார்பில்
தரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமும்
மற்றதனுல் வந்த மாநரகும்
நிறுத்தார் பவத்தில் நெடுநாள்
உழன்றமை கண் (டு) அதனுல்
வெறுத் (து) ஆரணநெறியே
வெள்கியோட விரைவர்களே. 4

23 "அஸந்நேவ ஸ பவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத். அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத ஸந்தமேநம் ததோ விது:"—தை. உ.

*சொல்லிற்றன. †தவிராமல்—ரு

இப்படித்தானும் பிறரும் தனக்கு ரக்ஷியும் தஞ்ச மும் போக்யமும் அன்று என்று தோன்றும்படி ஈயா ஶீல-நெஶிகொவநெஶஷீஜ - வஃத்யாய-வராஜா-த் தாலே ஶிவஸமஜ்ஞாஜனும்போலே ஸ்ரவண-உஶாா-வவித்ர ஶீதமான *பராவரதத்வ விவேகம் பெற்றவன் தான் முன்பு அநாதிகாலம் [1]அஸமஞ்ஜன்படியே நடக்கை யாலே [2]"ந க்ஷமாமி" [3]"க்ஷிபாமி" என்னும்படி [4]துறப் புண்டு, சுநஞாயா-விஷாரமான திமாணஶாகாஞா ரத்திலே [5]சுநெகஜநவாஹ்ஷி யான ஸம்ஸாரவஹ்வி யை அடைந்து, சுநாஷிதவிஷய-ஶ்ரமதஷிகாஷாநூ ஷுனுய், † அடிதரியாதே ஓடி, வாஸநாரேணாகாணி தனுய், விவஶீதவஷீஜஷனுய், ஒரு விஶ்ரமஸ்தாந மும் பெருதே கஷாஜகாஷாதிகள் ‡வந்தாலும்

---

[1] அஸமஞ்சஸன்—பா. நிர்வேதம்—பாபத்தைச் செய்தால்வரும் நரகத்திலிருந்துபயந்து, அவ்வித பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண் டும் என்கிற ஸங்கல்பம்.

அஸமஞ்ஜன்— ஸகரமஹாராஜனுக்கு கேசினியிடம் பிறந்தவன். இவ்வஸமஞ்ஜன் இளம்பிராயத்தில் வீதியில் விளையாடும் சிறு குழந் தைகளையெல்லாம் ஸரயூநதியில் தூக்கி எறிந்து ஜலத்தில் முழுகித் தவித்து இறக்கும் அவற்றைக்கண்டு ஆநந்திப்பது வழக்கம். பட்ட ணத்து ஜனங்கள் முறையிட, ஸகரன் அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிட்டான். இவன் புதல்வன் அம்சுமான். (ராமாய ணம் பாலகாண்டம் 38. 20–22. பாகவதம் 9. 8.)

[2]வராஹபுராணம். [3]கீதை 16. 19. [4]துறப்புண்டு—தள்ளப்பட்டு

[5]சுநெகஜநவாஹஷீம் ஸம்ஸாரவஹ்வீம் வ்ரஜந் ।
ஶொஷஸ்ரூூஶ் ஶ்ரயாதொஷஸஸ வாஸநாரேணா
காணிதஃ ॥ (வி. பு. 6. 7. 79)

*பராபரதத்வ விவேகம்—க † அடிதெரியாதே—க. ‡வந்து முன்பு—க.

முன்பு பாஷாணஸாத்ருஶ்யையான ஸம்ஜ்ஞையிழந்து மூச்சடங்க ஸ்வாபஸ்தனாய், போகமோக்ஷாதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்குப் ப்ரஸங்கமில்லாதபடி கரணகளேபரங்களை இழந்து 6"லூநபக்ஷ இவாண்டஜ:" என்னும்படியாய், தனக்கு விசேஷித்தொரு பேரிடவொண்ணாதபடி மஹா தமஸ்ஸிலே இரும்புண்ட நீர்போலே இறுகச் சுவறி, ஒரு மூலையிலே 7"ஸம்ஹாரவிக்ஷேபஸஹஸ்ரகோடீஸ்திஷ்டந்தி ஜீவா:" என்னும்படி ஆயிரங்கோடி ப்ரஹ்மகல்பங்கள் அடைப்புண்டு கிடக்கும்படிகளையும், மீண்டு பரமகாருணிகஸ்வதந்த்ரேச்சா - ஸங்கல்பவிசேஷ - நியத காலமும் வந்தால், 7"ப்ரயாந்தி சாந்ய:" என்னும்படி ஸம்ஸ்ருதிவழியே போந்து, 8பரமசேஷிபாத நிவேதநார்ஹையான விசித்ரதேஹஸம்பத்தியைப் பெற்றாலும் §ஆக்கையின் வழி உழன்று, 'நீ ஸமஸ்தக்ஷேத்ரஜ்ஞன்' என்றால் 'ஓம்' என்று இசையாதே யமகிங்கரர்க்கு இடமாம்படி ஜீவக்ஷேத்ரஜ்ஞனாய்ப் போந்தபடிகளையும், 9'தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்' பொழுதுபோக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க, 10'சூதினைப் பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து சுரிகுழல் மடந்தையர்திறத்துக் காதலே மிகுத்தும், 10'வென்றி

6வங்கீபுரத்துநம்பிகாரிகை (சிறகொடிந்த பக்ஷிபோல) 7பாரா.சா. [286. 30.

8விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் ।

§3. 2. 1. (ஆக்கை-சரீரம்) 9 4அ.63. (தெரித்து—தெரிந்துகொண்டு)
§ஆக்கையின்வழியுழல்வேனென்று—க,

10தி. மொ. 1. 6. 3; 1. 1. 4; 1. 6. 2.

10சூதினைப்பெருக்கி-(பகலில்) பெருக்க சூதாடியும், களவினைத் துணிந்து-(இரவில்) அச்சமின்றித் திருட நிச்சயித்தும், சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்து-(அதனால் கிடைத்தபொருளைக்கொண்டு)

யே வேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணார் கலவியே கருதி [10]புலன்படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கிப் பொழுதினை வாளாப் போக்கின'படிகளையும்; ஸம்வ த்ஸராஹவவிஶேஷாதிகளில் [11]"ஸா ஹாநி:" என்று இழவுபட்டு, 'ஏவஸ்ஸாஹிரூஷித'ரைப் போலே கூப்பிட வேண்டியிருக்க, [12]"தாயொருபக்கம் தந்தையொரு பக்கம்" இத்யாதிகளிற்படியே அஸ்தாவவிஷயவிஶேஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும்; [13]'நிற்கின்றதெல்லாம் [14]'உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்த' நெடுமால்' என்று ஓர்ந்து, [15]'ஓதாரிதாகயே'யற்று 'யஸ்ஸ: ஸ்வாஸீ' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸவஸ்ஸூதஸாஸ்ரத்தாகை

சுருண்ட கூந்தல்களையுடைய மாதர்களிடம், காதலே மிகுத்தும்-மிகுந்த ஆசையைச் செய்தும், வென்றியே வேண்டி - ஜயம் ஒன்றையே விரும்பி, வீழ்பொருட்கு - நாசமடையும் ஸ்வபாவமுள்ள பொருள்களுக்காக, இரங்கி - இரங்கியும், புலன் - இந்திரியங்கள் படிந்து உண்ணும் - மண்டி அநுபவிக்கிற, போகமே பெருக்கி - போகத்தை அதிகப்படுத்தி, பொழுதை வீணே போக்கினேன்.

[11]யந்மாஹூதம் க்ஷணம் வாஸுதேவம் ந சிந்தயேத். ஸா ஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ்ஸா ச விக்ரியா ॥ (கருடபுராணம் பூர்வக. 322. 22)

ஸகலஜ்ஞஸ்தாமாத்ரே லோகேஷு யந்தவஜீஜ் தே । ஏவஸ்ஸாஹிரூஷிதைவ யாஜகாஸ்ரிதாம் ஸ்ரஸ ॥

[12]பெரி. தி. 4. 8. 9. [13]4அ. 54. [14]1. 1. 7. ஓர்ந்து—ஆராய்ந்து

[15]ஸவஸ்ஸூதாதுகே தாத ஜமஜாயெ ஜமநயே । ஸாஷாதுநி ஶாவித்தே ஓதாரிதாகயா கூது: ॥

(வி. பு. 1. 19.37.)

உசிதமாயிருக்க, [16]‘அறப்பொருளை அறிந்து ஓராதே மறுக்கி வல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுப் பல்லுயிரைக் கொன்று உண்ணும்படிகளையும்; [17]‘ஹரிரித்யக்ஷரத்வய’த்தை ஸக்ருதாகவாகிலும் உச்சரித்து, மோக்ஷகமநத்திற்குப் பரிகரபந்தம் பண்ணுகையே விஹிதக்ருத்யமாயிருக்க, ஸ்வஹஸ்தநியதாநாஹவத்திலும் உண்டறுக்கவொண்ணாதபடி ¶அக்ஷய்யஹேதுமான ஆயுஸ்ஸை க்ஷணாயுதாந்தந்தோறும் நடத்திப் போந்தபடிகளையும்; $இன்னடப்பைப் புரிந்து பார்த்து, [18]“வாடினேன் வாடி.” “வாணிலா முறுவல்” “தாயே தந்தை” இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வாநுதாபம் பிறந்து [19]‘பழுதே பல பகலும் போயின’ என்று அஞ்சி அழப் ப்ராப்தமாயிருக்க, ப்ரக்ருதிவேதாஸீநாய், [20]“காமசேதஸ ஸாமஜாது” என்னும்படி

---

[16]4. 9. 6. அறப்பொருளை - தர்மத்தின் தத்வத்தை, அறிந்து, ஓராதே - ஆராயாமல், மறுக்கி - (பிறர் மனதைக்) கலக்கி, வல்வலைப் படுத்தி - பலமான தங்கள் மோசவலையில் விழச்செய்து, குமைத்திட்டு - ஹிம்ஸை செய்து, பல்லுயிரைக் கொன்று - (அதற்கு மேலும்) பல ஜீவர்களையும் கொன்று, தான் அநுபவித்தபடிகளையும்.

[17]ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம் ।
பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி ॥
[இதி. ஸமா.

[18]தி. மொ. 1. 1. 1; 1. 6. 1; 1. 9. 1 (வாள் - ஒளி, நிலா - பொருந்தியிருக்கிற, முறுவல் - மந்தஹாஸத்தையுடைய-ஸ்திரீகள்) (அநித்ய வஸ்துக்களுக்காகவும், மாதர் பொருட்டும், தன் பந்துக்களுக்காகவும், வீணே முயன்று காலத்தைக் கழித்ததை முறையே இம்மூன்று திருமொழிகளிலும் அருளிச்செய்கிறார்.)

[19]1 அ. 16. [20]பார. சாந்தி. 312. 30.

¶அக்ஷய்யஹேதுமான-க $முன்னடப்பை—க. (புரிந்து = திரும்பி)

கலங்கிக்*கண்டவா திரிந்தபடிகளையும்கண்டு, [21]"அஹோ ஜெ ஊஹதீ யாதா நிஷூா ஜநவஸஞதி:" "[22]"யானே என்னை அறியகிலாதே யானே என்தனதே என்றிருந் தேன்." [23]"நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய் தேன்," [24]"அருநரகத்தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்" [25]"ந ஸஞி தாவஞி ஜநாநி ஜொகெ" [26]"ஸிஂஹொ ந ஹ-கூா வஹவொ ஊயாzதா:" ஐத்யாதிவரிதெவநங் களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாகவிகஸஂஹாஷணாதி களாலே முகிழ்த்த நிர்வேதம் நஜஹுவ நிஷெயாநிர வணத்தாலே முற்றி, [27]"செய்யாதன செய்யோம்," [28]"நயவேன் பிறர் பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு" என்னும்படி [29]"செய்யேல் தீவினை என்று அருள்செய்

---

[21]வங்கி. காரிகை.[22]2. 9. 9, [23]தி.மொ. 1. 9. 2. [24]தி.மொ. 6. 3. 4

[25]ந ஸஞி தாவஞி ஜநாநி ஜொகெ [ஸவெடுஷ நாயாவிஷ ஸவடுகாமு। ஷுநாநி யாவஞி ஊயாz திவொரெ வீ தாநி ஸஂஸாரஊஹாஸஊெஜ॥]

விஷ்ணுதர்மம் 98 12 (க்ஷத்ரபந்து உபாக்யானம்)

ஹே நாத! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தாயிடம் உண்ட பாலையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால், அநாதிகாலமாக ஸர்வஸமுத்ரத்திலிருந்ததும் இப்போது இருப்பதுமான ஜலமெல்லாம் கூட அதன் அளவு ஆகாது.

[26]ஸிஂஹொ ந ஹ-கூா வஹவொ ஊயாzதா: வாவொ ண ஹ-கூா வஹவொ ஊயாzதா:— விஷ்ணுதர்மம் 98.17

சிங்கமாயும் புலியாயும் பிறந்து எவ்வளவோ பூதங்களைக் கொன்று தின்றிருக்கிறேன்.

முகிழ்த்த—துளிர்த்த. வரிதெவந—புலம்பல்

[27]திருப்பாவை 2. [28]1அ. 64. [29]2. 9. 3.

*கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையும்—க

யும் கையார்சக்கரக் கண்ணபிரான் ஸந்நிதி பண்ணுத வழிகளில் ஸம்ஸாரத்திலும் அடியிட நடுங்கும்படியாம்.

ஸாத்விகாதிகளாலே நிர்வேதம் பிறக்குமாகில், அது மேலும் விபரீதவ்ருத்தங்களிலே கைவளரப் பண்ணும். ஸநாதிகாலநித்ரையாலே உறங்கினவனுக்கு உணர்த்தியாலே நிர்வேதம் பிறந்தால், இது ஸம்ஸாராதிகளான ஸம்ஸாரஸம்பந்தங்களை அடியறுத்து, ஜ்ஞாநாதிகளான ஸத்குணங்களோடே ஸவிநாசமாய், ஸர்வத்ரஸாக்ஷிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு ஸ்வரூபஸ்வரூபாயான ஸ்வரூபஜ்ஞானத்திலும் ஆழங்கால் படாதே, ஸர்வகாரணபூதமான ஸ்வரூபநிர்வேதத்திலும் இழியாதே, ஸாத்விகப்ரவ்ருத்தியைக் கைப்பிடித்து நிஷித்தவ்யவஹாரத்தை விலக்குகை நிரூபிதமான நிர்வேதமாம்.

வான்பட்ட மன்னிருளில் மயங்குமாறும்
மறித்தொருகால் எனையூழி சென்றால் அன்றோர்
ஊன்பட்ட உடலாழி வினையொழுக்கில்
ஒருகரையும் காணாதே ஒழுகுமாறும்
தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக்கின்ற
சிறுபயனே உறுபயன் என்றருந்துமாறும்
*தான்பட்ட படியிந்நேர் தானே கண்டு
தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்கவாறே. 5.

இதி ஸ்ரீவரதவரதேஸிகாவானே த்விதீயம் நிர்வேதாதிகாரம் ॥

---

*தான்பட்டபடியின்றே தானே கண்டு—ம.

த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனில் உறந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகம் கவர்ந்தெழுமப்புயத்தோன்
கலகத்தொழில் மதுகைடபரால் படும் *கட்டமெண்ணும்
பலகற்ற மெய்யடியார் படியார் இக்கடும்பவத்தே. 6.

இப்படி விவேகநிர்வேத விரக்திகளாலே [1]அபாய ப்ராவண்யமற்றாலும், [2]"ஸுகஸங்கேந பத்நாதி" †என்னும் அளவான ஸத்வமடியாக வைஷயிகஸுக ஸங்கஜாதத்தாலே ஸோமஸேதுவர்ணங்களாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில், இவன் முமுக்ஷு அல்லனும். ஆகையால் [3]'கடையறப் பாசங்கள் விடும்படி இதர ஸர்வதோஷங்களை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்திக்க வேண்டும். எல்லாருக்கும் ‡தம்தம் ஸங்கங்களை [4]"ஒரு நாயகம்," [5]"நண்ணாதார் முறுவலிப்ப," [6]"கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதிகளிற் படியே தெளியப்பார்க்குமளவில், இவை நிரஸந

---

[1]அபாய ப்ராவண்யம் - நிஷித்த கர்மங்களில் ஆசை. [2]கீதை 14. 6 [3]8. 2. 8. (கடையற—வாஸனைகூட இல்லாமல், பாசங்கள் - ஆசைகள், அற்றுப்போம்படி) [4] 4. 1. 1. இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யம், கைவல்யம் இவற்றின் கீழ்மை சொல்லப்பட்டது.

[5] 4. 9. 1. இதில் தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்களின் தன்மை சொல்லப்பட்டது. குணபம்—பிணம்.

[6] 9. 1. 1. இதில் பந்துக்களின் தன்மை கூறப்பட்டது.

*கட்டமெண்ணில்—ம †என்னுமளவாக ஸத்வமடியாய்-க. என்னும்படி அளவனான ஸத்வமடியாக—ம. ‡தத்தம்— க.

வ்யாவ்ருத்தோஸகாரத்தின் நடுவே §மின்னொளிபோ லேதோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். ¶போ க்தாவுக்கு போகஸ்தானமுமாய் போகோபகரணமுமான ஸ்வசரீரவர்கம் நிவர்த்தனுக்குக் கர்மவாஸநாஸி யோகமாய், அசுத்தஸ்வபாவமாய், அசுத்தபோகமுமாய் தடியத்வஜீவிதமுமாய் இருக்கும் என்னுமிடம் 7 'ஸப்தாதுமயம் த்ரிமலம் சுக்லசோணிதஸம்பவம்" என்றாற் போலே சொல்லுகிற ச்ருதிகளிலும், 8"அஸ்திஸ்தூணம் ஸ்நாயுபத்தம்," 9"மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ர,"

7கர்ப்போபநிஷத்—1. ஸப்ததாதுமயம்—(ரஸம், ரக்தம், மாம்ஸம் மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்ரம் என்னும்) ஏழுவித தாதுக்கள் நிறைந்ததாயும், த்ரிமலம்—(வாதம், பித்தம், கபம் என்னும்) மூன்று மலங்களை உடையதும், சுக்ல—சோணித—ஸம்பவம்—சுக்லம் சோணிதம் இவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாவதுமான (சரீரம்).

8 அஸ்திஸ்தூணம் ஸ்நாயுபத்தம் மாம்ஸசோணிதலேபநம்|
சர்மாவநத்தம் துர்கந்தி பூர்ணம் மூத்ரபுரீஷயோ: ||

மநு 6. 76.

அஸ்திஸ்தூணம் - எலும்பைத் தூணாக உடையதும், ஸ்நாயு பத்தம் - நரம்புகளால் கட்டப்பட்டதும். (மாம்ஸத்தையும் ரக்தத் தையும் கொண்டு பூசி, தோலினைப் போர்த்து, மல மூத்ரங்களுக்கு இருப்பிடமாய், நாற்றமுடைத்தானதுமான சரீரம்).

9 மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ர ஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ।
தேஹே சேத் ப்ரீதிமாந் மூட: பவிதா நரகேऽபி ஸ:॥

வி. பு. 1. 17. 63.

மாம்ஸம், ரக்தம், ஊசித்தண்ணீர், விஷ்டை, மூத்ரம், (மேதஸ் மஜ்ஜை, எலும்பு என்ற இவற்றின் சேர்க்கையினாலுண்டான சரீ, ரத்தில் ஒரு மூட்டாள் ஆசையை வைப்பானாகில், இதேமாதிரி யான) நரகத்திலும் அவன் பிரீதியையே செய்வான். (அதை வெறுக்கமாட்டான். அதனால் நரகத்தில் தள்ளுவது அவனுக்குத் தண்டனையாகாது என்று பொருள்).

§மின்போலே— க. ¶போக்தாவுக்கு ஸ்தானமுமாய்— க.

[10]"சுநித்யஸுகம் லோகம்," [11]"மஹீ வஸுமதீ நாஶம்," [12]"ஶாநாஷ்ய *கஶ்மலம்," [13]"யாமேவ ராத்ரிம் ப்ரதமாம்," [14]"ஆஸந்நதராம் யாதி" [15]"ஶ்லேஷ்மகண்டஸ்தம் ம்ருத்யும்," [16]"மூத்ரபுரீஷாஸ்ருக்," [17]"ஊனிடைச் சுவர்வைத்து," [18]"பொல்லாவாக்கை," [19]"புண்

---

[10]கீதை 9. 33. அழிவுள்ளதும் (இருந்தபோதும்) ஸுகமில்லாததுமான இவ்வுலகத்தை (அடைந்தவனான நீ என்னை ஆச்ரயிப்பாயாக).

[11]வஸுமதீ - பூமியே, நாஶம் கந்த்ரீ - அழிவை அடையப் போகிறது; (மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?)

[12]வாழைக்கட்டைபோல் நிஸ்ஸாரமான மனுஷ்யசரீரத்தில்.

[13]யாமேவ ராத்ரிம் ப்ரதமாம் மஹேந்த்ர விஶதி காநநம் ।
தாமேவ ராத்ரிம் ப்ரஸ்தாநம் மரணாய விவர்தநம் ॥
[பார. சாந்தி. 283. 12.]

எந்த முதல் ராத்ரியில் கர்ப்பமானது தாய் வயிற்றில் பிரவேசிக்கிறதோ, அந்த ராத்திரியிலேயே இவனை இறக்கச் செய்வதற்காக இவனை உறங்கச் செய்து யமனும் பிரவேசிக்கிறான்.

[14] (உதயாஸ்தமனங்கள் ஆக ஆக மரணம்) மிகவும் ஸமீபத்தில் இருக்குந்தன்மையை அடைகிறது.

[15] உச்சந்தலையிலேயே நிற்கிற மிருத்யு தேவதையை (அறிகிறேனில்லை)

[16] விடியற்காலையில் விடப்படும் மல மூத்ரங்களாலும், (மத்யாஹ்நத்தில் வெளிவரும் வியர்வை முதலியவற்றாலும், ராத்ரியில் சுக்லசோணிதங்களாலும் சரீரம் அசுசிமயம் என்று அறியலாம்).

[17] ஊன் - மாம்ஸத்தை, இடை - நடுவேநடுவே, சுவர்வைத்து- சுவராக வைத்து.

[18] 3. 2. 3. பொல்லா - மிகவும் கெட்டதான, ஆக்கை-சரீரம்,

[19]தி. மொ. 1. 9. 6. புண்—புண்கள், ஆர்-நிறைந்த, ஆக்கை. (புண்போன்ற சரீரம்): *கஶ்மலம்—க.

ஞாக்கை” [20]“மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” [21]“வேதநூற் பிராயம் நூறு” இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

*யதோக்தராய் வஸுதாதிபத்யம் பெற்றிருந்த [22]“நள-ந்ருக-நஹுஷாதிகளுள்பட உத்தம-க்ஷத்ரகுலாவதம்ஸ-ராஜ-நாராயணவிசேஷங்களையும் அடைந்து அவர்கள் பட்ட பாடுகளையும், †அவர்கள் தந்தாம் கதைகளும்

*ஆகையால் தர்மோத்தராய்—க. †அவர்கள் தாரங்களும் அநுமரணம் பண்ணிப்போன படிகளையும்—க.

†அவர்கள் இறந்தபோதே அவர்களுடைய கதைகளும் மறைந்தபடியால், கதைகள் அநுமரணம் பண்ணின என்கிறார். (‘அவர்கள் தாரங்களும்’ என்று பாடமானால், மௌஸல பர்வத்தில் வஸுதேவருடைய பத்நிகள் அநுமரணம் செய்தது முதலானவையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.)

20 1. 2 2. மன்-ஸ்திரமான, உயிர் - ஜீவாத்மாவினுடைய, ஆக்கைகள் - சரீரங்கள், மின்னில் - மின்னலைக் காட்டிலும் கூட, நிலையில - நிலையில்லாதது.

21 திருமாலை 3. வேதநூல் - வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி, நூறு பிராயம் - நூறு வருஷங்கள் (மனிதர் ஜீவித்திருந்தாலும், பெரும் பகுதி வீணாகக் கழிகின்றன).

22 நளன் - தேவதைகளின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக, நளன் தமயந்தியை மணந்ததால், கலி அவனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து ராஜ்யத்திலிருந்து அவனை வெளியேற்றி, பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் அலையச் செய்தான். அந்த நிலைமையே இங்கு விவக்ஷிதம்.

ந்ருகன்—வைவஸ்வதமனுவின் புத்திரன். இவன் கோடிக்கணக்கான பசுக்களை தானம் செய்தான். ஒரு ஸமயம் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொடுத்த பசு அரசனுடைய அரண்மனைக்கே திரும்பி வந்துவிட, அது தானம் செய்யப்பட்டது என்று அறியாமல், அதை வேறொருவனுக்குத் தானம் செய்தான். அந்த பிராம்மணர்களிருவரும் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, அரசன் உடனே தங்களைக் காணவாராததால், ‘நீ ஓணாகக் குழியில் வஸிப்பாய்’ என்று சபித்துவிட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய கையினால் அவனுக்கு சாபவிமோசனம் ஏற்பட்டது. (ராமாயணம், உத்தரகாண்டம் 53, 54; பாகவதம் 10. 64.)

அநுமரணம் பண்ணிப் போனபடிகளையும் கேட்டால், [23]“இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்னும்படி ராஜ்யாதிஸம்பந்தம் அநாதரணீயமாது.

தன்னோடொக்க [24]ஒழுகு சங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கு இறைக்குடிமகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடும் காயக்லேசங்களோ

நஹுஷன்—ஆயுஸ்ஸின் புத்திரனும் யயாதியின் தந்தையுமான இவன் சந்திரவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவன். ஒரு காலத்தில் இந்திரன் ப்ரஹ்மஹத்தி பாபத்தினால் மறைந்திருந்தபோது, நஹுஷன் இந்திரனாக நியமிக்கப்பட்டான். அப்போது இந்திராணியிடம் காதல்கொண்டு, ஸப்தரிஷிகள் தூக்கிச்செல்ல ஒரு பல்லக்கில் அவளுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவனுக்கு இருந்த ஆவலினால், அவர்களை 'செல், செல்' (ஸர்ப்ப, ஸர்ப்ப) என்று விரட்ட, அதனால் கோபம்கொண்ட அகஸ்த்யர் அவனை மலைப்பாம்பாயாகும்படி சபித்தார். உடனே அவன் ஆகாசத்திலிருந்து கீழே விழுந்து அந்த நிலையுடன் வெகுகாலம் இருக்கும்போது, யுதிஷ்டிரனால் அவனுக்கு சாபம் நீங்கிற்று.

ஸோமகன் என்னும் அரசன் தன்பிள்ளையின் சரீரத்தைக் கொண்டு யாகம் செய்ததினால் நரகாவஸ்தையை அநுபவித்ததும் இங்கே கொள்ளவேண்டியது. (மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் 128, 129.)

[23]பெரு.தி.4.5. இன்பு-எல்லா போகங்களையும், அமரும் - புஜிக்கும்; செல்வமும் - ஸம்பத்தும், இவ்வரசும் - அதற்குக் காரணமான ராஜ்யமும், நான் வேண்டேன்.

[24] ஒழுகு சங்கிலி-அனேகம் மாடுகளைக் கட்டும்படியாக வயல்களில் கட்டப்படும் நீண்டதான சங்கிலி (அல்லது கயிறு). கோப்புண்டு - கட்டப்பட்டு, இறைக்குடிமகன்-வரிகொடுக்கும் படியாள். நெடுநேர்த்தி - பல பிரார்த்தனைகள்; மிகுந்த சிரத்தை.

டும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாதிப்ரயாஸத்திற்குப் ஹலமாக ஸ்வஶரீரம் விழுந்தால் ஸம்ஸ்லிஷ்டஸவ காரணமான †ஸூக்ஷ்மஸமுதாயத்தோடே கூடி ப்ராணவநவெமவிக்ஷிவத்துயைக்கொண்டு யஜ்ஞாதி ஸவரவக்ஷ-ஊக்ஷிணாயந-வித்யுொக-கூகாஶ-வது-க்கு த்தாலே ஸ்வர்க்கப் பரணிலே ஏறி, அங்கே தேவ ஜாதி என்னும்படி ஒரு தேஹத்தை எடுத்து, எருது பரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர் களுக்குப் 'வஶூ' என்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து திரிந்து, ஏறவிட்டகர்மம் விசையற்றவளவிலே, [25]"க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி" [26]"ஆப்ரஹ்மபுவநாத் லோகா:" [27]"சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்" இத்யாதிகள்படியே தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து, அங்கே தேவஶரீரத்தையும் இழந்து, அதின் ஸூக்ஷ்மஸமுதாயத்தோடேகூட வந்து ஸ்நானத்தினின்றும்ஆகாஶ-வாயு-யஜ்ஞ-ஸஹ-தேவ-வ்ருஷ்டி-வ்ரீஹ்யாதிகளாலே §பிரியப்பேரிட வொண்ணாத படிகலந்து போந்து, ஸஜாதீயத்துயைக்கொண்டு வாரா ஷஶரீர நரகத்திலே ப்ரவேசித்து, ரேதோரூபவரி ணாமத்தாலே ஸ்த்ரீஶரீரயோநிகமத்த்திலே விழு

†ஸூக்ஷ்ம ஸமுதாயத்தோடேகூட—ம. §பிரித்துப் பேரிட-ம
[25]கீதை 7. 23. [26]கீதை 8. 16. [27]4. 1. 9.

எருது பரதேசம்போன கணக்காய்-தீனியைப்போட்டு வேலை வாங்கும் எஜமானனை வெறுத்து, 'ஸுகமாக இருக்கவேண்டும்' என்று நினைத்து எருது பரதேசம் சென்றால், அங்கொருவன் அதைப் பிடித்துக் கட்டி வேலை வாங்குவானே யொழிய, அதன் சொந்தக்காரனைப் போலத் தீனி போடமாட்டான். (அதுபோல ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கம் சென்றால் அங்கும் உழைக்க வேண்டியதே.) தகர=சிதறும்படியாக.

ந்து, 28'கலலபுத்புதாதிரூபங்களையும் அடைந்து ஸ்ராவபாதாதி விபத்துக்களுக்குத் தப்பினால் 29'புண்ணை மறைய வரியுண்டு' ஶக்ருந்மூத்ரஸம்ஜ்ஞராசியாய் *ஸம்பிண்டிதஸர்வாங்கனாய், முகம் புதையுண்டு, அதி தீக்ஷ்ணங்களான கர்ப்பவாஸக்லேசங்களையும் அநுபவித்து, உல்பஸம்வேஷ்டிதனாய், ஸூதிவ்ருஷ்டி †பீடனாய்க்கொண்டு ப்ராஜாபத்யவாயுவாலே தலைகீழாகத் திருப்புண்டு ப்ரஸூதிமாருதவசத்தாலே யோநியந்த்ரபீடிதனாய்க்கொண்டு மஹாதுக்கத்தோடே க்ருமிஜாதங்கள்போலே அசுசிவிண்மூத்ரத்திலே விழுந்து பாஹ்யவாயுஸம்பர்க்கத்திலே மோஹிநியான வைஷ்ணவமாயையாலே அபஹ்ருதப்ரஜ்ஞனாய் ஜந்மாந்தரஸம்ஸ்காரஜ ஸ்ம்ருதிகளை இழந்து, 30'ஐவர் திசை திசை வலித்தெற்ற' பால்யாதிவயோவஸ்தாந்தர

*ஸம்பீடிதஸர்வாங்கனாய்—க. †ப்ரேரிதனாய்—வ.

28கலலம்—பா. 28கலிலம் (கலலம்)— ஒரு இரவு ஆன கர்ப்பம்; புத்புதம்—ஏழு ராத்திரிகளான கர்ப்பம். (ருதுகாலே ஸம்ப்ரயோகாத் ஏகராத்ரோஷிதம் கலலம், ஸப்தராத்ரோஷிதம் புத்புதம் பவதி)

ஸ்ராவம்—(நான்கு மாதத்திற்குள் ஏற்படும்) ஜலரூபமான கர்ப்ப விநாசம்; பாதம்—(ஐந்தாவது அல்லது ஆறுவது மாதத்தில் வரும் கடினமான கர்ப்பம்) விழுதல்.

295. 1. 5. (சரீரத்திற்குள் இருக்கும்) புண் முதலான தோஷங்களைக் காணவொண்ணாதபடி, இடைவெளியில்லாமல் கட்டி.

உல்பம்—கர்ப்பப்பை. (உல்பஸம்வேஷ்டிதோ ஹ்யஸ்திஸம்ஹதி:— வி. பு. 6. 5. 10. இங்கு சொல்லப் பட்டதையெல்லாம் விஷ்ணுபுராணம் ஆறுவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.)

307. 1. 10. (ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் இழுத்து உதைக்க)

ஊஃவெவாமவசெயாலே தஞ்ஞய், [31]"னகொத்ராமதம் ஜ்ருத்ஃஜயவடாணஃ ஷுரவக்ஷதெ" என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு வயஸ்ஸிலே மரணவேதனையோடே தலைக்கட்டி பழைய வட்டத்திலே [32]சூறாவளிக்காற்றுபோலே சுழலும்படிகளைக் கேட்டால் ஷூமடாஷி ஸாவஸஜ நிவ்ருத்தியுண்டாம்.

[33]ராவணஹிரண்யவ்ருத்ராதிகள் *கையிலே ஊநராஷிகள் படும்பாட்டைக் கேட்டால், †சந்தனக் கழுவோடொத்த ஜொகவாஜாஷிவஉங்களிலும் ஸஜம் தீரும்.

அவர்களைப் பிடித்த ராவணாதிகள் தாங்களும் [34]கார்த்தவீர்யாஜுநாதிகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்

---

* கையிலே படும்பாட்டை—ம. †சந்தனக்கழிவோடொத்த—க.

[31]

[32]சூறாவளிக் காற்று=சுழல் காற்று.

சந்தனக்கழு—குற்றவாளிகளைக்கழுவேற்றிக் கொல்வதற்கான கழுமரத்தைச் சந்தன மரத்தால் செய்தாலும், அதனால் இறப்பவனுக்கு ஸுகமிராது. அதுபோன்றவை இந்திராதிபதங்கள்.

[33]ராவணன், ஹிரண்யன் முதலானோர், இந்திரன், குபேரன் முதலான லோகபாலர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய ராஜ்யம், மனைவி எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு, அவர்களை வெருட்டியும் சிறையிலிட்டும் ஹிம்ஸித்ததையெல்லாம் உணர்ந்தால், அவர்கள் பதவியிலும் ஆசை உண்டாகாது என்று கருத்து.

[34]கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் - மாஹிஷ்மதிக்கு அரசனான இவன் தவத்தால் ஆயிரம் கைகளையும் அளவற்ற பலத்தையும் பெற்றான். ஒருநாள் தன் ஆயிரம் கைகளாலும் நதியின் ஜலத்தைத் தேக்கி, தன் பத்தினிகளுடன் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த இடத்திற்கு மேற்கே ராவணன் ஆற்றுமணலில் பூஜை செய்துகொண்டிருக்க, தேக்கப்பட்ட ஜலம் அந்தப் பூஜையை வெள்ளமிட்டது. ராவணன் கோபங்கொண்டு, கார்த்தவீர்யார்ஜுனனோடு சண்டைக்குவர, அவன் ராவணனை நாண்கயிற்றால் கட்டித் தன் நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். பிறகு புலஸ்தியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ராவணனை விடுவித்தான். (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78). அவ்விதமே ராவணன் வாலியால் கண்டுண்டதும் இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

குண்டும் முடிவில் சத்ரசாமராதிகளையும் இழந்து கழுகு நிழலிலே கபந்தங்கள் கதறக் கிடந்தபடிகளைக் கேட்டால், [35]'திண்கழற்கால் அசுரர்கள்' செல்வங்களிலும் சிந்தை *செல்லாது.

இவர்களுக்கு வரம் கொடுத்து வாழ்விக்கவல்லனாய், [36]ஸர்வமேதயாஜித்தாலே 'தேவதேவன்' என்று பேர் பெற்றுத் திரிபுரம் எரிக்கும் சேவகமுடையனான ருத்ரஸம்ஹாராதிகாரிக்கு [37]வ்ருகாஸுராதிவ்ருத்தாந்தங்களில் பிறந்த விசேஷங்களைக் கேட்டால், ஐச்வர்யத்திலும் ருசி பிறவாது.

---

*சோராது--பா

[35]3. 5. 2. (திண்கழல் – திருடமான வீரக்கழல்களணிந்த, கால்களையுடைய அஸுரர்களின் செல்வத்திலும்).

[36]ஸர்வமேதம் – தன்னுடையதெல்லாவற்றையும், கடைசியில் தன்னையும் கொடுத்துச் செய்யும் யாகம்.

பூமி, ஆகாசம், அந்தரிக்ஷம் என்ற மூன்று இடங்களிலும் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, என்ற மூன்று உலகங்களால் அஸுரர்களுக்காக மயனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதற்குத் திரிபுரம் என்று பெயர். அந்த அஸுரர்களின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காத தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, அந்த பட்டணங்களையும் அவ்வஸுரர்களையும் சிவன் எரித்தார்.

[37]வ்ருகாஸுரன் - இந்த அஸுரன் தன் கொடிய தவத்தினால் பரமசிவனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, 'நான் எவர் தலையில் கைவைக்கிறேனோ அவர் இறக்கவேண்டும்' என்று வரம் பெற்றான். அதைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக சிவன்தலையிலேயே கையை வைக்கும் பொருட்டு அவரைத் தொடர்ந்தான். அதனால் பயந்து சிவன் ஓட, அப்போது விஷ்ணு ஒரு அழகிய சிறுவனாய் அவன் முன்தோன்றி இனிய வார்த்தைகளால் அவன் ஓடும் காரணத்தை விசாரித்தார். அவன் நடந்ததைச் சொல்ல, 'தக்ஷனுடைய சாபத்தால் பிசாசத் தன்மையை அடைந்த சிவனுக்கு இவ்வளவு சக்தி ஏது? நான்

சில வ்யஷ்டி விசேஷங்களிலே ருத்ரனுக்கு ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸௌஹார்தனுமாய் ஸஹவாஸாபிலாஷனுமாய்க் கொண்டு, க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய ஆநந்தங்களெல்லா வற்றிலும் மேலான ஆநந்தத்தையுடையனான ப்ரஹ்மா தான் [38]'பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடுவெள்

நம்பவில்லை. உன் தலையிலேயே சற்றுக் கையை வைத்துப் பார்' என்று அச்சிறுவன் சொன்னான். மந்தபுத்தியான அவன் அவ் விதமே செய்ய, உடனே இறந்தான். (இது ஸ்ரீபாகவதம் தசம ஸ்கந்தம் 88-வது அத்யாயத்தில் இருக்கிறது.)

அந்தகாஸுரன் - ஒரு ஸமயம் பரமசிவனுக்கும் அந்தகனுக் கும் யுத்தம் நேரிட, சிவனுடைய ஆயுதங்களினால் அடியுண்ட அந்தகனுடைய சரீரத்திலிருந்து பெருகின ரத்தத்தின் திவலைகள் ஒவ்வொன்றும் அவனடைந்த வரபலத்தால் ஒவ்வொரு அந்தக னாகக் கிளம்பி அவர்கள் பரமசிவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்போது சிவன் வாஸுதேவனைச் சரணமடைய, அந்த பகவா னான விஷ்ணு சுஷ்கரேவதியை (அட்டை என்னும் ஜந்துவை) ஸ்ருஷ்டித்தார். அவையும் அவ்வஸுரனின் ரத்தங்களையெல்லாம் பருகிவிட்டன. (இது மத்ஸ்ய புராணத்திலுள்ளது. இக்கதையை ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரத்தின் 13-வது சுலோக வ்யாக்யானத் தில் ஸ்ரீதேசிகன் எடுத்து உதாஹரித்திருக்கிறார்.)

வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி— மஹாப்ரளய காலத்தில் ப்ரு திவீ முதலான பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து பிரகிருதி வரையில் லோகங்களுக்கும் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'ஸமஷ்டிஸம்ஹாரம்' என்றும், பஞ்ச பூதங்கள் வரையில் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம்' என்றும் பெயர். இந்த வ்யஷ்டி ஸம் ஹாரம் சிவனுடைய அதிகாரத்திலிருக்கிறபடியால், அவருக்கு வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி என்று பெயர். அப்படியே நான்முக னுக்கு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி அதிகாரி என்று பெயர்.)

[38]தி. மொ. 11. 6. 6.

ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி’ வளர்ந்துவந்த ஜயா-கெடுஹர்களைக் கண்டு உஹாலயாகூராஞுய், தனக்குக் கண்களும் ய-நங்களுமான வேதங்களைப் பறி கொடுத்து, [39]சுருணை சேர்ந்த கணக்கனைப் போலே நீர்க்கடை நிலக்கடை யறியாதே விஷாவம் பண்ண, அப்போது கேட்டருளினுரொரு பரமகாருணிகனுன வன் விரோதிநிராகரணம் பண்ணி வேதங்களையும் மீட்டுக்கொடுக்க, மீண்டும் ‘அஞாயிவதி’ என்று வீற்றிருந்தபடியையும் அநுஸந்தித்து, [40]“கூவ-ஹாவஸ்ரவையவடு-ஞாஃ” [41]“கஉடுணாஂ வரிவாககாஉாவிரிஞாஉஉஜஂ”

---

[39]சுருணை = கணக்கெழுதப்பட்ட ஓலைச்சுருள். நீர்க்கடை - நீர் தங்கும் குளம் முதலியவற்றின் எல்லை; நிலக்கடை - நிலங்களின் அளவு. [39]நீர்க்கிடை நிலக்கிடை—வ.

[40]கூவ-ஹாவஸ்ரவையவடுஞாஃ ஜமஉஞவடுவஷிதாஃ।
ஹாணிநஃ கஉடுஜநிதவஸஂஸாரவஶவதிடுநஃ ॥
(வி. ய. 104. 23.)

ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தம்பமென்னும் சிறு புழு வரையிலுள்ள (இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் புண்யபாபரூபகர்மங்களால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரத்திற்கு அதீனமாய் இருப்பவர்கள்.)

[41]ஊதி உகா விரகதவஸ வாஸுதெவஃ வரா மதிஃ ॥
என்று உத்தரார்த்தம். (பாகவதம் 11. 19. 18 .

அவரவர்களின் கர்மங்களின் பலனாலேயே உண்டானதாகையால் ப்ரஹ்மா வரையிலுள்ள ஸகல ஜீவர்களுடைய நிலைகளும் அமங்களமானது (துக்கரூபமானது) (என்று ஆராய்ந்து அறிந்து அவற்றில் ஆசையை விட்டவனுக்கு வாஸுதேவனே ஶ்ரேஷ்டமான உபாயம்)

(‘விவஶிஞஶாரஂ வஶெஷ உஷ்டஉவி உஷ்டவகூ’)
[என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் பாடம்.]

[42]"ஸைகதா மணயிதும் ஶொகெ ந வஷீதாஃ விதா ஶஹாஃ," [43]"நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலின் நுண் மணலில் பலர்" இத்யாதிகளையும் நிரூபித்தால், [44]"வதாஃ ஹஜாநாமைஶ்வயும்" இத்யாதிகளிற்படியே ஹிரண்யமயவஸ்த்தையும் த்ருணீகரித்து, [45]"கூட்டரிய துயரறுசுடரடியே கூடலாமாகில்", ஒரு கதம்பாதி ஸ்தாவரஜந்மத்தையே ஆகாங்க்ஷிக்கும்படியாம்.

---

[42]வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்திரம்.

மஜ்ஜாயாஸிகதா யாரா யதா வஷதி வாஸவெ

என்று பூர்வார்த்தம்.

(கங்கையின் மணல் போலவும், இந்திரன் வர்ஷிக்கும்போது மழை தாரைகள் போலவும்) இவ்வுலகில் (இருந்து) கழிந்தவர்களான பிரஹ்மாக்கள் எண்ணமுடியாதவர்கள்.

[43]4. 1. 4. நிரூபிக்கப் புகுந்தால், அலைவாயில் எக்கலில் நுண்ணிய மணலிலும் காட்டில் அதிகரான (ப்ரஹ்மாதிகள் இவ்வுலகங்களை ஆண்டு கழிந்தவர்கள்.)

[44]வதாஃ ஹஜாநாமைஶ்வயம் வஶுநாம் வா ந காஜயெ। சுஹம் கதம்பொ ஹயாஸம் கூநெரா வா யமுநாதடெ ॥

ப்ரஜாபதி, பசுபதி இவர்களின் ஐசுவர்யத்தை நான் ஆசைப் படவில்லை, யமுனைக்கரையில் (கண்ணன் ஏறி விளையாடும்) ஒரு கதம்ப மரமாகவாவது குந்த விருக்ஷமாகவாவது இருக்க விரும்புகிறேன்.

[45]4. 9. 9; 1. 1. 1. (சேருவதற்கு அரிதானதும், ஆச்ரயித்தவர்கள் துக்கத்தையெல்லாம் போக்கும் எழிலுள்ள திருவடிகளை அடையலாமாகில்)

*இப்படி வாஸுதேவஸங்கீர்த்தனத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு [46]"ஸ்தாநம் [47]"தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய" என்கிறபடியே [48]இமையோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்லாம் மூவேழு நரகங்களோடொக்க இவையும் ஈரேழு †நரகம் என்று எண்ணலாம்படியிருக்கும். [49]"யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:" என்னும்படியாய் நிர்துக்கமான [50]தெரிவரியவளவில்லா ஸுகஸ்வரூபமும் ப்ரதிகூலவிஶேஷத்தாலே...ஸுகத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாய்,

*'இப்படி' இது இல்லை—ம. †நரகம் என்னலாம்படியிருக்கும்-க.

46ஸ்தாநம் நிரயாஸ்தாந ஸ்தாநஸ்ய...

(பார. சா. 196.4).

மற்றத் தேவர்களுடைய இந்த ஸ்தானங்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தோடு ஒப்பிட்டால் நரகங்கள் தான்.

47வாஸுதேவே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாதிஷு ।
தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்வாதிகம் ஃபலம் ॥

(வி. பு. 2. 6. 43.)

ஏ மைத்ரேய! ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனை முதலிய காலங்களில் எவனுடைய மனது வாஸுதேவனிடமிருக்கிறதோ, அவனுக்கு தேவேந்திரனுகை முதலான பலமெல்லாம் விக்னம்தான்.

484.9-8 (ப்ரஹ்மாதிகளான தேவதைகள் வாழும் ஒப்பற்ற அண்டமாகிற கோட்டைக்குட்பட்ட). குறிச்சி—சிறிய ஊர்.

49கீதை 6. 22. எந்த போகத்தை அடைந்து, (அதிலிருந்து ஓய்ந்தபோதும்) அதைக் காட்டிலும் மேலான வேறு லாபத்தை எண்ணுகிறதில்லையோ.

504. 9. 10. இந்திரியங்களால் அறியவரிதாயும் அளவற்றதாயும் இருக்கிற.

[51]“இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் ‡அப்பய னில்லையேல்” என்றும், [52]“ஸர்வே ச்யவநதர்மாண:” என்றும் சொல்லுகிறபடி கழிப்பானுகையாலே [50]‘ஒழிந்தேன்’ என்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். போக்த்ரு நித்யத்வம் போலே போக்ய நித்யத்வமும் போகத்தைத் த்யாஜ்ய ஸாதகமன்று. [53]“மன்னுறில்” என்னும் ஸ்திரோக்தியாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

இப்படிப் ப்ரயோஜநாந்தரவிரக்தி பிறந்தால், [54]“உன்னலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் §குறை வேண்டேன்”

---

‡அப்பயனில்லையேல் என்னும்படி ‘ஸர்வே ச்யவநதர்மாண:’ என்று சொல்லும்படி—க.

§குறைவேண்டேன் என்றும், உன்னித்து மற்றோர் தெய்வம் தொழாளவனையல்லால் என்னும்படி (என்றும் சொல்லுகிறபடி) பரிமித பலப்ரதமான—க.

51 4. 1. 10. இறுகல்—சுருங்குதல், அதாவது ஆத்மமாத்ரானுபவத்தையே, இறப்பு - மோக்ஷம், என்னும் - என்று சொல்லுகிற ஞானிக்கும், அப்பயனில்லையேல் - அந்த பகவதுபாஸனமில்லையாகில், ஆத்மாநுஸந்தானம் பண்ணவொண்ணாது.)

52பார. சாந்தி. 3.50. 35. (ஐச்வர்யம், ஆத்மானுபவம் இவற்றை விரும்புகிறவர்களெல்லாரும் பகவானிடமிருந்து புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றதும் திரும்புகிறவர்களாகையால்) நச்வரதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்.

அனுபவிக்கும் ஆத்மா நித்யமாயிருப்பதால், அவனுடைய ஸுகம் நித்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே அநுபவிக்கப்படும் வஸ்து நித்யமாயிருப்பதால் ஸுகம் நித்யமாயிருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது.

531. 2. 5. ஸ்திரமாக இருக்கப் பார்த்தால் (தன்னைப் பற்றினால், ‘இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அனுபவமுண்டு’ என்று இருக்க வேண்டாதபடியான நிலை நின்ற புருஷார்த்தத்தை பற்றப் பார்க்கில், ஸர்வேச்வரனைப் பற்று.) 545. 8. 3.

என்னும்படி ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான [55]மற்றொரு தெய்வம் தொழாதே, [56]மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளான அவைஷ்ணவஜநத்தோடும் நெருங்காதே, [57]“யூயம் யூயம் வயம் வயம்” என்று வேறுபட்டு, [58]“கொள்ளக் குறைவில்லாத வள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் [59]கூறை சோறு என்றாற்போலே தனக்கு மற்றொரு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதே, ஸாஸ்த்ரஸாரமான மந்த்ரத்தில் உத்தரகண்டத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்கள் அளவிலராய்த் தனத்தால் மிக்க
தார்வேந்தர் தொழுவையும் ஆண்டார் மாண்டார்
சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம்
தாரகையின் வடம் அற்றுத் தனிவான் ஆகும்
இந்திரனும் ஏறுயர்த்த ஈசன் தானும்
ஈரிரண்டு முகத்தானும் இல்லா வந்நாள்
நம் திருமால் நிலைகண்டார் நாக மெல்லாம்
நரகென்று நற்பதமே நாடுவாரே. 7.

இதி ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

55 4. 6. 10. 56 தி. மொ. 8. 10. 3.
57 அத்ய ப்ரப்ருதி ஹே லோகா யூயம் யூயம் வயம் வயம் ।
அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் ॥
ஏ உலகத்தீரே ! இது முதல் நீங்கள் வேறு; நாங்கள் வேறு. நீங்கள் அர்த்தகாமங்களை விரும்பிச் செல்லுகிறீர்கள்; நாங்களோ நாராயணனை நாடிச் செல்லுகிறோம்.
58 3. 9. 5. 59 பெரி. தி. 5.1.4. (கூறை - வஸ்த்ரம்)

ஸ்தோத்ரம் ஶ்ரீ திவ்யம் ॥

துறவறமே துணிவார் துணுக்கற்ற இளந்துணிவோர்
உறவிலராதலில் நாமுயர்ந்தாருடன் ஒன்றிநின்றோம்
மறவழிமாற்றி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல் சூடும் கருத்தினமே. 8.

இப்படி விவேக விசேஷத்தாலே ஆஹாராதி நிவ்ருத்தியும், [1]நிர்வேதவிசேஷத்தாலே நிஷித்த நிவ்ருத்தியும், விரக்திவிசேஷத்தாலே காம்யகர்ம நிவ்ருத்தியும் பிறந்தாலும், ஸ்வயார்ஜிதமுமாய், புக்தஶேஷமுமன்றிக்கே க்ருதப்ராயஶ்சித்தமுமன்றிக்கே [2]ஆரப்தகார்யமுமாய், அநாரப்தகார்யமுமாய்க் கிடக்கிற பாபஸமூஹத்தைப் பார்த்தால், போகத்தாலேயாதல் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே யாதல் நிஶ்ஶேஷமாகக் கழிக்க அரிதாய் இருக்கிறபடியையும்; இவற்றின் ஹேதுவான அநந்த ஸாவயவ ஶரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து அபாரமான ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அழுந்தவேண்டும்படி வரும் கர்ப்ப-ஜந்ம-ஜரா-மரணாதி-சக்ர-பரிவ்ருத்தி-ப்ரவாஹத்தையும்,

---

[1] நரகபயத்தால் பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் நிர்வேதம்; புண்யபலமான ஸ்வர்க்காதிகளின் தோஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுதல் வைராக்யம்.

[2] ஒருவனால் செய்யப்பட்ட அளவற்ற பாபங்களில், பலத்தை கொடுக்க ஆரம்பித்திருப்பது ஆரப்தகார்யம்; அந்த பாப பலத்தை அநுபவித்து முடிந்ததும், தங்கள் பலத்தை முறையே கொடுக்கும் பொருட்டு அவ்வநுபகாலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்திருப்பவை அநாரப்த கார்யம்.

[3]உயர ஏறித் துல்யசீலராய்த் தோற்றினாரை ஸஹத்தாலே 'யேஂஸ' என்று தகரவிழவிடுவார், [4]ஸ்வவிஷயவ்ருத்திகளை உதஷ்ஸாஂஸலக்ஷணத்திற்கு மதாமதம் பண்ணிவைப்பார், [5]ஸ்ருத்யமாநாரை அவிநீதராக்கிக்கொ

3 இது இந்திரனைப் பற்றிய கதை. சந்திரவம்சத்து அரசனான யயாதி என்பவன் மஹாதபஸ்ஸைச் செய்து ஸ்வர்க்கம் சென்று அங்கு தேவேந்திரன் போலவே ஸகலஸுகங்களையும் அநுபவிக்க ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரன் 'தவத்தால் உனக்கு ஸமானமானவர் இருக்கிறாரா?' என்று கேட்க, யயாதி 'என்னைப் போல் உலகில் எவரும் தவம் செய்ததில்லை' என்று தான் செய்த தவத்தைப் புகழ்ந்து கூறினான். 'தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டால், தவம் குறைந்துவிடும்' என்பதைச் சொல்லி இந்திரன் யயாதியைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். (பாரதம் ஆதிபர்வம் 82.)

4 ஸ்வவிஷய விருத்திகளை— தன் தேசத்தில் இருப்பவர்களை, மனுஷ்ய மாம்ஸத்தைத் தின்னும் பொருட்டு பூலோகத்திற்குப் போய் வரும்படி செய்பவர். இது பிரஹ்மாவைப்பற்றின உபாக்யானம்.

விதர்ப்பதேசாதிபனான ச்வேதன் என்பவன் ஆஹாராதிகளைத் தள்ளி கொடிய தவத்தைச்செய்து பிரஹ்மலோகம் சென்றான். அங்கு அவனுக்குக் கடும்பசியும் தாகமும் உண்டாயிற்று. 'அது ஏன்' என்று ப்ரஹ்மாவைக் கேட்க,, அதிதிபூஜை செய்யாமலும் சரீர ஸுகமொன்றையே கருதி நீ தவம் செய்தாயாதலால், பசி தாகமில்லாத என் உலகிலும் உனக்குப் பசி உண்டாயிருக்கிறது. அது நீங்குவதற்கு நீ தவம் செய்த குளத்தில் தினமும் காலையில் புஷ்டியான உன் பிணம் மிதக்கும்; அதை நீ தினம் தின்றுவருவாயாக' என்று ப்ரஹ்மா சொன்னார். பிறகு அவனுக்கு அகஸ்த்யரால் விமோசனம். (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78).

5 வேலைக்காரர்கள் போல் தனக்கு பூஜை முதலான வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியவர்களை தான் கொடுத்த வரத்தாலேயே கர்வமடையும்படி செய்து, அவனுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பார். இது ருத்ரனைப்பற்றிய உபாக்யானம்.

ண்டு ஆள்வாரான தேவதாந்தரங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டி
யில் தோஷங்களையும்; [6]"நமன்தமர் பாசம் விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லல்களை'யும்; [7]"வெஞ் சொலாளரான நமன்தமர் செய்யும் வேதனைகளையும்; யீரனை தர்மபுத்ரன் கேட்டு மோஹித்து விழும்படியான நரகவர்ணனத்தின்படிகளையும்; அதிசூவாஸஹ-ஸங்க-நரகயாதனைகளையும் [8]தாபத்ரயாத்யாயாதி

பலிசக்ரவர்த்தியின் புத்திரனான பாணாஸுரன் பரமசிவனைக் குறித்துக் கொடிய தவத்தைச் செய்து, அவரிடமிருந்து ஆயிரம் கைகளையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றான். அந்த ருத்ரனையே தன் பட்டணக் காவலாளியாகவும் இருக்கச்செய்தான். பிறகு ஒரு ஸமயம் ருத்ரனை அடைந்து 'நீர் கொடுத்த ஆயிரம் கைகளும் சுமையாகவே இருக்கின்றன. இம்மூவுலகிலும் உம்மைத் தவிர ஸமமாக என்னுடன் சண்டை போடுவாரில்லை. என்னைக் கண்டு எல்லாரும் அஞ்சி ஓடுகிறார்கள்,' என்றான். (பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அவனுக்குத் தோல்வியுண்டாயிற்று.) (ஸ்ரீமத்பாகவதம் தசம ஸ்கந்தம்—62.) [6]3. 2. 10. நமன் தமர்—யமகிங்கரர்கள் பாசம் விட்டால்-பாசத்தை வீசினால், அலைப்பூணுண்ணும்-(ஆசை இங்கும், பாசம் அங்கும்) இழுப்பதால் படும், அவ்வல்லல்களையும் கோரமான கஷ்டங்களையும். [7]தி. மொ.5. 8. 4. (வெஞ்சொலாளர்—க்ரூரமான வார்த்தைகளையுடைய)

[8]தாபத்ரயாத்யாயம்—விஷ்ணுபுராணம் ஆறுவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்யாயம். இதில் ஒரு ஜீவனுக்கு வரும் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்கிற மூன்று விதமான தாபங்கள் விரிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்யாத்மிகமாவது—சரீரம் மனது இவற்றையொட்டி வரும் வியாதி, துன்பம் முதலியன; ஆதிபௌதிகமாவது— பூதங்களினால் ஏற்படுவது; மனிதன் பசு, பக்ஷி முதலிய மற்ற ஜீவர்களால் ஒருவனுக்கு நேரும் துன்பங்கள்; ஆதிதைவிகமாவது— தைவத்தினால் உண்டாவது; உஷ்ணம், குளிர், வெள்ளம், காற்று முதலியவற்றால் ஏற்படும் கஷ்டங்கள்.

களிலே பரக்கக் கேட்டு, 9"அஹம் பீதோऽஸ்மி," 10"தெளிதொறும் நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம் நான் அடைதல்" என்னும் தீவ்ரபக்தியாலே 11"காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போலேயும், 12"ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்" போலவும் 13"இருபாடெரிகொள்ளியினுள் எறும்பு போலவும், 14"பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற் போலவும், 15"வெள்ளத்திடைபட்ட நரியினம் போலவும், *ப்ரயோஜநாந்தரபரனாதல், தச்ச்ரயாநனாதல், உபயஸாதாரண்யாதல், மோக்ஷப்ரதாநனாதல்

*ப்ரயோஜநாந்தரபரனாதல்—க.

9அஹம் பீதோऽஸ்மி தேவேஶ ஸம்ஸாரேऽஸ்மிந்மஹாபயே । பாஹி மாம் புண்டரீகாக்ஷ ந ஜாநே ஶரணம் பரம் ॥ (ஜிதந்தே. 8)

தேவர்களுக்குத் தலைவனே! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில், நான் அஞ்சிக் கிடக்கிறேன்; செந்தாமரைக் கண்ணனே! என்னை ரக்ஷித்தருள்வாயாக; உன்னையொழிய வேறொரு புகலை அறிகிலேன்.

10 8. 1. 9. (நான் உனக்கு சேஷபூதன் என்கிற) ஞானம் பிறக்கப் பிறக்க, ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தைக் கிட்டுகையை நான் மிகவும் அஞ்சுகிறேன்.

11 தி. மொ. 11. 8. 2. காற்றத்திடைப்பட்ட—பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட, கலவர்—மரக்கலத்தினுள்ளே இருப்பவர்களுடைய மனம் போலவும். 12 தி. மொ. 11-8-1

13 தி. மொ. 11. 8. 4. இருபாடு=இரண்டு பக்கத்திலும், எரி-நெருப்புப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கிற, கொள்ளியின் உள்—கொள்ளிக் கட்டையின் உள்ளே அகப்பட்ட எறும்பு போல.

14 தி. மொ. 11-8-3 பாம்போடு, ஒரு கூரையிலே—ஒரு வீட்டிலே, பயின்றாற்போலே—வஸித்தாற் போலவும்.

15 தி. மொ. 11-8. 5. மஹாப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்ட நரிக் கூட்டம் போலவும். உள்ளம் துளங்கி=மனம் தளர்ந்து.

அன்றிக்கே ஸொமெக்ஷகவர ஞனவன் *ஸவ ப்ராயஶ்சித்தமுமாய் [16]இட்டபடை கற்படையாய், விஷ்ந விஷ்வ ரஹிதமான நிவர்த்தியத்திலே [17]“ஊநஷ்டிம் ஷராவ,” [18]“உஹதா வணவெணந,” [19]“கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்” இத்யாதிகள்படியே †விலக்கற்ற விரைதலுடையனும்.

---

*ஸர்வப்ராயச்சித்தமுமாய்—ம.

†விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்—ம.

[16]இட்டபடை கல்படை—கல்லினால் அஸ்திவாரம் போட்டு விட்டால், பிறகு வெகுகாலம் கழித்து கட்டடம் கட்டுவதானாலும் முன்விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம்; செய்தவரையில் வீண் இல்லை. அது போல.

[17]ஊநஷ்டிம் ஷராவ மொகெஷிறு உஏகொ வா வயி

ரொஷவிவா ।

நாவகரூதி ஸம்ஸாராசு ஸ வஜு வஹ்ஹா ஹவெசு॥

இவ்வுலகில் மனுஷ்ய சரீரத்தை அடைந்து, ஊமை அல்லது செவிடாக இருந்தபோதிலும் கூட, ஸம்ஸாரத்தை எவன் தாண்டுவதில்லையோ (தாண்டவேண்டிய உபாயத்தைச் செய்யவில்லையோ அவன் ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவனுவானல்லவோ.

[18]உஹதா வணவெணந கீதெயம் காயநளஸ்யா ।

ஷராவம் உஃவொஉயெ வாரம் கவர யாவஹஹிஷ்தெ ॥

(வராஹ பு)

இந்த சரீரமென்னும் தெப்பமானது மிகுந்த புண்யமாகிற விலையினால் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. அது உடைவதற்கு முன்னமேயே ஸம்ஸாரமென்னும் துக்க ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட விரைவாயாக.

[19]2. 10. 1. கிளர்— விருத்தியடைகிற, ஒளியையுடைய யௌவனம் கழிவதற்கு முன்பே.

வந்தனபோல் வருவனவும் அநந்த மாகி
மாளாத துயர்தரு வல்வினை நெருப்புக்(கு)
இந்தனமாய் எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம்
இன்னமுமிப் பவக்குழிக்கே இழியா வண்ணம்
வெந்ததொரு குழவியைநற் குமரன் ஆக்கும்
வெறித்துளவ வித்தகனார் *விதியே கொண்டார்
பந்தனமாம் அவையனைத்தும் பாறுகைக்குப்
பழமறையின் †பதமொன்றே பயிலுவாரே.

இதி
ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநே
ப்ரதமம் விவேகபர்வ ||

---

*விதியே கொண்டு—ம.
†பரமநெறி, தர்மநெறி—ம.

கருமாலையில்வரும் கட்டங் கழிக்கும் கருத்துடையார்
ஒருமால் பெருகிய யோகின் முயன்று மதன்றியும் நம்
திருமாலடியிணை திண் சரணாகுமென வரித்தும்
தருமால் இனியவை தானே யெனத் தகவெண்ணு
[வரே. 10.

இப்படிப் பரிபூர்ணவிவேக-நிர்வேத-விரக்தி-பீதிகள் பிறந்தவனுடைய ஸாதநாந்தரஸம்பந்தாதிவிசேஷங்களுக்கெல்லாம் [1]"எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் *மற்றும் ஒருத்தரும் மருந்தறியா திருக்க மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன்," [2]"பஜஸ்வ மாம்" என்றும் [3]"மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றும் விஹித்த பேஷஜங்கள் இரண்டில், பக்தியோகம் கர்மயோகாதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேலும் வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அபேக்ஷித்து, ஆரம்பத்திலும் அந்தராயாவஸரங்களிலும் ப்ரபத்தியைக் [4]கை

---

[1]பெரி. தி. 5. 3. 6. (எருத்துக் கொடியுடையான் – வ்ருஷபத்வஜனான் ருத்ரன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.)

*மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தறியாதிருக்க—க.

[2]கீதை 9. 33. என்னைக்குறித்து, பக்தி செய்; அதாவது பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக.

[3]கீதை 18. 16. (செய்யவரிதான மற்ற உபாயங்களையெல்லாம் விட்டு) என்னை ஒருவனைச் சரணமாகப்பற்று.

[4]கைதொடுமானம்—உதவி. (குவயன் மண்பாண்டங்களைச் செய்யும்போது அடிக்கடி தண்ணீரைக் கையால் தொட்டு வேலைசெய்வது போல்) பக்தியோகம்அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ப்ரபத்தியை ஆரம்பத்திலும் இடையிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது (அந்தராயாவஸரம் - விக்னங்கள் நேரும் ஸமயம்).

தொடுமானமாகக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞமாய், அக்ரதயாலே போலே [5]அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், 'த்யான' 'உபாஸநாதி' சப்தங்களாலே சொல்லும்படியான [6]வெளிச்சிறப்பையுடைத்தாய், ஆஸநாதிஸாபேக்ஷமாய்க் கொண்டு ஸாத்விகாஹாரநியமாதிகளிலே அநுஷ்டிக்க வளர்ந்து வருவதாய், அதிசயிதமாய் இருக்கும். இது [7]"நாநா சப்தாதி பேதாத்" என்கிறபடியே அனேகவிதமாயிருக்கும். இவற்றில் அநந்யப்ரயோஜநனுக்கு ஸமவிஷயமில்லாமையாலே யதாருசி விகல்பம். [8]"நாஹம் ப்ரஹ்மோ விஷ்ணுநா ஸாராயணாதி ஹரே:" என்கிறபடியே அவனையல்லால் [9]'மற்றொரு தெய்வம் தொழாதே' [10]'ஸ்ருண

5 அவிச்சின்ன - இடைவிடாத, ஸ்ம்ருதிஸந்தான - நினைவின் தொடர்ச்சி.

6 வெளிச் சிறப்பு - ஞானத்தின் தெளிவு அல்லது ப்ரகாசம்.

7 ஸூ. ஸூ. 3. 3. 56. சப்தம் முதலியவை வேறுவேறாக இருப்பதால், ப்ரஹ்மவித்யைகள் வேறு வேறு.

8 வி. தர்மம் 2. 28. அம்பரீஷோபாக்யானம். ஸ ஸ்வாஹா வா ஸா வா ஸதி வஜ்ரம் வாஸவ என்று முன் பாதி (ஏ இந்திரா! நீ வஜ்ரத்தினால் என்னை அடித்தாலும் ஸரி, அடிக்காவிட்டாலும் ஸரி.) நான் கோவிந்தனைத் தவிர வேறொருவரை ஆராதிப்பதில்லை.

9 4. 6. 10.

10 "ஸ்ருவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா: நச்யந்தி ரக்ஷாம்ஸி அபயாந்தி சாரய: । யந்நாமகீர்த்தநாத் ஸோ(அ)த்புத ரூபமேகஸ்ய ஸதாந்த்ய ஸஜ்ஜ்யவிஷயே ஹரி: ॥"

வி. தர்மம் 43-28. (மாங்கல்யஸ்தவம்)

எவருடைய பெயரைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே அஸுரர்கள் ஓடிவிடுகிறார்களோ, தேவதைகளெல்லாம் வணங்குகிறார்களோ

ஊஷிெ தவதா:" என்னும்படியே அவர்கள் தொழ நிற்குமவன் சுநந்தகன். ஸ்ரீயோஜநாஞாவனுடைய ஸமவஸ்ரூம் மணிகாநாமதாலும்; சுநந்த ஸ்ரீயோஜநனுடைய ஸமவஸ்ரூம் வதிவ்யதாநாமதாலும். [11]'ஆத்மகுணங்கள் இல்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாமுண்டானாலும் முக்தியில்லை' என்றும், 'ஆத்மகுணவத்தியை உடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு முக்தனும்' என்றும் மஹரிஷிகள்சொன்ன குணங்களில் [12]"மயி வாநந்யயோகேந

ராக்ஷஸர்கள் மறைகிறார்களோ, சத்ருக்கள் விலகிப்போகிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஆச்சர்யமான (ஸிம்மரூபியான ஹரி) நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவான் என்னுடைய மங்களங்களின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு ஆகட்டும் (மங்களாபிவிருத்தியைச் செய்யட்டும்.)

[10]'ப்ரணமந்தி தேவா:' என்னும்படியே அவர்கள் தொழா நிற்குமிவன்—க.

[11]ஆத்மகுணங்கள்— "தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்தி ரநஸூயா ஸௌசமநாயாஸோ மங்களமகார்பண்யமஸ்ப்ருஹா இதி அஷ்டௌ ஆத்மகுணா:"

(கௌதம தர்மஸூத்ரம் முதல் ப்ரச்னம்)

ஸர்வபூததயை, பொறுமை, அஸூயையின்மை, சுத்தி, மனச்சோர்வின்மை, சுபமான எண்ணம் வார்த்தை செயல், தைன்யமற்றமை, பேராசையில்லாமை என்ற இவை எட்டும் ஆத்மகுணங்கள்.

ஸம்ஸ்காரங்கள்— ப்ராஹ்மணஜாதியில் பிறக்கும் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய கர்ப்பாதாநம், பும்ஸவனம், முதலான 48 ஸம்ஸ்காரங்கள்.

[12]கீதை 13. 10. ஸர்வேச்வரனை என்னிடத்தில் வேறொருவரோடு ஸம்பந்தப்படாமையினால் வ்யபிசாரமில்லாத (அதாவது ஸ்திரமான பக்தி.)

ஸக்ருதவ்யபிசாரிணீ' என்கிற பரமபுருஷவரணீயதா ஹேதுபூதகுணவிஶேஷம் ஶ்ரேஷ்டதமம்.

இப்படி ஸபரிகரமான பக்தியோகத்தில் அதிகரிக்கைக்கீடான விளம்பாக்ஷமத்வஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளின்றிக்கே [13]"நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்," [14]"துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு," [15]"உன் திருவருளன்றிக் காப்பரிதால்" என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு அநுஷ்டேயமான ஶரணவரணம் [16]ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிபரிகரயுக்தமாய் [17]"அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே"

---

[13]பெரி. தி. 5. 4. 1. (உன் கிருபையையே விரும்பி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

[14]தி. மொ. 11. 8. 8. (உன்னுடைய க்ருபையல்லது மற்றொன்றை எனக்கு (தஞ்சமாக) நிச்சயிக்கமாட்டேன்),

[15]தி. வி. 62. உம் நிருபாதிகையான கிருபையாலன்றி ரக்ஷிக்கை சக்யமன்று.

[16]பகவானுக்கு அநுகூலமாக இருப்பேன் என்னும் ஸங்கல்பம், ப்ரதிகூலத்தைத் தவிர்தல், நாம் பிரார்த்தித்தால் இதற்குப் பின் நம்முடைய ப்ரயத்னத்தை அபேக்ஷியாமல் ஈச்வரன் நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்கிற த்ருடமான நம்பிக்கை (மஹா விச்வாஸம்), நீ ரக்ஷகனாக இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டுவது, தன் அசக்தியை நினைத்துக் கொள்வது என்ற ஐந்தும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள். ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது என்பதே அங்கி.

[17]அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்।
ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஶ் ஶரணாகதி: ॥

(பரதமுனியின் லக்ஷணவாக்யம்)

(தன்னுடைய விருப்பம் வேறொன்றினால் ஸாதிக்க முடியாதபோது, மஹாவிச்வாஸத்தோடு 'அவன் ஒருவனே உபாயமாக வேண்டும்' என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுதான் சரணாகதி என்பதும்.)

ஐச்வர்யாதிகள்படியே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸந்நிதாநமாயிருக்கும். அந்யாபேக்ஷையுடைய *ஸந்நி தாநத்திற்கு அவ்விஷயத்தில் அந்யசேஷமில்லை; ஸர்வசக்தியினுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அவாப்தஸ்வதந்த்ரமாகையாலே அநபேக்ஷையுமில்லை; இரண்டும் இப்படி ஸத்யத் தாயிருக்கும். ஆசார்யனாலே தன்னை ப்ரஹ்மஸனாக அறிந்த சிஷ்யன் தான் ஸந்நிதானம்பண்ணுவன். இவ னுக்குப் ஸமத்தில் ஸாதாதிகள் வந்தாலும், ஆசார்யனு டைய ஸந்நிதானம் ஸமாவிநாசமாகும். அவன் தனக் காகப் பண்ணின பரந்யாஸம் தனக்குப் ஸ்ரீதமல்லாத போது பரந்யாஸம் பண்ணினால் பூர்வபரந்யாஸம் பலித்தேவிடும்; †பின்பிலது மிகுதியான ஸாக்ஷ்யத்தின் படியாம்.

உயர்ந்த [18]திடர்க்கு அடைத்து ஏற்றலாம்படி, தாழ்ச்சியுடைய விஷயத்தில் தானே ப்ரவஹிக்கும்படி யான க்ருபாமஹாகுணத்தாலே ஸ்வதந்த்ரசேஷி [19]தன் கூறு கவும், தன் பேறுகவும் மேலுள்ள நன்மைகளையெல் லாம் விளைக்கும். இந்தப் ஸ்ரீவசக்தி [20]"தாவதார்த்தி:"

---

*பரந்யாஸத்திற்கும்—க. †பின்பிலிது—க.

18. திடர் = மேட்டு நிலம்.

19. தன் கூறு = தன் பாகம், தான் செய்யவேண்டிய கார்யம்; தன் பேறு = தன் ப்ரயோஜனம்.

20. தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸுகம்।
யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாகநாசநம் ॥
(வி பு. 1. 9 73.)

(ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உம்மை சரணமடை யாதவரையில்தான் ஒருவனுக்கு இழந்த செல்வத்தை அடைய ஆசையும், புதிய ஐச்வர்யத்தில் ஆசையும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அநுபவிக்காமையும், பகவதநுபவமின்மையும்; உம்மை சரணமடைந்தால் இவையெல்லாம் கிடைக்கும்.)

ஐதர்ாதிகள்படியே அஜமாயும் ஸூதஞ்மாயும் நின்று ஸகலஹெஷாய நமாகையாலும், அவெக்ஷிதவிஷிக் குக் [21]கைமுதல் அற்று ஸாரணாஹூஹாவாதிவரிஜ்ஞா ந முடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகையாலும் தன் ஹஷம் போலே ஜெஸகாலாதி நியமமில்லாமையா லும், ஸவரிகாரமாக ஸகர்ஈக தவ்மாகையாலும், ஸாகாரமாகையாலும், [22] "உவாயஸாகாரஸாயம் ஷாஸா ஜெதா ஜ" என்னும்படியான வ்வஸாயமஹா ஈவத்தை உடைத்தாகையாலும் *ஸ்ஹூாஸ்தாஜெ யாகையாலும், [23]யஜ்ஞாதிஸாகூதங்களைப் போலே நாஸவ்ரதிவஙாஹமல்லாமையாலும் [24]ஸாரணெ வநிஷத்துக்களுக்கெல்லாம் ஸிரோஷணம் என் னும்படி மேலாய் நிற்கையாலும், இதின் ஸூஹாவம்

---

*ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதுல்யதையாலும்—க.

21கைமுதல்=ஸாதனம்.

22உவாயஸாகாரஸாயம் ஷாஸா ஜெதா ஜ ।
ஸிஜெஷ நிஷெவ்ஜெ ஹொாயஜகாஜஹ தவெ தவெஷ॥

(ல. த. 17. 104.) இந்தப் பிரபத்தி என்னும் உபாயம் சில விதத்தில் சுலபமானதும் (மஹாவிச்வாஸம் செய்யவேண்டி யிருப்பதால்) ஒருவிதத்தில் கஷ்டமானதென்றும் என் அபிப்ரா யம். இதுதான் பிரயோஜநங்களால் அடிபடாத மனதையுடை ய பெரியோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

23யஜ்ஞாஜ நூதெந க்ஷாதி தவஃக்ஷாதிவிஸயாஜ !
ஸூயாவிஹாவவாஜெந ஓாநம் வ வரிகீதநாஜ ॥

24ஸாரண்யோபநிஷத்துக்கள்— ஸர்வரக்ஷகனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட உபநிஷத்துக்கள், அதாவது ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

[25]“ஸத்கர்மநிரதா:” இத்யாதிகளாலே பரக்கப் பேசப்பட்டது.

மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் போலே [26]அதிகாரிக்ருத்யமான ப்ரபதநத்தில் சிலருடைய [27]அதிகாரி

---

25 ஸத்கர்மநிரதாஶ்ஶுத்தாஸ்ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா |
நார்ஹந்தி ஶரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி ||

(லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17—62) கர்மயோகத்தைச் செய்பவர்களும், ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவற்றை அனுஷ்டிப்பவர்களும், சரணாகதி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்திற்கும் தகுதியுள்ளவர்களல்ல (சரணாகதன் பெருமை அதிகம் என்று கருத்து).

26 அதிகாரிகிருத்யம்—ஒரு பலத்தை விரும்பி அதன் ஸாதனத்தை அநுஷ்டிப்பவன் அதிகாரி; அவனனுஷ்டிப்பதே அதிகாரிகிருத்யம். உதாஹரணமாக, ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பி யாகத்தைச் செய்பவன் அதிகாரி; அவனுடைய யாகாநுஷ்டானமே அதிகாரிகிருத்யம்.

27 அதிகாரிவிசேஷணம்—யாகத்தைப் போல் ஒரு அதிகாரியானவன் செய்து ஸம்பாதிக்கவேண்டியிராமல், அவனிடம் ஏற்கனவே ஸித்தமாய் விசேஷணமாக இருப்பது; உதாஹரணமாக யாகத்தை அநுஷ்டிக்கும் ப்ராஹ்மணனிடம் இருக்கும் ப்ராஹ்மண்யம் என்னும் தன்மை. இது இவனிடம் பிறவிமுதலே இருக்கிறபடியால், இதை ஒருவன் தான் புதிதாகச் செய்துகொள்ளவேண்டியதில்லை.

சிலர் ப்ரபத்தியை ஒரு அதிகாரி செய்யவேண்டிய கார்யம் இல்லை என்றும், ஏற்கனவே அவனிடம் இருக்கும் அதிகாரிவிசேஷணம் என்றும் சொல்லுவதற்கு, ஸ்வர்க்கத்திற்கு யாகம் ஸாதநமாயிருப்பதுபோல, மோக்ஷத்திற்குப் பிரபத்தி பிரதானஸாதனமில்லை, அப்பிரதாநோபாயம் என்று கருத்து.

அப்பிரதாநோபாயமான ப்ரபத்தி ஸாத்யோபாயம் (=ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதான உபாயம்); ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே ஸித்தமாயிருக்கும் உபாயமான ஈச்ரவன் ஸித்தோபாயம்.

விஶேஷணத்வாதி ஸாமர்த்யம் ஸித்தோபாயஸ்வரூபாநு ஸாரம். [28] ஶ்ருதியில் ந்யாஸப்ரஹ்மஶப்த ஸாமாநாதிகரண்யமும் அநுஸாரம். 'ஸம்பந்தஜ்ஞாநஹீநஶேஷபூத னுக்கு ஸம்பந்தஸித்தமில்லாத விஷயத்தில் பக்தியும் ப்ர பத்தியும் கைங்கர்யமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்' என்னா யிருக்க, பக்தியோகத்தை விசேஷித்து ஸ்வரூபவிருத் தம் என்றவர்களுக்கு அதிகாரிவிஶேஷஸாபேக்ஷ விரோதத்திலே தாத்பர்யம். ஶௌசாசாராதிகாரபூர்வாதி ஹேதுத்தாலே ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களும் ப்ராயஶ்சித்தாதிகள் எல்லாவற்றிலும் ஸாம்யம்.

இப்படி யதாதிகாரம் ஸர்வமுக்திப்ராயஶ்சித்த மாக விதித்த பக்திப்ரபத்திகளில் ஒரு வழியிலே இழிந்தவனுக்கு அப்போதே உத்தரபூர்வாகாஶ்லேஷ விநாஶங்கள் உண்டாம். உத்தராஶ்லேஷம் ப்ராமாதிக விஷயம். விவேகாதிபூர்த்தியுடையாருக்கு புத்தி

---

[28] ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா (தை. உப. 49.) ந்யாஸவித்யை என்னும் சரணாகதியே பரமதர்மம் என்று ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மா என்னுகிறார்.

ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம் தை. உப.

அந்தர்யாமிபர்யந்தமான ப்ரஹ்மா ந்யாஸவித்யையால் அடையத் தக்கவனாகையால், வித்வான்கள் ப்ரஹ்மாவையே 'ந்யாஸம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். (கார்யத்தில் காரணோப சாரம்.)

பூர்வாகம்—ப்ரபத்திசெய்வதற்கு முன் செய்த பாபங்கள்;
உத்தராகம்—அதற்குப் பின் செய்யப்பட்டவை
அஶ்லேஷம்—ஒட்டாமை. ப்ராமாதிகம்—புத்திபூர்வமாகச் செய்யாதது.

ஸத்வோத்தரராவும் அஜ்ஞானத்தில் புகாது; ஜ்ஞானிகளுக்கு மின்னொளி போலே தோற்றிப் ப்ராயஶ்சித்தாநுமாய் மறையும். ராகாதிகாரிநர் முடையாருக்கு ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே *பிரிதலுண்டாம். ஸத்வோத்தரவிநாஶம் ப்ராரப்தநிர்ணயவிஷயம். ஸ்வதந்த்ரப்ரவர்த்திநிஷ்டனை †செய்த வேள்வியனுக்குப் ப்ராரப்தகாரணமான ஸுக்ருதத்திலும் ஆதிக்யயின் அளவுக்கீடாக தேஹாந்தராதிஹேதுவான அம்சம் கழியும். [29]"யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா:" [30]"ப்ரஸந்நே ஸகலம் தேவே" இத்யாதிகளின்படியே இவனளவில் ஸர்வேஶ்வரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரஸந்நராவார்கள். 'ஸமவர்த்திக்ருஹீதனுக்கு யமவஶ்யதாதிகள் இல்லை' என்னு

*பிரித்தலுண்டாம்—க. †செய்தவேள்வியனவனுக்கு—க.

‡5. 7. 5. செய்யப்பட்ட தங்கள் கடமையையுடையவர்கள்; அதாவது க்ருதக்ருத்யர்கள்.

[29]யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ॥
ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே ॥

எவருடைய அனுக்ரஹமிருக்கும்போது இந்த ஸகலப் பிரஜைகளும் ஸந்தோஷத்தை அடையுமோ, அப்பேர்ப்பட்ட ராமன் (தன்னால் அநுக்ரஹிக்கப்படுமவருள் ஒருவரான வாநரராஜனின் அநுக்ரஹத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்.)

[30]ப்ரஸந்நே ஸகலம் தேவே ப்ரஸந்நாய சராசரம் ।
ப்ரஸந்நே தேவதேவேஶே கேஶவே ஸாத்வதே ॥

தேவதேவனும் பக்தர்களிடம் பிரியமுள்ளவனுமான கேசவன் அவனிடத்தில் ப்ரஸந்நமாயிருக்கும்போது, தெளிந்த மனதுடைய அவனிடத்தில் ஸகல சராசரங்களும் ப்ரஸந்நமாக ஆயின.

மிடம் [31]"பரிஹர மது ஸூதந ப்ரபந்நாந்," [32]"தேவம் ஸார்ங்கதரம் விஷ்ணும்", [33]"நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை," [34]"நமன் கூறு செய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே" [35]"நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்

---

[31]ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம்
வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே ।
பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந்
ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் ॥

கையில் பாசத்தை ஏந்திய தன் தூதனைப் பார்த்து யமன் அவன் காதோடு (ரஹஸ்யமாகச்) சொல்லுகிறான், 'பகவானை ஆச்ரயித்தவர்கள் பக்கம் செல்லாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கு ஸ்வாமியேயொழிய, வைஷ்ணவர்களுக்கு அல்ல' என்று.

[32]தேவம் ஸார்ங்கதரம் விஷ்ணும் யே ப்ரபந்நா: பராயணம் ।
ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ: ॥

சார்ங்கவில்லைத் தரித்தவரும், எல்லோருக்கும் சிறந்த பயனும் தேவனுமான விஷ்ணுவை எவர் சரணமடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு யமனிருக்கும் உலகத்தில் இருப்புமில்லை, நரகவாஸமும் கிடையாது.

[33]5. 2. 1. நலியும்=துன்புறுத்தும், நரகமும், நைந்த=நிலை கெட்டது; யமனுக்கும் இப்பூவுலகில் ஒரு வேலையுமில்லை.

[34]தி. ச. வி. 116. நமன்=யமன், கூறுசெய்துகொண்டு=பெருமாளோடு கூடின என்னைப் பிரித்து, இறந்த குற்றம்=கழிந்த பாபத்தை, எண்ண வல்லனே=எண்ண சக்தியுடையவனோ?

[35]திருமாலை 1. நமன் தமர் தலைகள் மீதே=யமனுடையவும் யமகிங்கரர்களுடையவும் தலைகள் மீது, நாவலிட்டு='நாவல்' என்று ஜயித்தார் சொல்லும் சப்தத்தைக் கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம்=ஸஞ்சரிக்கிறோம்.

மீதே,” [36]“நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி” இத்யாதிகளாலே அறியலாம். ஆகையால் இப்படி நிஸ்ஸம்ஶயனான இவன் [37]“ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்,” [38]“எத்தினால் இடர்க் கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே,” [39]“திருமால் தலைக் கொண்ட நங்கட்கெங்கே வரும் தீவினையே” இத்யாதிகளின்படியே நிரபேக்ஷனாய், நிர்ப்பரனாய், ‡நிர்ப்பயனும். மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது மடலூரும்

‡நிர்ப்பயனும். அங்கும் அவ்வவஸ்தையில்லாதபோது—க.

நிர்ப்பயனாய் நிஸ்ஸம்சயனுமாம்—ம.

மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது=பகவானைவிட்டுப் பிரிவினால் உண்டான தளர்ச்சி அதிகமாய், அதனால் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் நிலைமையில்லாதபோது, மடலூருமவஸ்தையாய்=வழியல்லாவழியாலாவது அடைய விரும்பி மடல் எடுத்து, பகவானை நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பெறும் நிலைமையாய்; இப்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு நெஞ்சு ஒரே மாதிரியாக எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும்.

36 திருமாலை 12. நரகமே=(யமனும் முத்கலனும் பகவந்நாமத்தைப்பற்றிப் பேச, அப்போது நரகத்திலுள்ளவர்கள் அதைக் கேட்க அத்தாலே) அந்த நரகமே, சுவர்க்கமாகும்=போக பூமியாக நினைக்கத்தக்க, நாமங்களுடைய=திருநாமங்களையுடைய, நம்பி=பரிபூர்ணனே.

37 10. 4. 3. ஆழியான்=திருவாழியைக் கையில் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஆள்கின்றான்=விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறான். ஆரால் குறைவுடையம்=ஒருவராலும் ஒரு குறையையுடையோமல்லோம்.

38 தி. ச. வி. 115. ஏழை நெஞ்சமே=அறிவற்ற நெஞ்சே! (ஸர்வேச்வரன் தன் மேன்மை பாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க) எத்தினால்=எதனாலே, இடர்க்கடல்=துக்க ஸாகரத்திலே, கிடத்தி=கிடக்கிறாய்.

39 தி. வி. 88. திருமால்=சிறந்த ஸம்பத்துப் போன்ற பகவானிடத்தில் மோஹமென்னும் பக்தியின், தலைக்கொண்ட=மேலெல்லையிலிருக்கிற, நங்கட்கு=எங்களுக்கு, தீவினை எங்கே வரும்=(பழி முதலிய) பாபங்கள் எங்கே வரும்.

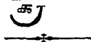
அவஸ்தையாய், [40]மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு மனம் ஏகம் எண்ணியிருக்கும்.

முன் செய்த வினைத்திரளில் முளைத்த தன்றி
மற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்
தன் செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்
தழல் சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின் செய்யும் வினையில் நினை வொன்று தொன்றும்
பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகால் மாற்றும்
என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமான் எண்ணம்
எண்ணுதார் எட்டிரண்டும் எண்ணு தாரே. 11.

இதி
ஶ்ரீ பரமபதஸோபாநே
பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ ||

---

[40] 9.3.7.

உறையிட்டவாளென ஊனுளுறைகின்ற யோகிகளை*
†நறுமட்டொழிவற்ற நற்றாளவேந்திய நாயகனார்
நிறைமட்டிலாத நெடும்பயன்காட்ட நினைத்துடலச்
சிறைவெட்டி வழிப்படுத்தும் வகை செப்புவமே. 12.

இப்படி முன்பு பண்ணின ஸங்கங்களுக்கெல்லாம் தத்த்வாதிகாராநுகுணமாக வ்ரவத்த்வாநிவ்ராயசித்தம் பண்ணி, மேல் ஸங்கங்களில் மூயலாதபடி [1]'உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்மூன்றையும் உள்ளிக் கெடுத்து' [2]'குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடும் ஒன்றிநின்று, [3]'நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து,' ஸஂஸாரி ஸாலபமான பரிபூர்ணாநுபவம் பெறுமையாலே, வாய்க் கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே முழுகினவனைப்போலே, தன் ஸவஸ்தையைக் கண்டு [4]'இரக்கமனத்

---

*யோகிகளை—ஸ. †நறுமட்டெழிலுற்ற—ஸ.

[1] 1. 2. 8. உள்ளம் உரை செயல்=மனது, வாக்கு, காயம் ஆகிய, உள்ள=(நம்மிடமே) யிருக்கும், இம் மூன்றையும், உள்ளி=(இவற்றின்பிரயோஜனத்தை)ஆராய்ந்து, கெடுத்து=(மற்ற விஷயங்களில் செல்வதைத்) தவிர்த்து.

[2] 7. 4. 11. கோவர்த்தன பர்வதத்தைத்தூக்கி உபகாரம் செய்த கிருஷ்ணனுடைய அடியாரோடு, ஒன்றி நின்று=ஒன்றாய்க் கலந்து நின்று.

[3] 10. 6. 2. நாட்டாரோடு=(அந்நபாநாதிகளை விரும்பி ஓடும்) ஸாமாந்ய ஜநங்களோடு,இயல்வு=ஸஹவாஸத்தை,ஒழிந்து=விட்டு.

[4] 2. 4. 3. இரக்கமனத்தோடு= (துக்கத்தினால்) தளர்ந்த நெஞ்சோடு, எரியணை=அக்நிக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் அரக்கும், மெழுகும், ஒத்து=போல் இருந்து; அவைபோல் உருகி என்றபடி.

தோடு எரியணை அரக்குமெழுகுமொத்து'க் [5]'கரியநாழிகை ஊழியில் பெரியதாய், [6]'கங்குலும் பகலும் கண்துயில் அறியாதே' [7]'என் சொல்லி உய்வன் இங்கு அவனை விட்டு' என்னும்படி ஸம்ஸாரத்தில் *அடிதரியாதே, [8]'மருளொழி' [9]'மங்கவொட்டு உன் மாமாயை' [10]'மாயம் செய்யேல்' என்று வளைத்து, ஸ்ரீவசநிவாக்யோத்தாரணமே ஸ்ரீஷாந்ஸஜநாசமாம்படி [11]'அவாவற்று வீடுபெறும்' அதிகாரிக்கு [12]'வைத்தநாள் வரை எல்லை குறுகி' யோகஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லும் †ஆயுரவஸாநநிஷிதங்களாலும் அதிஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்கி [13]'ஒன்பதுவாசல் தானுடைக் குரம்பை

---

*அடிதெரியாதே—க. (தரியாதே=ஸம்ஸாரதுக்கம் பொறுக்க மாட்டாமையால் அடிதரிக்கவில்லை.)

†ஆயுரவஸாநங்களாலும்—க.

5 தி. மொ. 8. 5. 6. கரிய=கொடிய (அல்லது கறுத்த ராத்ரியின்), நாழிகையானது, ஊழியில்=கல்பகாலங்களைக் காட்டிலும் பெரியதாய்.

6 7. 2. 1. இரவும் பகலும் (ஒரு ஸமயத்திலாவது) கண்கள் துயிலவேண்டுமென்று அறியாள்.

7 9. 9. 10. இவ்வுலகில் (ஹிம்ஸிக்கும் பொருள்களுக்கு நடுவே இருந்து) அவனையொழிய, எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பேன்.?

8 10. 6. 1. அஜ்ஞாநத்தை விடு.

9 10. 7. 10. உன் மாமாயை-உன்னுடைய ஆச்சர்யமான இந்த ப்ரகிருதியை (சரீரத்தை), மங்கவொட்டு - நசிக்கும்படி செய்.

10 10. 10. 2.

11 10. 10. 11. (ஆசைகள் தீர்ந்து மோக்ஷத்தைப் பெறும்.)

12 3. 3. 10. வைத்த - ஈச்வரன் நியமித்துவைத்த, நாள்வரை - ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான, எல்லை குறுகி - எல்லை அணுகி.

13 தி. பெ. 1. 6. 9. நவத்வாரங்களையுடையதான இந்த சரீரத்தை விட்டுப்பிரியும் காலத்தில். (குரம்பை - சிறுகுடில், சரீரம்.)

பிரியும்போது' உத்தராயணம், தக்ஷிணாயநம், பூர்வ பக்ஷம், அபரபக்ஷம், பகல், இரவு, ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸர தெய்வமிஷாநிவித்விதைகள் என்கிற வாசியறச் [14]'சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரண மானால்' [15]'இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி வேண்டாதபடி' [14]'வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான், இவனுக்கு அடியிலே ஸுமேஷவிநாஸவஸவதெமவிஷ யங்களாய்க்கொண்டு, மாற நினைப்பிட்டுக் கிடந்த உத்ர வஷவட்வாணுவாவங்களை மாற்றி, [16]"விமேஷ ஹேஷ வாக்ரூதம் ஆவி யெஷ வ ஊஷ்ரூதம்" ஐதூரி களின்படியே [17]"நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்

[14] 9. 10. 5. தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன் திருவடி களையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம், சரணமாகும் - ரக்ஷகனாகும்; மரணமானால் - அவர்கள் இறந்ததுமே, வைகுந் தம் கொடுக்கும் பிரான் - பரமபதத்தைக் கொடுக்கும் உபகா ரகன்.

[15] 10. 6. 1. இருள் தரும் - இருக்க இருக்க அஞ்ஜானத்தையே தருகிற, மாஞாலத்துள் - பெரியதான ஸம்ஸாரத்தில், இனியும் ஓர் பிறவி வேண்டாதபடி.

[16] 'விஸ்ருஜ்ய ஸ்நயொமெந ஸ்ரூஹாவெதி ஸநாதநம்'

என்று உத்தரார்த்தம்,

(மனு 6. 79) தனக்குப் பிரியமானவர்களிடத்தில் தன் புண்யத்தையும், தன்னை த்வேஷித்தவர்களிடத்தில் தன்பாபத் தையும் விட்டு விட்டு, பக்தியோகத்தின் பலனாக, நித்யமான பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

[17] பெரி. 5. 4. 3. இவ்வுலகிலுள்ள பாபங்களெல்லாம் (சும்மெனா தே - 'சும்' என்ற சப்தத்தைக்கூடச் செய்யாமல்) மூச்சு விடா தே முன்பிருந்தவிடத்தைக் கைவிட்டு 'தொடர்கிறார்களோ' என்று பயந்து ஓடி, தூறுகள் பாய்ந்தனவே - புதரிலேபோய் விழுந்து ஒளிந்தன.

(தூறு - பகவத்கிருபை போகாத இடம்; இங்கு ஸம்ஸாரிகள்)

மெனுதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே" என்னும்படி அநுகூல ப்ரதிகூலருடைய *ஆநு-கூல்ய-ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் ஃபலமாகக் கொடுத்து, [18]"சாமிடத்து என்னைக் குறிக்கொள் கண்டாய்," [18]"அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்" †என்றவன் கர்மவிசேஷத்தாலே [19]"யம் யோகிநோ ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேசயந்தி"

*ஆநுகூல்யப் பிராதிகூல்யங்களுக்கும் பலம் கொடுத்து—க.

†அவன் கர்ம விசேஷத்தாலே—க. என்னும் இவன்—வ.

(என்ற ப்ரபந்நன், செய்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தின் பெருமையாலே.)

[18]பெரி. தி: 4. 10. 2; 4. 10. 1. மரணம் அடையும் ஸமயத்தில் (உன்னை நினைக்கமுடியாதவனான) என்னை நீ திருவுள்ளம்பற்றி அருளவேணும். அப்போதைக்கு - சக்தியில்லாமலிருக்கும் மரணதசையில் ரக்ஷிப்பதற்காக, இப்போதே - (சரீரம் இந்திரியம் முதலியவை இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற) இப்போதே, சொல்லிவைத்தேன்.

[19]பார. சா. 46. 139. 'ஸ தம் ஸாக்ஷாத் ஹரிரீக்ஷணை: ப்ராணாந் ஜஹௌ ப்ராப்தஃபலோ ஹி பீஷ்ம:' என்று உத்தரார்த்தம்.

உயிரைவிடும் காலத்தில் யோகிகளெல்லாம் மிகுந்த ப்ரயத்னத்தால் எந்த பரமாத்மாவை மனதில் தியானம் செய்கிறார்களோ, (தம் எதிரில் இருந்த அவரைக் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டே பீஷ்மர் உயிரைவிட்டார். பெறும் பேற்றைப் பெற்றவரல்லவோ பீஷ்மர்.)

என்னுமவஸ்தை இல்லையாய், 20'காஷ்டபாஷாணஸந்நிப'னாய்க் கிடக்கிலும் 20'அஹம் ஸ்மராமி' என்கிறபடியே தன் நினைவை இவனுக்கு நினைவாக்கி, 21'கேவலம் மதீயயைவ தயயாऽதிப்ரபுத்த:' என்கிறபடியே அதிப்ரபுத்தமாக ஸ்வவிஷயத்தில் வெளிச்சிறப்பாலே 22அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்காரமநோரதனும்படி பண்ணி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குப் போலே யமகிங்கர நிரபேக்ஷமாகத் தானே உத்க்ரமண நிமித்தமாக நின்று,

23வாகாதீந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மநஸ்ஸிலும், இவற்றோடே கூடின மநஸ்ஸைப் ப்ராணவாயுவிலும், இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றோடும் கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்

20ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் ।
அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் ॥
(என்னிடம் ப்ரபத்தி செய்தவனை) என் பக்தன் மரண காலத்தில் கட்டையும் கல்லும் போல் இருந்தாலும், நான் அவனை நினைத்து உயர்ந்த பதமான பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுவேன்.

21சரணாகதிகத்யம். வேறொன்றை எதிர்பாராமல் என்னுடைய தயையினாலேயே மிகவும் தெளிவான ஞானத்தையுடையவனாய். (வெளிச்சிறப்பு - தெளிவான ஞானம்.)

22சரணாகதிகத்யம் 'பகவானே பரமப்ராப்யம்' என்ற சாஸ்திரத்தினால் உண்டான ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஏற்பட்ட மநோரதம் நீங்காதவனாகச் செய்து.

22அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்காரமநோரதனும்படி ப்ரஹ்மருத்ர—க உத்க்ரமணம் - வெளிப்புறப்படுதல்.

23வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்று கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து. (பாயு மலமூத்ரங்களை விடுவதற்கும், உபஸ்தம் ஆநந்தாநுபவத்திற்கும் ஆனது); காது, த்வக், கண், மூக்கு, நாக்கு என்று ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து.

மாவிலும், இப்படிச் *சேர்ந்த இவனை இஶ்ஶரீரைகதேஶமான ஸூக்ஷ்மபஞ்ச பூதங்களிலும், இவை எல்லாவற்றையும் கூட ஹ்ருதயஸ்தனான தன் பக்கலிலே சேர்த்து, இவனை இளைப்பாற்றி;

இப்படிப் பொதுவான உத்க்ராந்திக்ரமம் நடந்தால் முமுக்ஷுவான இவனை †லோகாந்தரங்களுக்கு வழிகளான ஹ்ருதயநாடீ நூற்றிலும் ப்ரவேசிப்பியாதே, 'ஸுஷும்நை' என்றும், 'ப்ரஹ்மநாடீ' என்றும், 'மூர்த்தந்யநாடீ' என்றும் பேர்பெற்ற ஹ்ருதயமூர்த்தந்யநாடியில் ஶ்ருதிப்ரஸித்தமான த்வாரம் [24]வெளிச் செறிக்கப் பண்ணி, அதிலே ப்ராணேந்த்ரியஸமாயுக்த ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடேகூடப் ப்ரவேசிப்பித்து, [25]பத்மகோச-ஸ்தந-வதவலம்பிதமாய்க்கொண்டு §ஜ்வலிக்கிற ஹ்ருத்புண்டரீகமத்யத்திலே [26]ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலேகொண்டேறி, [27]ஏகாதச

*சேர்ந்த—ம. †லோகாந்தரங்களுக்கும் வழிகளான—க
§லம்பிக்கிற—வ

[25] பத்மகோசம் - தாமரை மொட்டு; ("பத்மகோசப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம்"; ஸ்தனம் - ய ஏஷ ஸ்தந இவாவலம்பதே—தைத்திரீய உபநிஷத் 1. 6.

[26]ஸூக்ஷ்மஸுஷிரம் -மிகவும் சிறிய த்வாரம்.

[27]ஏகாதசத்வாரமான - பதினொருத்வாரங்களையுடையதான இரண்டு கண், இரண்டு காது, இரண்டு மூக்கு, வாய், குதம், சிச்நம், நாபீ, ப்ரஹ்மரந்த்ரம் என்று பதினொன்று என்பர். ஆனால் கீழே 'ஹ்ருத்புண்டரீக மத்தியத்திலே ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி' என்று வாக்யமிருப்பதால், நாபியைச் சேர்க்காமல், இந்த த்வாரத்தைச்சேர்த்துப் பதினொன்று என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நிர்வாஹம்.

ஸாரமான 'ப்ரஹ்மநாடீ' என்று பேர் பெற்ற ஸுஷும்நா நாடியின் மூர்த்தந்யத்தில் 'ப்ரஹ்மரந்த்ரம்' என்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு, நாடிகளோடே சங்கிலித் துவக்குப் போலே *பிணைத்துவைத்த ஸூக்ஷ்ம ஸூர்ய கிரணங்களை அவலம்பமாக்கி வைகுந்தம் புக வழிப்படுத்தும்.

முன்கருவி ஈரைந்தும் மனத்தில் கூட்டி
  முக்கியமாம் மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லாம்
நன்குணரும் உயிரில்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
  நண்ணுவித்துத் தான்தன்பால் வைக்கும் நாதர்
ஒன்பதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தாய் உள்ளே
  ஒருகோடி துயர்விளைக்கும் உடம்பாய் ஒன்றும்
வன்சிறையின் தலைவாசல் திறந்து நம்மை
  வானேறும் வழிப்படுத்த மனமுற் றானே. 13.

இதி
ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநே
ஷஷ்டம் உத்க்ராந்திபர்வம் ||

---

*பிணைத்துவைத்து ஸூக்ஷ்ம—க.

தெருளார் பிரமபுரத்திறை *சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தாம்
†இருளார் பிரமபுரச் சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
டருளாலமரர் நடத்த இம்மாயை கடந்ததற் பின்
மருளார் பவநரகச் சுழலாற்றின் ‡ சூழ்ச்சியிலே. 14.

இப்படிப் புண்யபாபங்களாகிற பொன்னும் இரும்புமான விலங்குகளைக் §கழித்து, ஸூக்ஷ்மசரீரமாகிற சிறையினின்றும் ஸௌஹார்த்தப்ரஸாதமுன்னை ஹார்த்தன் நயிப்பிக்கப் புறப்பட்டவனைப் பண்டு இறைகொண்ட தேவர்கள் பரவசராய், அதிஹ்ருஷ்டராய் ஆணதிவாரராய், காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட; 'அர்ச்சிஸ்' என்றும் 'அக்நி' என்றும் பெயரையுடைய ஆதிவாஹிகன் வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து, [1]சூழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்காரத்தோடே தனக்கடைத்த எல்லை நடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் சுக்லபக்ஷமும் உத்தராயணமும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள். காலவாசி சப்தங்கள் இங்கு காலாபிமாநிதேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. பராசுடாயந ஸம்ஹிதையில் [2]"அர்ச்சிரஹஸ் ஜ்யோத்ஸ்நீம் ஸுக்லபக்ஷம்" என்று பகலுக்கும் சுக்லபக்ஷத்திற்கும் நடுவே 'ஜ்யோத்ஸ்நீம்' என்று ஒன்றைச் சொன்னது ஸ்ருதிவிஜ

*சேர்ந்திட வந்தவர்—வ †அருளால்பிரம—க ‡சுழற்சியிலே-க.
§கழற்றி—ம. கழித்து ஸ்தூல சரீரங்களாகிற—க.

[1] 10. 9. இத்திருவாய்மொழியில் முக்தனுக்குச் செய்யப்படும் உபசாரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. [2]பராசுடாயநஸம்ஹிதை.

மான ஸூத்ரத்திற்கு அநுகுணமாக ஸாமாந்யவிஷயமாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வாதிவிஶேஷாஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவாக்யங்களுக்கும் அநேகஶாஸ்த்ராநுஸாரமாக நிர்வாஹம் கண்டு கொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கு அநந்தரம் வாயுதேவதை வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயு தன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே ஸர்வஶாஸ்த்ரங்கள் தேவலோகஶப்தத்தாலும் வாயுலோகஶப்தத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கு அநந்தரம் ரதசக்ரரந்த்ரம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக் கிட்டும். [3]"தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு" என்றும், [4]"மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்னதோர் இல்லியினூடு போய்" என்றும், [5]"சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று" என்றும் [6]"இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றிவைத்து" என்றும்

---

[3] சிறியதிருமடல்-7. தேரார் - தேரையுடையனாய், நிறைகதிரோன் மண்டலத்தை = பூர்ணகிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தை, கீண்டு புக்கு=பிளந்து (கொண்டுபோய் பரமபதத்தைப்) பிரவேசித்து.

[4] பெரியதிருமடல்–16. மன்னும் - நித்யமான, கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நல் நடுவுள் - (அணையவொண்ணாதபடி) கொடிதானகிரணங்களுடைய ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியில், அன்னது ஓர் - அப்படிப்பட்ட ஒரு, இல்லியின் ஊடு-சிறுவழியின் நடுவே சென்று.

[5] தி. ச. வி. 67. சண்ட - கடிதான, மண்டலத்தின் - ஆதித்ய மண்டலத்தின், ஊடு சென்று - நடுவே போய்.

[6] பெரி. தி. 4. 9. 3. இருள் அகற்றும் - இருட்டைப் போக்கிக் கொண்டு, எறிகதிரோன் - வீசுகிற கிரணங்களையுடையனான ஆதித்யனுடைய, மண்டலத்தூடே - மண்டலத்தின் வழியாக ஏற்றிவைத்து.

[7]"ஸூர்யத்3வாரேண தே" என்றும், [8]"யோ விஸ்வா ஸர்யமண்ட3லம்" என்றும், [9]"ப்ரவிஸ்ய ஸூர்யமண்ட3லம் விஸ்வா" என்றும் சொல்லுகிற ஸூர்யமண்ட3லபே4தா3தி3கள் ப்ராக்ருதப்ரளயாதி3களில் அண்டாதிபதி முதலானோர் முக்தராம்போது ஸம்ப4வங்களாகையாலே, இவை இங்குள்ளார்க்கு ஆகக் கடவன. 'ஸூர்யத்வாரத்தாலே போவார்கள்' என்றது ஸாமாந்யாங்களிலே [10]"ஆட3ம்ப3ரத்தினுடைய நாதம்போலே" என்று விஶேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஆதித்யன் நடத்தப் போய், சந்திரனைக் கிட்டும். யஜுர்வேத3த்தில் சொன்ன வஸ்த்ரப்ராப்தி ஸ்வர்க்கத்தில் ஶரீரவிஶேஷப்ராப்திக்காகச் சொல்லிற்று. த3க்ஷிணாயநத்தின் முமுக்ஷுவுக்கு ந்யாஸவித்யையில் சொன்ன வஸ்த்ரஸாயுஜ்யம் உத்தராயணத்தினுடைய ஸூர்யஸாயுஜ்யம் போலே விஶேஷாயம். இங்கு ஆதிவாஹிகரில் ஒருவனை சந்த்ரனுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரன் வழிநடத்த தூதநாஸ்வம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலே போமளவில், வித்3யுத்3வாநிதேவதை வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும்.

---

[7]பார. சா. 354. 13.

தேஷாம் வை க்ஷேமயாநம் மஹதாம் த்3விஜஸத்தம।
ஸர்வாந்லோகே தமோ ஹந்தா ஸூர்யத்3வாரம் உச்யதே॥

க்ஷேமமான மார்க்கத்தில் செல்லுகிற அவர்களுக்கு ஸகல லோகத்திலும் இருட்டைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற ஸூர்யன் த்வாரமாக (வழியாக)ச் சொல்லப்படுகிறான்.

[8]யாஜ்ஞ. 4. 167. [9]

[10]ஆடம்பரம் - (மத்தளம் போன்ற) ஒருவகை வாத்யம்.

வைத்யுதன் தன்னையே *'அமாநவன்' என்றும், அவன்தானே ப்ரஹ்மத்தை ப்ராபிக்கும் என்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கையும் அதனுடைய ஸஹவாஸத்தையும் இடமாகக் கொண்டுவந்த வருணனும், அவன் பின்னே அடையுண்ட இந்திரனும் ப்ரஜாபதியும், அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தாமெல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள்.

[11]'அமாநவனுடைய ஸஹித்ருத்வம் ஸ்வயம் நவஸஹம்' என்கிற பாஷ்யம் [12]'வருணாதிகள் அநுக்ராஹகர்' என்கையாலே அநுக்ராஹகாந்யதாத்திலே தாத்பர்யம். [13]ஒரு ச்ருதியிலே 'அமாநவன்' என்றும், வேறொரு ச்ருதியில் 'மாநவன்' என்றும் சொல்லப்பட்டவர்களில் 'முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநவனும் வழிநடத்துவார்கள்' என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். க்ரமநியமமும் ஏகவாக்யமாகையாலே, 'விகல்பமாதல், ஸமுச்சய

* அமாநவன் என்றும், மாநவன் என்றும்—வ.

11 தத்ர அமாநவஸ்ய ஸஹித்ருத்வம் ஸ்வயம் நவஸஹித்வம் ஸ்யாதே (ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 3. வருணாதிகரணம்.)

12 வருணாதயஸ்து அநுக்ராஹகா இதி தேஷாமபி ஆதிவாஹிகத்வமநயோ விருத்த வரமவ

(ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 4. ஆதிவாஹிகாதிகரணம்).

13 தத்புருஷோঽமாநவஸ் ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி—

அமாநவன் என்னும் புருஷன் இவர்களைப் பிரஹ்மத்தினிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். (சாந்தோக்யம்.)

தாந் வைத்யுதாத் புருஷோ மாநவ ஏத்ய ப்ரஹ்ம லோகாந் கமயதி (ப்ருஹதாரண்யகே 8. 2. 15.)

மானவஸனான புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்.

மாதல்' என்று சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விகுவ ஶொஷாழிகளைப் பார்த்து 'ஒருவருக்கு இரண்டு பேர்' என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே ஸாஷ்த்ராழிகளையும் [14]"அர்சிஷோஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம்," [15]"ஸம்வத்ஸராதாதித்யம்," [16]"அர்சிராதிநா தத்ப்ரதிதே:" இத்யாதிகளான ஸூத்ரங்களையும் அநுஸந்திப்பது. 'மாநவனல்லாத புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கலி னின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்' என்று ச்ருதி சொன்னது [17]"வைத்யுதேநைவ ததஸ்தச்ச்ருதே:" என்கிற ஸூத்ரப்ரமாணமாக ஸாநயகவுநாதி

---

14 அர்ச்சி: = அக்னி, அஹ: - பகல், சுக்லபக்ஷம்.

15 ஸம்வத்ஸராதாதித்யம் ப்ரஜாபதிஹரத:

வாயுவருணௌ ஸவிதா தா

ஶாஸாஷஶதமோஷ்டயோ ஶ்ருதநாஸ்வஸந்தேஸ்வக

ஶ்ருதித்வமப்:।

வசேந்த்ர விஷ்ணுஜ ஜலேஶஸஹஸ்ராந்தியவதிஸஸ்ஹஜா

நாசமீஶ:

தே ஶமாஷ்வஸ்ரமிப்ராஶேஶ திவஸநலியவா

விஶ்வேந்த்ரா நியந்தா: ॥

(இந்த ச்லோகம் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் ஜீவஸரம் 60-வது ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

16 அர்சிராதிநா தத்ப்ரதிதே: உபயநாஸ்ஶாரதைகே

தத்து । அவி வைத்யுத வாரணேந்த்ர ப்ரஜாபதீந்

ஶ்ருதிவாஹிகாநாஹா: ॥ (தத்வஸாரம் 102)

17 ப்ர. ஸூ. 4. 3. 5. தத: - வித்யுத்தேவதைக்கு மேல், வைத்யுதேநைவ - (அமாநவனென்னும்) வைத்யுதனாலேயே (உபாஸகர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்; தச்ச்ருதே: - அப்படியே ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால்)

களாலே நிர்வஹிக்கலாம். இதனால் அக்கரையில் அமா நவனைச் சொன்ன ஸம்ஹிதைக்கும் விரோதமில்லை.

இவ்வர்ச்சிராதி தேவதைகளெல்லாம், 'கர்ம விசேஷங்களாலே பதம் பெற்ற ஆதிவாஹிகாத்ய்ராதிதேவதைகள் என்றும், 'அமாநவனை நித்யஸூரிகளிலே *ஒருவனாக இசைந்து, கீழுள்ளாரைக் கர்மவஶ்யர்' என்றும், 'இவர்களெல்லாரும் அமாநவனைப் போலே ஸமவஸ்யாக்ஷராய் அர்த்யாதிவிஷயர்திகளுக்கு அர்சிதேவதைகளான சில நித்யஸூரிகள்' என்றும் பக்ஷங்கள் நடக்கும். இவ்வர்சிப்ராக்ருதி அண்டம்தோறும் உண்டாயிருக்கும்.

முமுக்ஷுவுக்கு [18]ப்ரஹ்மகாயநிஷேவணாதிகள் சொல்லுமிடங்கள் உபாஸ்யாந்யாயத்தாலே விசேஷ விஷயம். விஹவ்யாஹ்ருதயோகாதி பராவர்த்தம் சொல்லுமிடங்களுக்கும், [19]ப்ராணாதீக-ஶிஶுபால-அயோத்யாதிகளுக்கும் சொன்னதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

---

* ஒருவனாக இசைத்து—க.

[18] ப்ரஹ்ம-காய-நிஷேவணாதிகள்— ப்ரஹ்மலோகம் சென்று ப்ரஹ்மாவின் சரீரத்தில் புகுந்து, அவர் அநுபவிக்கும் ஸுகங்களையெல்லாம் அவரோடொக்க அநுபவித்தல் முதலானவை. அந்த ஸுகத்தை அநுபவித்துப் பிறகு மோக்ஷத்தையடைய விரும்புவோருக்கு இந்த மார்க்கம். மதுவித்யையை அநுஷ்டிப்பவர்களும் அதேமாதிரி அந்த உபாஸநத்தின் மஹிமையினால் அஷ்டவஸுக்களில் ஒருவனாகி அவர்கள் போகத்தையெல்லாம் அநுபவித்து பிறகு அங்கேயிருந்தே மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

[19] ஶிஶுபாலனுக்கு அங்கேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் லயித்து முக்தி உண்டாயிற்று; அயோத்யாவாஸிகளுக்கு ஸாந்தாநிகலோகம் போய் அங்கிருந்து மோக்ஷம். சிசுபாலனுக்கு அவ்விதம் கிடைத்ததும் அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடைக்கதும் விசேஷவிஷயமேயல்லது, பொதுவானதல்ல.

'நிவ்ருத்திஸ்தன் பஞ்சபூதங்களையும் அதிக்ரமிக்கும்' என்று மநு சொன்னது, 'யஷ்டகவாஸம் முதலாகத் தொடங்கி அஜ்ஞாநவ்ருத்திஸோகங்களையும் 20அண்டகடாஹத்தையும், உத்தரோத்தரங்களான *ஆவரணஸப்தகங்களையும், இவையெல்லாம் உள்ளாம்படி பரந்த தமஸ்-தத்வத்தையும் ஹெளிக்கும்' என்று ஶ்ருதிகள் சொன்ன தத்வாதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

'இவ்வழிபோய் மதியாகப் போனவர்கள் ஆவதிக்கியார்கள்' என்கிறது 21ஸவ்லோகாநுஸஞ்சாரமுதிவஸத்தாலே 'ஸம்ஸாரியார்கள்' என்றதாயத்தனே. 22வைதிகன்புத்ராதிகள் இவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே ஸெள

---

* ஆவரணங்களையும் இவையெல்லாம் உள்ளாம்படியான பரந்த-க

20அண்டகடாஹம் = ப்ரஹ்மாண்டத்திறுடைய மேல் ஓடு. தசகுணிதோத்தரங்களான=ஒன்றைவிட ஒன்று பத்துமடங்கு அதிகமாக இருக்கிற. ஆவரண ஸப்தகங்கள்=ஆடைபோல் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக சுற்றியிருக்கும் ஏழு ஆவரணங்கள். அண்டத்தைச் சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கு விஸ்தாரமுள்ள ஜலமும், அதைச்சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கான அக்னியும், அதைச்சுற்றி ஆகாசமும், அதைச் சுற்றி அஹங்காரமும், அதைச்சுற்றி பதின்மடங்கு அதிகமான மஹத்தத்வமும், அதைச்சுற்றி ப்ரதானமும் ஆவரணங்களாக இருக்கின்றன.

21ஸ ஏகதா பவதி ... காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் । தனக்கு இஷ்டமான ரூபத்துடன் வேண்டிய போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் பகவானுடன் ஸஞ்சரிக்கிறான்.

22ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை பகவான், பூமியில் அவதரித்திருக்கும் நரநாராயணர்களான அர்ஜுனன் கிருஷ்ணன் இருவரையும் தன் நாட்டிற்கு வரவழைத்துப் பார்க்க விரும்பி, ஒரு

விஶேஷஜ்ஞாஸ்து பெற்றவர்களல்லாமையாலே அவர்களை மீட்டது விஸ்மயமன்று.

இவ்வழியாலே [23]த்ரிகுணஸம்ஸாராந்தகாரத்தைக் கடந்தவன் *ஹரிவத்ஸக்ருபைபோலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏகரூபமாகப்பிரவஹிக்கிற 'விரஜை' என்கிற அம்ருதநதியைக்கிட்டும். [24]"வைகுண்டஸ்ய விரஜாம் ஸுதீர்த்தாம் ஸுதா நதீம்" என்கையாலும், [25]"தஸ்யாஸ்ஸரிதோ விரஜாம் விஶுத்திதநும் ஸமுத்க்ஷாம்" என்று ஸ்ரீயாஜ்ஞர் ஸமாஹிக்கையாலும், விரஜையைச் சிலர் த்ரிகுண-ப்ராக்ருதலோகங்களுக்கு எல்லை யெனப் பார்ப்பார்கள். வைகுண்ட

உபாயம் செய்தார். த்வாரவதியிலுள்ள ஒரு பிராமணனின் குழந்தைகளையெல்லாம் அவை பிறந்தவுடனேயே தன் லோகத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி செய்துவிட்டார். அந்தப்பிராமணன் கிருஷ்ணனிடம் முறையிட, பக்கத்திலிருந்த அர்ஜுனன் தான் இனிப் பிறக்கும் குழந்தையை ரக்ஷித்துத் தருவதாகவும், தவறில் அக்னியில் விழுந்து இறப்பதாகவும் பிரதிக்ஞை செய்தான். ஆனால் பத்தாவது குழந்தை பிறந்ததும் மறைந்துவிட்டது. ஸகல லோகங்களிலும் தேடியும் அதைக் காணாதவாறே அர்ஜுனன் உயிரைவிட எத்தனிக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டம் சென்று, தன் அபரரூபமான பரவாஸுதேவனை வணங்கி, அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவராய், வைதிகனுடைய பிள்ளைகளையும் பெற்று, அந்தப் பிராமணனிடம் சேர்த்தார்.

(ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தம். 89.)

*பகவத்க்ருபையாலே—க.

[23] த்ரிகுணம் = ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்ற மூன்று குணங்களை உடைய பிரகிருதி என்னும், மருகாந்தாரம் = பாலைவனம்.

[24] வைகுண்டத்தின் எல்லையில் ப்ரவஹிக்கிற விரஜை என்னும் மஹாநதியை.

[25] ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷஸஶ்ஶங்கசக்ரவக்ஷஸஶ்சாஸ்ஸம்வ்ருதா வாயாம் ஹாஸ்யாவக்த்ர விஶ்வாவாஸு வேஶ்மம் ப்ரஜாநாம் பதிம்

ஸாஷ்யம் *பொதுவாகையாலும், 'ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஆறு ஹ்ரதாதிகளுக்கு ஜநகானம் விரஜையைக் †கிட்டும்' என்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலும், திவ்யஜந பதத்திற்கு எல்லை என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். 'விரஜையை மநஸ்ஸாலே கடக்கும்' என்றது 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே கடக்கும்' என்றபடி. 'ஸநகன் மநஸ்ஸாலே ஸர்வகாமங்களையும் கண்டு அநுபவிக்கும்' ¶என்பதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வர்க்கு
மொழியல்லால் அமுதில்லை என்று முன்னாள்
முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகம் தீர்ந்தோம்
கழியல்லால் கடலில்லை என்பார் போலக்
காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாம் கடந்தோம் மற்றும்
வானேறும் வழிகண்டோம் மகிழ்ந்திட் டோமே. [15.

இதி

ஸ்ரீ பரமபத ஸோபாநே
ஸப்தமம் அதிக்ரமபர்வ ॥

மநஸா யோ விரஜாம் விஹாய ச தநும் ஸம்க்ஷோபதோ தாநவ.
ஸம்ப்ராக் க்ஷாலிதவாஸநாஸம்ஸ்க்ருதிரேநாம் முக்திவிஶேஷணைः பது ॥ [தில்

(தத்வமுக்தாகலாபம்-ஜீவஸரம்-60-வது சுலோக வியாக்யானத்
மநஸா யோ விரஜாம்—க. மநஸைதோ விரஜாம்—ம.
*பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்மலோகத்தில் அரம் என்கிற ஹ்ரதாதிகளுக்கு—க. †கிட்டும் என்றும் சுருதி—க.
¶என்பதற்கு இதுவே—க.

அஷ்டமம் திவ்யதேசப்ராப்திபர்வ ॥

வன்பற்றுடன் மயல் பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என் பெற்றது பெறுந்தானமும் எத்தனை போதுளதாம்
துன்பற்ற தன் துணிவால் துயர்தீர்க்கும் துழாய் [முடியான்
இன்புற்ற *நல்வழியால் ஏற்றும் நற்பதம் எண்ணுவ [மே. 16.

இப்படி அநாதிகாலம் அநாதிவாஸநாமய ஜ்வரத்தாலே அடிக்கடியும் அநந்தவைசித்ர்யமையான ஸம்ஸாரவர்த்மியிலே ஓடின விடாயெல்லாம் தீர அத்யந்தஹ்ருத்யமையான அர்ச்சிராதிவர்த்மியில் [1]'அமரரோடு உயர்வில்' சென்று, விகத-ஜர-ஸம்ஸார-ஸந்தாபமான விரஜாப்ரவாஹத்தை அவகாஹித்து அழுக்கற்று, வைசித்ர்யவாணியான அமாநவனுடைய கரஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாவிசேஷம் கழிந்தவன்
திவ்யதேசப்ராப்தியாலே ஸர்வேச்வரனோடு ஸலோகனாய், அப்ராக்ருத-அப்ரமேய-விலக்ஷண-விக்ரஹயோகத்தாலே ஸாரூப்யனாய்;
கீழ்ச் சொன்ன யோக்யதைகளில்லாதார்க்கு [2]"ந தத்ர சக்ஷுர் கச்சதி" இத்யாதிகளின்படியே கிட்டவரிதாய்,

---

*நல்வழியால் நற்பதம்—பா.

1 1. 3. 11. ஆதிவாஹிகர்களோடு பரமபதத்தில் ('விரஜையிலே') போய்.

2 ந தத்ர சக்ஷுர் கச்சதி வாக்ஷூ விஷயாத்மகா: ।
த்ருஷ்ட்வா ஸம்ஸாரகோரார்ணவ தாரகா: ப்ராப்தயோ ஹி
ஜ்ஞாதா: ॥ பார. வந. 262-39)

('ந தத்ர விப்ர' என்றும் பாடம்)

ப்ரதிபுத்தாயுக்தநிரதரான பரமைகாந்திகளுக்குப் ப்ராப்யமாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஸுகவாஸ்தநீயமாய், 3அகாலகால்யமாய், 4அத்யர்காநலதீப்தமாய், அநந்தநிர்வைலக்ஷண்யாகாரமாய், 5பரமயோகிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான நித்யநிரவத்யநிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்யாதிப்ரகர்ஷத்தையுடையதாய், 6ஸுத்தஸத்வமயமாய், 7"கொழுஞ்சோதி உயரம்" என்றும், 8"சேணுயர் வானம்" என்றும், 9"தெளிவிசும்பு" என்றும் சொல்லப்பட்ட 10"நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்"குள்ளே சென்று;

(டம்பம், ஆசை, பெருங்கோபம், அஜ்ஞானம், த்ரோஹம் என்கிற குணங்கள் நிரம்பினவர்களும், விஷயஸுகங்களிலேயே படிந்த மனத்தையுடையவர்களும்) அறிவினர்களுமான புருஷர்கள் அங்கு (அந்த விஷ்ணுவின் லோகத்திற்குச்) செல்லமாட்டார்கள். (அவர்களுக்கு அங்கு போகமுடியாது.)

3காலத்தால் அழிவில்லாததாய்.

4அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:।
ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் தேவதாநவை:॥

5சரணாகதிகத்யம் (பரமயோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனஸ்ஸுக்கும் கூட எட்டாத)

6ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் சேராத விலக்ஷணமான ஸத்வம் - சுத்தஸத்வம்.

74. 9. 8. அளவற்ற தேஜோரூபமாயும் (சுத்தஸத்வமாயும் ப்ரகிருதிக்கும்) மேலிருப்பதுமான பரமபதம்.

85. 3. 9. மிகவும் உயர்ந்ததான பரமபதம்.

97. 10. 9. (ஸ்வரூப ப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்தான பரமாகாசம் என்னும் பரமபதம்.

102. 8. 4. நன்மைக்கு (அல்லது ஆநந்தத்திற்கு) முடிவில்லாததான ஒப்பற்ற நாட்டுக்குள்ளே.

அங்கே 'அரம்' என்றும் 'ண்யம்' என்றும் பேருடைய அம்ருதமயஸரஸ்ஸுக்களையும், திவ்யோத்யாநமணிமண்டபஸரித்தடாகாதிவிஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் [11]உபநிஷத்துக்களிலும் பகவச்சாஸ்த்ர-ஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யாதிகளிலும் பண்டு பரக்க அநுஸந்தித்தபடியே ஸப்ரகாரமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து,
அந்தமில்பேரின்பத்தில் ஆநந்தவெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலே இருக்கிற 'ஐரம்மதீயம்' என்கிற அம்ருதஸரஸ்ஸைக் கிட்டும்.

அநந்தரம் ஸர்வஶரீரியினுடைய ஸ்தாவராவதாரம் போலே ஸாஹஸ்ரமாய் ஸூரிஸேவ்யமான 'ஸோமஸவநம்' என்கிற அஶ்வத்தத்தை அணுகும்.

இவனை 'அபராஜிதை'யான திவ்யநகரியினின்றும் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நூறு நூறாக ஒரு திரளாய், திவ்யங்களான [12]மால்யாஞ்ஜநசூர்ண-

---

[11]சாந்தோக்யம், கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்கள்.
சா. 8 5. 3. '...............அரஶ்ச ஹ வை ண்யஶ்சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யாமிதோ திவி; தத் ஐரம்மதீயம் ஸர:; தத் அஶ்வத்த: ஸோமஸவந:; தத் அபராஜிதா பூ: ப்ரஹ்மண:; ப்ரபுவிமிதம் ஹிரண்மயம் ॥'
கௌஷீத 1. 22. தஸ்ய ஆரோ ஹ்ரத:, முஹூர்த்தா யேஷ்டிஹா: ।

[12]மாலை, மை, வாஸனைப்பொடி, பீதாம்பரங்கள், ஆபரணங்கள், இவற்றைக் கையில் கொண்டவர்களாய்.

வாஸஸ்ஸ்ரஹ்ருதிகளை ஏந்திக்கொண்டு [13]"காளங்கள் வலம்புரி கலந்து *எங்கும் இசைக்க' வந்து, [13]"ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான்தமர்" என்று உஜ்ஜீவாஸநம்பண்ணி, ஸாவஹுமாநபூர்வகமாக ராஜமஹிஷீ பரிஜநங்கள் எதிர்கொண்டு உபசரிக்குமாப் போலே, ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு நிகராக [14]"உடுத்துக் களைந்த" இத்யாதிகளின்படியே ஸஹஸ்ரகாரமான ஸ்ருஹாஜ்ஞாரத்தாலே அலங்கரிப்பார்கள்.

அநந்தரம் திவ்ய வ்ருக்ஷ-ஸாயுஜ்ய ஸம்ஸ்தாந-அவராஜித ஆயதநங்களை †அணுகினவளவிலே, ஸவ்யமாயும் ஸர்வரஸனாயும் [15]சிறந்த வான்சுடரான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திவ்யகந்த-ரஸ-தேஜஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க, பாரிஜாதபரிமளமும் அம்ருதமும் ஆதித்யனும் உருகி ஒன்றினாற்போலே ‡உல்லஸிதவிக்ரஹ ஹர்ஷணனாய்க் கொண்டு; ஆமோத-ப்ரமோத-ஸம்மோதமோதங்களைக்காட்டில் அதிசயிதவைபவமாய், [16]"யாரவையோ த்வாராஜிதேதி

*எங்கும் இசைக்க வந்தனர்—க. எங்கும் இசைத்தனர்—வ.
‡உல்லஸிதவிக்ரஹ குணமாய்க் கொண்டு—க.

[13] 10. 9. 6. காளங்கள்=ஊதுகொம்புகளும், வலம்புரி=வலம்புரியான சங்கங்களும், எங்கும் கலந்து=மாறிமாறி எங்குமொக்க, இசைக்க=சப்திக்கும்படியாக; ஆழியான்தமர்=ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியார்களான நீங்கள், வானகம்=இவ்வுலகையே, ஆண்மின்கள்=ஆளுவீர்களாக.

†அணுகினவளவே—க. [14]திருப்பல். 9.

[15] 5. 10. 1. சிறந்த=தகுதியாய், வான்=அளவற்றதான, சுடர்=தேஜஸ்ஸையுடையவன்.

[16] ஸ்ரீ குண. கோ. 23.

விஹிதா" என்கிறபடியுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரத்தை அணுகி, [17]"குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு என்று முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர் கொள்ள கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரம்" குறுகி,

[18]'இந்திரன்' என்றும் 'ப்ரஜாபதி' என்றும் பேருடைய 'வாசலில் வானவ'ரைச் சென்று கிட்ட, §அவர்களும் இடைய நின்று [18]"வைகுந்தன்தமர் எமர் எமதிடம் புகுது" என்ன ஆஶ்ரிதருக்கு நித்யாவாவ்ருதமான ஸ்ரீவைகுண்ட நகர த்வாரகவாடத்தைக் கடந்து புக்கு; ¶இரண்டு சிறகும் மணிபர்வதங்களை நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற மாளிகைப் பெருந்திருவீதியின் நடுவே செல்லும்.

அப்போது [19]"விதிவகை புகுந்தனர் என்று நல்வேதியர் பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள்" கழுவ; [19]"நிதியும் நற்சுண்ணமும் *நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தி" எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மய

§அவர்களும் வைகுந்தன் தமர்—ம. இடைய நின்று=விலகி வழிவிட்டு. ¶இரண்டருகும்—ம. *நிறைகுடவிளக்கம்—க.

[17]10. 9. 8. 'இவர் கோவிந்தனுக்கு ஸபரிகரமாக தாஸபூதர்கள்' என்று (கைங்கர்யம் செய்ய) முடி சூடியிருக்கும் நித்யஸூரிகள் முறைப்படி எதிர்கொள்ள, கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த மதிளையுடையதுமான கோபுரத்தைக் குறுகி.

[18]10. 9. 9. ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைச் சேர்ந்தார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள்; (ஆகையால் நீங்கள்) எங்கள் பகவத்கைங்கர்ய ரூபமான) பதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்.

[19]10. 9. 10. விதிவகை=நம் பாக்யத்தாலேயே, இங்கே புகுந்தனர் என்று, நல்வேதியர்=உபநிஷத்துக்களால் கூறப்படுகிற நித்யஸூரிகள், பதியினில்=தங்கள் மாளிகைகளிலே, பாங்கினில்=முறைப்படி, பாதங்கள் கழுவ=திருவடிகளை விளக்க, மதிமுகமடந்தையர்=(இவர்களைக்கண்ட ஸந்தோஷத்தி

மான திவ்யவிமாநத்தைக் கிட்டினவளவிலே †ப்ரஹ்மயஸஸ் வந்து பிரவேசிக்க, 20'நிகரில் புகழா'னுக்கு நிகர் என்னலாம்படியாய் 21'ப்ரஜாவதியினுடைய ஸபை' என்ற வாக்யத்திலும், 22"ஸர்வப்ராண்யாஸ்தாந' என்கிற ஸ்லோகத்திலும், நித்யத்திலும் சொல்லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சேர்ந்து;

னல்) பரிபூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியும், ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியும், நப்பின்னைப் பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடே கூட, நிதியும்—(தங்களுக்குப்) பரமதநமான ஸ்ரீ சடகோபனையும், நற்சுண்ணமும்=திருச்சுண்ணப்பிரஸாதத்தையும், நிறைகுட விளக்கமும்=பூர்ணகும்பங்கள், மங்கள தீபங்கள், முதலியவற்றையும், (கைகளில்) ஏந்திக்கொண்டு.

†ப்ரஹ்மயசஸ்ஸுக்கள்—க.

20கி. 10. 1. 21ப்ரஜாவதேஸ்ஸபாம். ஸா. 8. 14 1.

22ஸர்வப்ராண்யாஸ்தாநாயசேஷ—
வந்தீச்சேதி யஸ்ய ஸ்ஞாவகாச: ।
ஆஸ்தாநாஸ்தாநந்தயம் ஸஹஸ்ர—
ஸ்தூணாதிஷ்டாந் தந்வாந்த வாதி ॥

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-38). ஸகலஜீவர்களுக்கும் பொதுவான பெருமாளுடைய திருவோலக்கத்தாலும் நிரம்பாத இடத்தை உடையதும், 'ஆயிரக்கால் மண்டபம்' முதலான திருநாமங்களையுடையதும், ஆனந்தமயமானதுமான ஆஸ்தானத்தை நானும் அடைவேனாகவும்.

அங்கே [23]குமுதாதிகளான ஸ்ரீவைஷ்வக்ஸேநர்களும், [24]சண்டாதிகளான ஸ்ரீத்வாரபாலர்களும் ஸஸம்ப்ரம-ஸம்ப்ராந்த-அப்யுத்கமநம் பண்ண, அநீகேஶ்வரநியந்தரான ஸ்ரீஸேநாநிவ்யூஹகர் அருளப்பாடிட, அடிக்கடியும் தொழுவதெழுவதாய்க் கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தின் முகப்பிலே சென்றேறி;

அங்கே சிறகுடைய மஹாமேருவைப் போலே சிறந்த திருமேனியுடையனாய் [25]த்ரயீமயனாய் [26]'திருமகள் சேர் மார்ப'னுக்குத் திருக்கண்ணாடி போலே ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கிற [27]'காலார்ந்தகதிக் கருட'னைக் கண்டு கழல் பணிந்து;

[28]"பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்" என்கிறபடியே ஒரொரு ஸ்வாமிகுணத்தைப்பற்றி வாதி-ப்ரதிவாதி

---

[23]குமுதன், குமுதாக்ஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்குகர்ணன் ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டன், என்று எட்டு கணாதிபதிகள். பார்ஷதேச்வரர்=பரிஷத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தலைவர்கள்.

[24]சண்டன், ப்ரசண்டன், பத்ரன், ஸுபத்ரன், ஜயன், விஜயன், தாதா, விதாதா என்று ஒரு வாயிலுக்கு இருவராக எட்டுத் த்வாரபாலகர்கள். (அநீகேச்வரர்—விஷ்வக்ஸேனர்; ஸேனைமுதலியார்).

[25]த்ரயீமயன் - ஸகலவேதஸ்வரூபனான கருடன்

[26]7. 2. 9. [27]பெரு. தி. 1. 8. கால்=காற்றுப் போல், ஆர்ந்த= பொருந்தின, (அதிகமான) கதி=வேகத்தையுடைய, கருடனைக் கண்டு

[28]1. 6. 4. நித்யஸூரிகள் (தாம்தாம் சொல்லும் குணத்திற்கே பெருமையைக் கூறி, அப்படி) மாறுபட்டுப் பிதற்றும் குணம். அழகோலக்கம்=அழகுபொருந்திய (ஓலக்கம்) கோஷ்டி.

களைப்போலே வாசிவகுப்பதும், அதிஸ்நேஹத்தாலே அஸ்தாநே பயசங்கையுடையாரைப்போலே ஸம்ஹர்ஷம் பண்ணுவதுமாய்க் கொண்டு ரஸிக்கிற நித்யஸூரிகள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று;

29'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகொலோ' ‡என்கிற ஆசை நிறைந்து, திவ்யபரிஜந-பரிச்சத-ஆயுத-ஆபரணாழ்வார்கள் ஸ்வாஸாதாரண லக்ஷண விசிஷ்ட விக்ரஹங்களோடே யதாஸ்தாநம் ஸேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக் கண்டு, ஸவ்யவிய ஜேக்ஷநாராயாநுஜ்ஞையைக் கொண்டு கிட்டச் சென்று;

30பர்யங்கபரிஸரத்திலே முன்பு தங்களைக் கொண்டு எம்பெருமான் நடத்தின க்ருஷி ஃபலித்தது என்று பக்ஷஜநாராயரான பூர்வாசார்யர்களைக் கண்டு; 31'அறியாதன அறிவித்து' 32'என்னைத் தீமனம் கெடுத்த' 33'நும்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீர்' என்று க்ருதஜ்ஞதை தோற்றப் பணிந்து;

---

29 2. 3. 10. ‡என்று ஆசை நிறைந்து—க.
30பர்யங்கபரிஸரம்=ஸிம்மாஸனத்தின் பக்கம்.
31 2. 3. 2 32 2. 7. 8. (உன்னையும் உகந்து க்ஷேத்ரவிஷயங்களையும் உகக்கும்) என் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய்.
33 9. 7. 1. (எனக்காக வழிநடந்த) உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேல், கெழுமீர்=கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்.
உபயவிபூதி=நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்ற இரண்டு.

உபயவிபூதியும் [34]'தனிக்கோல் செல்ல' [35]'வானிளவரசு' மன்னி வீற்றிருக்கிற 'அபிதஜஸ்'ஸான திவ்யஸிம்ஹாஸநாபூஷிதவ்யபதேத்தை அணுகி;

விபூதித்வயாநாத்மகங்களான ஆதாரதத்வங்களும் பர்யங்கவித்யையில் [36]'பூத-பவிஷ்யத்-தத்வங்கள்' என்றாற்போலவும், ஸமவஸரங்களில் 'யுகாயுகாதிகள்' என்றாற்போலவும், பரக்கவும் சுருங்கவும் பலவகையாகச் சொல்லுகிற பாதம் முதலான அவயவங்களுமெல்லாம் அவ்வவ்வபிமாநிதேவதாவிஶேஷங்களாய் இருக்கும்படியைத் தெளியக்காணும்.

இப்படி ஸர்வதத்வங்களையும் ஸோபாநமாக ஸங்கதமாக்கினாற்போலே அத்யத்புதமான திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே ஆயிரம்கோடி பாலஸூர்யர்கள் *உதித்தாற்போலே இருப்பதொரு திவ்யபத்மத்தில் எட்டுத் திக்கிலும் எட்டு தளங்களிலே அடைவே

---

*சேர்ந்தாற் போலே—வ.

[34]4. 1. 5. [35]பெரி. தி. 3. 6. 3. பரமபதத்திற்கு இளவரசாய் உள்ளவன். §பர்யங்கவித்யையில் சொன்ன பூத-பவிஷ்யத்-க.

[36]தஸ்ய பூதம் ச பவிஷ்யச்ச பூர்வௌ பாதௌ ।
ஶ்ரீஶ்ச இரா சாபரௌ ॥

(கௌஷீதகி. 1. 43.) (இறந்தகாலம், எதிர்காலம், ஐசுவர்யம் 'இரை' என்னும் அம்ருதம், இவற்றின் அபிமானிதேவதைகள் நாலு பாதங்களாக இருக்கிறார்கள். †தர்மா தர்மாதிகள் - தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐசுவர்யம் என்ற நான்கும் கால்களாகவும், அதர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்யம் அநைச்வர்யம் என்ற நான்கும் பலகைகளாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

[37]விமலாதிகள் எண்மரும், கர்ணிகையின் பூர்வபாகத்திலே அநுக்ரஹையும் *சந்த்ரகலைகளே வடிவு கொண்டு சந்த்ரிகையை வகுத்தெடுத்தாற் போலே சாமரஹஸ்தைகளாய்க்கொண்டு ஸேவித்திருக்கும்படியைக் கண்டு, [38]"சாமரவ்யக்ரஹஸ்தம் மாம் கதா த்ரக்ஷ்யதி ‡வக்ஷ்யதி" என்ற மனோரதஸித்தி கைபுகுரும் என்று காணும்.

அப்பத்மத்தின் நடுவிலே கநககிரிஸஹஸ்ரங்களைச் சேர்த்தால் பரிமாணகௌரவத்திற்கும் போராது என்னும்படி அதிமாத்ரவிஸ்தாரையான திவ்யகர்ணிகையின்மேலே ஸஹஸ்ராம்ஸங்கள்தோறுமுள்ள திருப்பாற்கடல்களையெல்லாம் அடுக்கி விரித்தாற்போலே நிஸ்துல-விஸால-உந்நதமான திவ்யபோகபர்யங்கவிசேஷத்தினுடைய [39]'நிர்மோகம்' என்று சங்கிக்கலாம்படி நித்யஸாந்த்ரனாய், ஸகலாதாரபூதனையும் நித்யமாகத் தரிக்கும்படி [40]ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞான §பலனாய்,

---

*சந்த்ரகலைகள் வடிவு—க.

‡வக்ஷ்யதி என்றும் மனோரதஸித்தி கைபுகுமென்று—க. கை புகுந்ததென்று—ம.

[37]விமலாதிகள்: விமலை, உத்கர்ஷிணீ, ஜ்ஞாநை, க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்வீ, ஸத்யை, ஈசானை ஆக எண்மர் எட்டு இதழ்களிலும், தாமரைக்காயின் முன்பாகத்தில் அநுக்ரஹையும் சாமரக் கையுடன் இருக்கிறார்கள்.

[38]கதா மம்ஹீயஸா வாசா ஸ்ரீயா யாஸ்யதி ஜகத்பதி:' என்று பூர்வார்த்தம். (2-ஜிதந்தே. 27) சாமரத்தை வீசும் என்னைப் பார்த்து 'இப்படிச் செய்' என்று எப்போது ஸ்ரீப: பதியான பகவான் நியமிப்பாரோ?

[39]நிர்மோகம்=உறை; அல்லது பாம்பின் சட்டை.

§பலவானாய்—க. [40]ஸ்தோத்ர ரத்னம். 39.

[41]"சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்," [42]"நிவாஸஶய்யாஸந" என்கிறபடியே அவஸரோசித ரூபங்களைக் கொண்டு அஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளைப்பண்ணுகையாலே 'ஶேஷன்' என்றும், [43]த்ரிவிதபரிச்சேத ரஹிதனையும் தன்மடியில் ஏகதேஶத்தில் வைக்கும்படியான வைபவத்தையுடையனாகையாலே 'அநந்தன்' என்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், ஸர்வகந்த வஸ்துவுக்கும் வாஸனையுண்டாம்படியான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், [44]'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பா'ளுடனே பர்யங்காஸந ஸர்வேஶ்வரனானவன் மூவுல

---

[41] 1 அ.53. (பகவான்) செல்லும்போது குடையாகவும், எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஸிம்ஹாஸனமாகவும் ஆதிசேஷன் இருக்கிறார்.

[42] நிவாஸஶய்யாஸநபாதுகாம்ஶுகோபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி: । ஶரீரபேதைஸ்தவ ஶேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் ஶேஷ இதீரிதே ஜநை: ॥
(ஸ்தோத்ர ரத்னம் 40)

[43] த்ரிவிதபரிச்சேதரஹிதனாய்=காலம், தேசம், வஸ்து என்ற மூன்றினும் அளவுபடாதவன். பரமாத்மா நித்யனாதலால், ஒரு காலத்தில் இல்லை என்று காலத்தினால் அளவுபடுத்தமுடியாது; ஸர்வவ்யாபியாதலால், ஒரு இடத்தில் இல்லை என்ன முடியாது; ஸர்வ வஸ்துரூபமாயும் இருப்பதால் இந்த வஸ்து பரமாத்மா இல்லை என்று. (அல்லது இது பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேற்பட்டது என்று) சொல்லமுடியாது. அதாவது வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லை.

[44] 4. 5. 11. வேரிமாறாத - வாஸனை மாறாத, பூமேல் - தாமரையில், இருப்பாள் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற லக்ஷ்மி.

கும் தொழ வீற்றிருக்கும்படி ஸாகாரதநாய், அம்ருதப்ரவாஹம் சுழியாறுபட்டாற்போலே அவதாதஶீதளமான போகவேஷ்டநத்தையுடையனாய், ஶரச்சந்த்ர பரம்பரை போலவும் பத்மராகரத்நஸஹஸ்ரங்களை நிறைத்தாற் போலவும் பரந்து உயர்ந்த பணாஸஹஸ்ரத்தின் மணிகிரணகணப்ரவாஹத்தாலே 'ஶோணீகம்' என்னும் பேரையுடைத்தான பரமபதமெல்லாம் உஜ்ஜ்வலிதமாம்படி பண்ணக் கடவனான திருவநந்தாழ்வானைக் கண்டு;

அவனோடொக்க [45]ஒருமிடறாய் அநேகமுகமான போகஸாம்யத்தை ஆசைப்பட்டு, அவனுடைய அம்ருதவர்ஷிகளான இரண்டாயிரம் திருக்கண்களுக்கும் தான் ஏகலக்ஷ்யமாய், அவன் மேலே அமர்ந்திருக்கிற [46]'மேலாத்தேவர்கள் மேவித் தொழும் மாலாரை'க் கண்டு, தானும் அநந்யத்ருஷ்டியாய் அத்யந்தஸாம்யமும் பெறும்.

பண்டையிரு வினையாற்றில் படிந்து பாரம்
காணாதே ஒழுகியநாம் பாக்கியத்தால்
வண்டமரும் மலர்மாது மின்னாய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்

---

[45] திருவனந்தாழ்வானுடைய போகம் (-சரீரம்) ஒரு கழுத்தை உடையதும் (ஒரு மிடறாய்) பல முகங்களையுடையதுமாயிருக்கும்; இந்த முக்தன் ஆசைப்படும் போகமும் (அநுபவமும்) அதுபோலவே ஒரு மிடறாய் - ஆதிசேஷனோடு ஏக கண்டமாய், அநேகமுகமாய் - பலவிதங்களா இருக்கும் என்றபடி.

[46] 5. 1. 8. ஸர்வவிதத்திலும் உயர்ந்தவர்களான நித்யஸூரிகள் பொருந்தி அடிமை செய்யும், மாலாரை - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனை.

கொண்டல்அருள் மழைபொழிய வந்ததொப்பாம்
குளிர்ந்துதெளிந் தமுதாய விரசை ஆற்றைக்
கண்டணுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக்
கரைகண்டோர் கதியெல்லாம் கதித்திட்டோமே.
[17.

இதி
ஶ்ரீபரமபதஸோபாநே
அஷ்டமம் திவ்யதேஶப்ராப்திபர்வ ||

பூவளரும் திருமாது புணர்ந்த நம் புண்ணியனார்
தாவளமான தனித்திவம் சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும் பெருநான் மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளரும் தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. 18.

இப்படி அதிமநோஹரமான ஸ்ரீவைகுண்ட ஹோமண்டபமத்திலே ரஜதகிரியின்மேலே மரகதகிரி *இருந்தாற்போலே [1]"ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து' [2]"விண்ணோர் தலைவ'னாய் †ஸகலலோகநாயகனாய் [3]"சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்னும்படி ஆதித்யஸஹஸ்ர ஸமானமாயம் போலே ஸ்ரீவைகுண்டதேஜஸ்ஸையுடையனாய், [4]"வித்யுத்வர்ணாய யந்தாய வஹ்ணேஷ்வந்தாய" என்னும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தையுடையனாய்;

ஸர்வசேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் க்ஷமையும் வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற நாச்சி

---

*சாய்ந்தாற்போலே—க. [1] 4. 5. 1. [2] 1. 5. 6

†ஸகலலோகநாயகனாய்—க.

குமாரயுவா - கௌமாரம் யௌவனம் இரண்டுமில்லாமல், இரண்டிக்கும் நடுவே 'இளகிப் பதிக்கிருக்கும் நிலை.'

[3] 5. 5. 10. சோதிவெள்ளத்தின் உள்ளே = தேஜோராசியின் மத்தியில், எழுவதான, ஓர் உரு - ஒப்பற்ற விக்ரஹம்.

[4] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2. 70. ஆயிரக்கணக்கான பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான காந்தியினால் ஜகத்தை (போஷித்து) ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு.

மார்களில் [5]ஷ்வாஹிமத - நித்ய - நிரவத்ய-அநுரூப-ஸ்வ ரூப-ரூபாதிகளை உடையளாய், [6]ஸ்வவைஶ்வரூப்யத்தா லே ஸகலநிஹவம் பண்ணுநின்றாலும் இன்று அநு பவிக்கத் தொடங்கினாற் போலே ஆஶ்சர்யபூதவலென யாய், [7]"ஶாந்தாநந்த" இத்யாதிகளின்படியே ஸவ்வ

---

[5]சரணாகதிகத்யம். ஸ்வாபிமத - தனக்கு விருப்பமானதும், நித்ய - நித்யமானதும், நிரவத்ய - ஒருவித தோஷமற்றதும், அநுரூப- தனக்கேற்றதுமான, ஸ்வரூபம் விக்ரஹம் முதலியவற்றை உடைய (பிராட்டி).

[6]ஸ்வவைஶ்வரூப்யேண ஸகலஜகதாதார்யவல்லக்ஷ்ம்யா வஹித்ஸ்ஸயஸா நயா (ஸ்தோத்ர ரத்னம் 38.)

ஸ்வவைச்வரூப்யத்தாலே - தன்னுடைய உலகத்திற்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ரூபத்தாலே.

[7]சதுச்லோகி. 4.

ஶாந்தாநந்தமஹாவிபூதி பரமம் யத்ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரேः

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம்

ரூபம் யதத்யத்புதம் ।

யாந்யந்யாநி யதாஸுகம் விஹரதோ

ரூபாணி ஸர்வாணி தா-

ந்யாஹுः ஸ்வைரநுரூபரூபவிபவைः

காடோபகூடாநி தே ॥

ஒருவித விகாரங்களில்லாததும், சுத்தம் அசுத்தம் என்ற இரண்டு விதமான பெரியவிபூதிகளையுடையதும், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தும், பெரியதும், பிறருக்கு பெருமையைச் செய்வதுமான யாதொரு ஸ்வரூபம் பகவானுடையது இருக்கிறதோ, அந்த ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் (தன் ஸௌந்தர்யாதிகளால்) அவருக் கே அதிகப்ரீதியைத் தருவதும், மிகவும் ஆச்சர்யமானதும், ஆச்ரிதர்களுக்குப் பெருமையை அளிப்பதுமான யாதொரு

ப்ரகாரஸம்ஶ்லேஷத்தை உடையளாய், 'திருமார்வத்து மாலை நங்கை'யாய், [9]'அமுதில் வரும் பெண்ணமு'தாய், [10]'வேரி மாருத பூமேலிருந்து வினைதீர்க்கு'மவளாய், தன் கடாக்ஷ லேசத்தாலே ஸஜாஸநாதி ஸௌஹவத்தையும் கொடுக்குமவளாய், [11]"தேவதேவ திவ்யமஹிஷீ" என்னும்படியான மேன்மையும், [12]"கருணாஸ்ராநதமுகீ" என்னும்படியான நீர்மையும் உடையளான பெரியபிராட்டியார் 'தாக்ஷிண்யஸீமா' என்று

திவ்யமங்கள விக்ரஹமுண்டோ, ஸ்வேச்சையாலே அவதரித்து விளையாடுகிற இன்னும் வேறு வேறு எந்த விக்ரஹங்களுண்டோ, அவைகளெல்லாம், ஹே லக்ஷ்மீ, உன்னுடையதான, அவற்றிற்கேற்றரூபம்முதலிய ஸம்பத்துக்களோடு பிரிவின்றிச் சேர்ந்தேயிருக்கின்றன என்று (ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள்) கூறுகின்றன.

[8]10. 10. 2. திருமார்வத்து - திருமார்புக்கு, மாலை - மாலைபோல் அலங்காரமாய், நங்கை - (பெருமாளுக்கும் பெருமையைக் கொடுக்கக்கூடிய) குணம் நிரம்பினவளாய்.

[9]தி. மொ. 6. 1. 2. அமுதில் - தேவதைகள் பெற்ற அம்ருதத்தில் நின்றும், வரும் - (ஸாரபூதமாய்) வரும், பெண் அமுது — பெரிய பிராட்டியார் என்னும் அம்ருதம்.

[10]4. 5. 11. வேரிமாருத - வாஸனை மாறாத, பூமேலிருந்து, வினை தீர்க்குமவளாய் - நம் பாபங்களையெல்லாம் போக்குமவளாய்.

[11]சரணாகதிகத்யம். தேவர்க்கெல்லாம் தேவனான பெருமாளுடைய பத்நீகளில் ப்ரதானமானவள்.

[12]லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரநாமம். கருணா - தயையினால் (உண்டான) ஆஸ்ர - கண்ணீர் நிரம்பியதும், ஆநத - (ஆச்ரிதர் பக்கல் அன்பினால்) வணங்கியதுமான, முகீ - முகத்தை உடையவள். தாக்ஷிண்யஸீமா - தாக்ஷிண்யத்தின் உயர்ந்த நிலை; (தெற்கு திக்கின் எல்லை என்று மற்றொரு அர்த்தம்).

தோற்றும்படி தக்ஷிணபார்ஶ்வத்திலே நீலமேகத்தை அணைந்த நிலைமின்போலே ஸேவித்திருந்து, தன்னுடைய ஶேஷித்வ-ஸௌலப்ய-ஐஶ்வர்யாதிஸம்பந்தித்வங்களைப் பூரித்துக்கொண்டு, ஸர்வஜநங்களை ஸம்ஸாரோத்தாரஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஆஜ்ஞாபிக்க, [13]“ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய ஸஹவாஸம் என்னலாம்படி அநவரததத்ஸஹவாஸநிஷ்டையாய், [14]‘பச்சைமாமலை போல் மேனிக்’கும் படிமாவான நிறத்தை உடையளான [15]‘பார் என்னும் மடந்தை’யும்;

[16]‘அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்’ அத்யல்பம் என்னும்படி நித்யஸம்யோகம் நின்றவிடம் தெரியாதே [17]‘நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தம்’ என்னப்பண்ணுமவளாய், நீலோத்பலஶ்யாமையான ஸ்ரீநீளைப்பிராட்டியும்;

அடியார் இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களும் இடத்திலே ஸேவித்திருக்க;

---

[13]சரணாகதிகத்யம். (லக்ஷ்மீபோலவே) இப்படியிருக்கிற, பூமி, நீளை இருவருக்கும் நாயகனே ?

[14]திருமாலை 2. (படிமா - உபமானம் ஒப்பு).

[15]2 8 7. பார் என்னும் மடந்தை - ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி.

[16]3. 10. 8. அல்லிமலர் மகள் - தாமரைப்பூவில் வஸிக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடு, போக - சேர்த்தியாலே (பிறந்த) மயக்குகள்: (ஆச்சர்யமான) மயக்கங்கள், (அல்லது) ஆநந்தங்கள்.

[17]திருப்பாவைத் தனியன் (பட்டர் அருளிச் செய்தது). நீளையினுடைய உன்னதமான ஸ்தனங்களாகிற மலைத் தாழ்வரையில் (சாய்ந்து) உறங்கும் (க்ருஷ்ணனை).

அடியார் இடத்திலே-அடியார்கள் தங்களுக்கேற்ற ஸ்தானத்திலே; தாங்களும், இடத்திலே - இடது பக்கத்திலே.

18'ஸேவ்ய: ஸ்ரீபூமிநீலாபி:', 19"உடனமர் காதல்மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர்மடமகள் என்றிவர் மூவர்" இத்யாதிகளில் சொன்ன சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமவர்களுக்கு 20'ரஸம்' என்றும் 'ஆநந்தம்' என்றும் சொல்லும்படியான †நிரதிசயபோக்யத்தையுடையனை நிருபாதிகசேஷியை நிருபாதிகஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே 21"அவாவறச் சூழ்ந்தாய்" என்னும்படி அநுபவித்து;

---

†நிரதிசய போக்யத்தையுடையனை—க.

நிருபாதிக - ஒரு காரணத்தைப் பற்றவிராமல், ஸ்வபாவமாகவே (சேஷி) - ஸ்வாமியாக இருப்பவர்.

18பௌஷ்கரே இதி ஸம்ஹிதாயாம் (ரஹஸ்யரக்ஷாயாம்)
தேவோ வைகுண்டநாதஸ்து அநந்தாஸநஸம்ஸ்தித: ।
ஸேவ்ய: ஸ்ரீபூமிநீலாபி: த்யாதவ்யஸ்ஸர்வதேஹ
வாஸிபி: ॥

ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை வாஸுதேவனை திருவனந்தாழ்வான் மேரில் எழுந்தருளியிருப்பவனாகவும், ஸ்ரீ, பூமி, நீளை என்ற மூன்று பிராட்டிமார்களாலும் ஸேவிக்கப்படுகிறவனாகவும் த்யானம் (செய்ய வேண்டும்.)

19 1. 9. 4. உடனமர் - (பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாமையால்) கூடவே, அமரவேண்டும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மகளிர் - தேவிகள்; திருமகள் - பெரியபிராட்டியார், மண்மகள் — ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி, ஆயர்மடமகள் - கோப குலத்தில் பிறந்தவளும் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பினவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டி என்ற இவர் மூவர்.

20'ரஸோ வை ஸ:'; 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம'— தை. உ.

21 10. 10. 10. அவாவற - (எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பெரிதான) என் ஆசையெல்லாம் தீரும்படி; சூழ்ந்தாய் - வந்து (என்னுடன்) கலந்தாய்.

22"தநோபி தக ப்ரியதரம் ரூபம் யதத்புதம்" என்றும், 23"நால்தோளமுது" என்றும் பேசப்பட்டு, 24'குன்றாடு கொழுமுகில் போல் குவளைகள் போல் குரைகடல்போல் நின்றாடுகணமயில் போல் நிறமுடைய' 25'பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி'யில் சுவயவஸௌஸௌஷ்டிவிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியழகிலும் ஆழங்கால்பட்டு, ஸமஸ்தஸம்ஸாரவா ஸாரவஸரான முமுக்ஷுக்கள் பண்ணும் ரஞ்ஜகவ்யாபா ரங்களைக் கொண்டு 26"விபந்யவ:" என்கிற ஶ்ருதியின்

22சதுச்சுலோகி—4. ததோபி - (ஆநந்தமயமான) பகவத்ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் கூட, தத்ப்ரியதரம் - (அழகிய அமைப்பினால்) அவருக்கு அதிகப் பிரியமானதும், அத்யத்புதம் - ஆச்சர்யத்தைத் தருவதுமான, யத்ரூபம்-யாதொரு (பரமபதத்திலுள்ள, திவ்யமங்கள விக்ரஹமுண்டோ.

23 5. 8. 7. நால்தோள் நான்கு தோள்களைப் பெற்றிருக்கும், அமுது - அம்ருதம். (அம்ருதம்போல் போக்யமானவன்).

24பெரி. தி. 4. 8. 9. குன்றாடு - மலையின் உச்சியிலே நின்று அசைகிற, கோழுமுகில் போல் - அதிக நீரை முகந்துகொண்டு ப்ரகாசிக்கிற மேகம்போலவும், குவளைகள்போல்-அப்போதலர்ந்த நீலோத்பலங்கள் போலவும், குரை - சப்திக்கிற, கடல் போலவும், நின்று ஆடு - (ஸந்தோஷத்தாலே) நின்று ஆடிக்கொண்டிருக்கிற, கணமயில்போல் - மயில் திரள்போலவும், நிறமுடைய- நிறத்தை (அல்லது அழகையுடைய பெருமாள்).

25பொன்னின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி—க.

தி. மொ. 4 9. 8. பொன்னின் வண்ணம் - ஸ்வர்ணத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; மணியின் வண்ணம் - நீலரத்னத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; புரையும் - இவற்றோடெல்லாம் பொருந்தின (அல்லது ஒப்பான, திருமேனி) ஆழங்கால் பட்டு - அழுந்தி; ஈடுபட்டு என்று அர்த்தம்.

26விபந்யவ: - விவிதமான ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகிறவர்கள்.

படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத் தொடங்கி; திவ்யாஜுகவஜுக்கியாகிற ராத்ரியோடே ஸவபிதவடநா ஸாஉய—ஸ்த்தாலே சேர்ந்தது என்னலாம்படி [27]·கதிராயி ரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீள்முடியைப்பார்த்து, [28]"முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்தது வோ" என்பது;

[29]வதநாரவிந்த மகரந்தரஸ ஆஸ்வாதத்திற்காக வண்டொழுங்கு படிந்தாற்போலே அசைகிற திருக்குழல்கற்றைகளைப் பார்த்து, [30]"கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உள்கொண்ட நீலநன்னூல் தழைகொல்? அன்று, மாயன் குழல்" என்பது;

---

[27]பெரி. தி. 4.1.1.கதிர் ஆயிரம்-ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய, இரவி அனேக ஸூர்யன்கள், கலந்து, எரித்தாலொத்த - சேர்ந்து ப்ரகாசித்தாற் போலே இருக்கும், (அல்லது அவர்களை உருக்கி வார்த்தப்ரகாரமோ என்னும்படி), நீள் முடி - (ஸர்வஜகதீச்வரனாயிருக்கும் பெருமையைக் காட்டும்படி) நீண்ட கிரீடம்.

[28] 3. 1. 1. உனது முகச்சோதி - உன்னுடைய முகத்தின் ஒளியானது, முடிச்சோதியாய் - கிரீடத்தின் தேஜஸ்ஸாக் மலர்ந்ததுவோ-மேலே கிளம்பிற்றோ?

[29]வதநாரவிந்த - முகமாகிற தாமரையின், மகரந்தரஸ-தேனை, ஆஸ்வாதத்திற்காக - புஜிக்கும்பொருட்டு.
திருக்குழல் கற்றைகள் - அழகிய சுருண்ட தலைமயிர்.

[30]7. 7. 9. கோள்கின்ற - (ப்ரளயகாலத்தில் லோகத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கிற, கோள் - தன்மையையுடைய, இருளை சுகிர்ந்திட்ட - பன்னி (அஸாரமான அம்சமெல்லாம் போம்படி அதைக் கழித்து), கொழும் சுருளின் - அழகியசுருளின், உள்கொண்ட-உள்ளேயிருக்கும், நீல - வயிரமாய் நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய், நல் - நன்றாயிருந்துள்ள, நூல் தழை கோல் - நூல் திரளோ? அன்று; மாயன் குழல் - ஆச்சர்யபூதனை பகவானு

அத்திருக்குழல்சேர்த்தியாலே ஒரு ஹாஸம் இருளோடே சேர்ந்த அஷ்டமீ-சந்த்ரனை அநுகரிக்கிற திருநெற்றியை அநுபவித்து, [31]"நாள் மன்னு வெண்திங்கள் கொல்? நயந்தார்கட்கு நச்சிலை கொல்?" என்பது;

அத்திருநெற்றியில் [32]அழகுக்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படியிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுபவித்து, [33]"இன்னு

டைய திருக்குழல். (பருத்தியை பன்னி எடுத்து, பட்டை போட்டு, பட்டையின் மேல்புறத்திலிருக்கும் பஞ்சு அழுக்கும் அஸாரமுமாயிருக்கலாமாதலால், பட்டையின் உட்புறத்திலிருந்து நூல்வரும்படி நூற்றால், அந்த நூல் எவ்வளவு வெளுப்பாகவும் மெல்லியதாயும் இருக்குமோ, அதுபோல் இருட்டைப் பஞ்சுஸ்தானத்தில் வைத்து அதிலிருந்து நூற்ற நூல் மாதிரி இருக்கலாமோ என்றால் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குழல்களின் அழகுக்கு அதுவும் நேர் நில்லாது. நேருக்கு நேர் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு வஸ்து இல்லாததுமட்டுமல்ல. இவ்வளவு சிக்ஷித்தாலும் ஒன்றும் உபமானமாகப் போதாது என்கிறார்.)

31 7. 7. 7. நாள்-(பூர்வபக்ஷத்து அஷ்டமியான) நாளில், மன்னு-ஸ்திரமாக இருந்து, வெண் - (களங்கம் தெரியாதாகையால்) வெளுத்திருக்கும், திங்கள் கோல் - சந்திரனோ? (அல்லது) நயந்தார்கட்கு - தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு, நச்சிலை கோல் - விஷப்பூண்டாயிருப்பதோ? (விரும்பவேண்டாதிருக்கிறதோ)

32 அழகுக்குக்கீற்றெடுத்தல்-பொன்னின் மாற்றறிவதற்காக உறைப்பது போல் உறைத்துப் பார்த்தல்.

33 7. 7. 4. இன்=இனியதான, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் - (பரமபுருஷனைக் காண ஆசைப்படும்) பெண்கள் மேலே, வளையும் - (தானே) வளைந்து (தன் புறத்தும்), இணை நீலவிற் கோல் - நீலமான இரண்டு வில்லோ? (அங்ஙனன்றியே), மன்னிய - (சரீரத்தோடு) கூடியவனும், சீர் - (அழகு முதலான) குணங்களையுடையனான, மதனன் - மன்மதனுடைய, கருப்புச் சிலை கோல் - கரும்புவில்தானோ.

யிர்க்கு ஏழையர் மேல் வளையும் இணை நீலவிற்கொல்? மன்னிய சீர்மதனன் கருப்புச் சிலை கொல்?" என்பது; [34]"ஈஶ்வரோऽஹம்" என்று இருப்பாரைத் தோற்பித்து [35]"நமஸ்தே" என்று திருவடிகளிலே விழப்பண்ணும் [36]"கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்களைக் கண்டு, [37]"ஏழையர் ஆவி யுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோ? அறியேன்; ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ" என்பது;

[38]ஶ்ருதிஸுரபி நிஶ்ஶ்வாஸமான ஜிஹ்மநாஸாவம்ஶத்தைப் பார்த்து, [39]"மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ? கொழுந்தோ?" என்பது;

34கீதை - 16. 14. அஹம் - நான், ஈஶ்வர: - ஸ்வதந்த்ரன்.

35ஜிதந்தே 1. 1. (ஏ புண்டரீகாக்ஷ) நமஸ்தே - (உன் கண்ணழகுக்குத் தோற்று) உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

36அமல 8. கரியவாகி - கறுத்து, புடைபரந்து - பரவி விசாலமாய் மிளிர்ந்து - சலித்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட - (காதளவும்) நீண்ட, அ - அப்படிப்பட்ட, பெரியவாய - பெரியனவான, கண்கள்.

37 7. 7. 1. ஏழையர் - (சபலைகளான) பெண்களுடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணும் - அபஹரிக்கும், இணை - ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியான) இரண்டு, கூற்றம்கோலோ - மிருத்யுவோ, அறியேன் - (அங்ஙனன்றியே), ஆழி - கடல்போல் ஶ்ரமஹரமானதும், அம் - அழகியதுமான (வடிவையுடைய), கண்ண பிரான் - உபகாரகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய, திருக்கண்கள் கோலோ - கண்கள்தானோ? அறியேன்.

38ஶ்ருதி-வேதங்கள், ஸுரபி - கமழும், நிஶ்ஶ்வாஸமான - மூச்சுக் காற்றையுடைய, நாஸாவம்ஶம் - அழகிய மூக்கை.
(யஸ்ய நிஶ்ஶ்வஸிதம் வேதா:)

39 7. 7. 2. மாடு - (கடல்போன்ற கண்களுக்கு) ஸமீபத்திலே, உயர் - (அதையே ஊற்றாகக் கொண்டு) ஓங்கி வளர்ந்த, கற்பகத்தின் வல்லியோ - கற்பகத்தின் கொடியோ; கொழுந்தோ - (எப்போதும் பசுமை மாறாமையாலே) கொழுந்தோ?

நாச்சிமாருக்கு [40]லீலாமணிதர்ப்பணங்கள்போலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களைப் பார்த்து, 'வர்ணிக்கைக்கு நிலமன்று' என்று, [41]"கண்கள் சிவந்து பெரியவாய், வாயும் சிவந்து கனிந்து, உள்ளே வெண்பல் இலகு சுடர் இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்" என்று சுற்றடிக்கொள்வது;

[42]'செம்பவளத்திரள்'போலே இருக்கிற திவ்யாதரபல்லவத்தைப் பார்த்து, [43]"வாலியதோர் கனிகொல் ? வினையாட்டியேன் வல்வினை கொல் ? கோலம் திரள் பவளக்

---

40 லீலா - விளையாட்டுக்கான, மணிதர்ப்பணங்கள் - ரத்னமயமான கண்ணாடிகள்.

41 8. 8. 1. கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் - விசாலமாய், (அப்படியே) வாயும் சிவந்த - திருவதரங்களும் சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - உட்புறத்தில், வெண் - வெளுத்த, பல் - பற்களினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - ஒளியையும், இலகு - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு, - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகர குண்டலங்களையுடையவன்.
சுற்றடிக்கொள்வது - கன்னங்களை நேரில் வர்ணிக்கமுடியாததால், அதைவிட்டு, கண், உதடுகள், பல், காது முதலான சுற்றிலுமுள்ளவற்றை வர்ணிப்பது.

42 3. 5. 4. செம்பவள - சிவந்த பவளத்தின், திரள் - ஸமூஹம் போலே.

43 7, 7. 3. வாலியது - ஸ்திரமாய் (அதாவது பிஞ்சாகி பழுத்து அழுகிப்போதல் முதலான நிலைகளில்லாமல் எப்போதும் ஏகரூபமாய் பக்வமாய்), ஓர் - ஒப்பற்ற - கனிகொல் - பழமோ? வினையாட்டியேன் - (இதை இப்போதே அனுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையளான என்னுடைய, வல்வினைகொல் - கழிக்க அரிய பாபமோ ? கோலம்திரள் - அழகு திரண்டிருந்துள்ள, பவள - பவளத்தினுடைய, கொழுந்துண்டம்- இளமை பொருந்திய துண்டமோ ?

கொழுந்துண்டம் கொலோ?" [44]"கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ?" என்பது;

[45]ஸ்மிதாநநவனுய்க் கொண்டு தோற்றின [46]'தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிரா'னுடைய தூமுறுவலைப் பார்த்து, [47]"என்றும் நின்றே திகழும் செய்ய வீன்சுடர் வெண் மின்னுக்கொல்? அன்றி என்னுவி அடும் அணிமுத்தம் கோலோ?" என்பது;

காஞ்சிக்கு ஸ்ரோத்ரஸோபைகள் போலே இருக்கிற திவ்ய கர்ணபாசங்களைப் பார்த்து, [48]"மகரம் தழைக்கும் தளிர் கொல்?" என்பது;

---

[44]நா. தி. 7. 1. திரு - அழகிய, பவளம் - பவளம்போன்று, சேம் - சிவந்த, வாய்தான் - திருவதரமானது, கருப்பூரம் - பச்சைக் கற்பூரம்போல், நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ? கமலப்பூ - செந்தாமரை மலர்போலே, நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ? (அல்லது) தித்தித்திருக்குமோ - இனிதாயிருக்குமோ.

[45]புன்சிரிப்பு தவழும் முகத்தினனுய்
(தாஸாஸவிரஸ்ருசு ஸாஸிக ஸ்மிதாநநவாம ஸ்மூஜக)

[46]5. 3. 8. தூ - வெண்மையான, முறுவல் - தந்த பங்க்தியையும், தொண்டைவாய் - தொண்டைக் கனிபோல் சிவந்த அதரத்தையுமுடையனை, பிரான் - பரமோபகாரகனை (பெருமாள்)

[47]7. 7. 5. என்றும் - எப்போதும், நின்றே - ஒரேமாதிரியாக நின்று, திகழும் - ப்ரகாசிப்பதாய், செய்யசுடர் - சிவப்பான சுடரை, ஈன் - வெளிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிற, வெண்மின்னுக்கொல் - வெளுப்பான மின்னலோ? அன்றி - அன்றிக்கே, என்னுவி - என் உயிரை, அடும் - ஹிம்ஸிக்கும், அணி - அழகான, முத்தம்கோலோ - (முத்துப்போன்ற) பற்கள் தானோ? கர்ணபாசங்கள் - அழகிய காதுகள்.

[48]7. 7. 6. மகரம் - மகரகுண்டலம், தழைக்கும் - தளிர்க்கிற, தளிர்கோல் - தளிர்தானோ?

[49]'சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்த' ஸம்பூர்ண சந்த்ரனும் 'நேரொவ்வா'ன் என்னும்படியான திருமுகத்தில் அழகைத் திரள அநுபவித்து, [50]''கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான் பிறையும் கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டம் கொல் ?'' என்பது;

[51]''அனுவ்ரஜாம் ''என்றிருப்பாரைக்கூவிக்கொள்ளும்போது, [52]'ஸ்நிக்த கம்பீர மதுர' நாதமாய், நாச்சிமாருடைய வளைத்தழும்போடு வாசியில்லாத ரேகாத்ரயத்

---

[49]பெரி. தி. 1. 4. 3. ஒளிவட்டம் - ஒளியையுடைய மண்டலம், சுற்றும் சூழ்ந்து - பரிபூர்ணமாக ஆகி, சோதிபரந்த - களங்கமில்லாததால் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் இருக்கிற.

[50]7. 7. 8. கோள் - தன் ஒளியை, இழை - தனக்கு ஆபரணமாக உடைய, தாமரையும், கோடியும் - கற்பகக் கொடியும், பவளமும் வில்லும், கோள் - தன் அழகை, இழை - ஆபரணமாக உடைய, தண்முத்தமும் - குளிர்ந்த முத்தமும், தளிரும், குளிர்-சீதளமாய், வான்- சிறந்த, பிறையும் - பிறைச் சந்திரனும், இவற்றையெல்லாம் உடையதாய்), கோள் இழையாவுடைய - தன் ஒளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய, கொழும் - பூர்ணமான சோதிவட்டம்கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ ? (இங்கு 'தாமரை' என்று திருக்கண்களும், 'கொடி' என்று மூக்கும், பவளம்' என்று அதரமும், 'வில்' என்று புருவங்களும், 'முத்தம்' என்று பற்களும், 'தளிர்' என்று காதுகளும், 'வான்பிறை' என்று திருநெற்றியும் கூறப்படுகின்றன.)

[51]ரா. அ. 31. 22. என்னைத்தொடர்ந்து செல்லும் தாஸனைகச் செய்து கொள்ளும்.

[52]வைகுண்டகத்யம். ஸ்நிக்த - அன்பும், கம்பீர - பெருமையும், மதுர - இனிமையும் உடைய, நாதமாய் - சப்தத்தை உடைய.

தை உடைத்தாய், திருமேனி ஒளியாலே பசுத்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யம்போலே இருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, [53]"முற்றும்உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக் கொண்டது" என்பது;

வதுவிபுயவாஷாயுங்களையும் வழங்குமளவன்றிக்கே, ஏதேனும் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணினருக்கு [54]ஸர்வஸ்வதமான ஸாஸ்வரிஷ்ஜத்தைக் கொடுக்கக் கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்து, [55]"கற்பகக் காவன நற்பலதோள்'கள் என்பது;

ஊதகபரிஹாதஜஸெதாஹாரமாய், ஊக்கு - ஸ்ரீவத்ஸ - கஸ்தூ - வநஊஹாவிராஜிதமாய், [56]'அலர்மேல்மங்கை இறையும் அகலகில்லேன்' என்று உறையும்படி ஸுக்ஷஹோமமான திருமார்பை அநுபவித்து, [57]"ஆரமார் பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டது!" என்பது;

---

[53]அமல. 6. முற்றும்-(அண்டத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமுள்ள) எல்லாவற்றையும், உண்ட - அமுது செய்த, கண்டம் கண்டீர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கொண்டது-அடியேனை ஸம்ஸாரத்தில் அகப்படாதபடி செய்தது.

[54]ஸர்வஸ்வபூதமான - ஸர்வஸொத்தாயிருக்கும்படியான (ஆலிங்கனம்)

ஏஷ ஸவஸ்வஸூதொ ஐ வரிஷ்ஜொ ஹநூமத: (ரா. யு. 1. 13),

[55] 6. 6. 6. கற்பகக்கா அன - கற்பகச் சோலைபோலேயாய், நல்- அதிலும் நல்லதாய், பல - பலவான, தோள்கள்.

[56]6. 10. 10. அலர்மேல் மங்கை - தாமரைப்பூவின் மேல் நித்ய வாஸம்பண்ணும், லக்ஷ்மி, இறையும் - க்ஷணம்கூட, அகலகில்லேன் - (உம்மைவிட்டுப்) பிரிந்திருக்க ஸஹிக்கமாட்டேன், (என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்.)

[57]அமல. 6. ஆரமார்பதன்றோ - முக்தாஹாரத்தை உடைத்தான மார்பன்றோ, அடியேனை ஆட்கொண்டது - என்னை அடிமை கொண்டது.

ப்ரளயாபத்துக்கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, [58]"காரேழ் கடலேழ் மலையேழ் உலகுண்டும் ஆராவயிற்றன்" என்பது;

[59]'மரதகக் குன்ற'மொத்த திருமேனியிலே மாணிக்க வொளி சூழ்ந்தாற்போலே பொருந்தின [60]'பொன் ஞெத்த ஆடையைப்' பார்த்து, [61]"படிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கலனும் நின் பைம்பொன் கடிச் சோதி கலந்ததுவோ ?" என்பது;

[62]ஜநநபதவீஜங்காலரை முன் ஓடிவந்து விலக்கக் கடவனான ஜங்காகாண்டங்களைக் கண்டு, [63]கந்தர்ப்ப

---

[58] 10. 8. 2. கார் ஏழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) ஏழு மேகங்களையும், கடல் ஏழ் - ஏழு ஸமுத்ரங்களையும், மலை ஏழ் - ஏழு குலபர்வதங்களையும் உடைத்தான, உலகு உண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுது செய்தும், ஆராவயிற்றன் - நிறையாத வயிற்றையுடையவனை.

[59] 2. 5. 4. [60]பெரு. தி. 6. 5. பொன்ஞெத்த ஆடை - பீதாம்பரம்

[61] 3. 1. 1. பை - பரந்த, பொன் - அழகையுடைய, நின் - உன், கடி - திருவரையின், சோதி - சோதியானது, படி - ஸ்வாபாவிகமான, சோதி - ஒளியையுடைய, ஆடையோடும் - திருப்பீதாம்பரத்தோடே, பல்கலனும் - பல திவ்யாபரணங்களுமாய், கலந்ததுவோ - கலந்ததோ ?

[62]ஜநநபதவீ-ஸம்ஸாரத்தில், ஜங்காலரான-ஸஞ்சரிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களான. ஜங்காகாண்டம் - அழகியகணுக் கால்கள்.

[63]கந்தர்ப்பகாஹளா - மன்மதனுடைய எக்காளம் என்னும் ஊதும் வாத்யம்; களாசீ-காளாஞ்சி என்னும் அடிசிறுத்து, வாயகன்றதான பாத்திரம்; தூணீரம் - அம்புறுத் தூணி; மாத்ருகை - மாதிரி.

காஹஐ . கஹாவி_தகுணீரஜாதரூகெ என்னலாம்படி [64]"கணைக்காலிருந்தவா" என்பது;

வேதங்களுக்கெல்லாம் [65]மேல்சாத்தாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் [66]"ஸாஜாஙூதெஹவதமான [67]பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்களைப் *பார்த்து, [68]"ஒருகாலில் சங்கு, ஒருகாலில் சக்கரம்," [69]"பத்துவிரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள் ஒத்திட்டிருந்தவா" என்பது;

திருவடிகளுக்கும் ஆதாரபத்மத்திற்கும் உண்டான சேர்த்தியைப் பார்த்து, [70]"அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ?" என்பது;

---

*பார்த்து ஒரு காலில் சக்கரம் பத்துவிரலும்—க.

[64]பெரி தி. 1. 2. 3. கணைக்காலிருந்தவா - கணைக்காலின் அழகு இருந்தபடியென்?

[65]மேல்சாத்து - மேலே அணியும் ஆபரணம் அல்லது வஸ்த்ரம்.

[66]ஸாமாந்யதைவதம் - பொதுவான தைவம். (ஜிதந்தே 1. ஹெவாநாம் ஊாநவாநாம் வ ஸாஜாஙூஐயிதெஹவதம்

[67]3 அ. 88. பொதுநின்ற - (எல்லோருக்கும் ஆச்ரயிக்க) பொதுவாயிருக்கிற, பொன் அம் கழல் - பொன்போல் அழகிய திருவடிகளை.

[68]பெரி. தி. 1. 7. 6. ஒரு காலில் - ஒரு காலில், சங்கு, - சங்கு வடிவமானதும், ஒரு காலில் - மற்றொரு காலில், சக்கரம் - சக்கரவடிவமானதுமான (ரேகைகளையுடைய)

[69]பெரி. தி. 1. 2. 2. மணிவண்ணன் - நீலரத்னம்போன்ற வடிவை உடையவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளில், பத்து விரலும் - பத்துவிரல்களும், ஒத்திட்டிருந்தவா - அநுரூபமாய் இருக்கின்ற அழகு.
ஆதாரபத்மம் - திருவடிகளுக்கு அடியில் ஆதாரமாகவிருக்கும் தாமரைப் பூ.

[70]3. 1. 1. அடிச்சோதி - திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, நீ நின்ற தாமரையாய் — நீ நின்ற ஆஸநபத்மமாய், அலர்ந்ததுவோ - மலர்ந்ததோ?

இப்படி வராஹூராஹாரணங்களான திவ்யாவயவங் களைப் பேசத்தொடங்கி, [71]"கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடம் தாமரைக் காடுகள் போல் திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி கால் உடையாடைகள் செய்ய பிரான்" என்பது;

நீலஜெவ நிஜமான திருமேனியிலே நிலைமின்கள்போ லே விளங்குகிற ஜஹஉஹிஶ நிஜெவ தாதூக்களாகிற திவ் யாபரணங்களைப் பார்த்து,

[72]"அந்தாமத்து அன்புசெய்து என்னுவிசேர் அம்மா னுக்கு அந்தாம வாள் முடி சங்கு ஆழி நூல் ஆர முள" என்பது;

அஞ்ஜநகிரியை அணைந்த வஜ்ராஷிதர்கள் போலே வராஹூ - வராஹாமத்தை யுடையரான திருக்கையில்

71 8. 9. 1. கருமாணிக்கமலைமேல் - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மாணிக்கமலை மேல், மணி - அழகியதாய், தடம் - பெருத்த தாமரைக்காடுகள்போல திருமார்வு, வாய், கண், கை, உந்தி - திருநாபி, கால், உடை ஆடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்கள் இவற்றினுடைய, செய்ய - சிவப்பையுடையனைக் கொண்டு, பிரான் - உபகாரகனுயிருப்பவன்.

நிலைமின்=ஸ்திரமாயிருக்கும் மின்னல்கள்.

72 2. 5. 1. அம்தாமத்து - அழகிய ஸ்தானமான பரமபதத்தில் (செய்யும்) அன்பு செய்து - அன்பை (என்னிடம்) செய்து, என் ஆவி சேர் - என் ஆத்மாவிலே வந்து சேர்ந்தவனை, அம்மானுக்கு - ஸ்வாமிக்கு, அம் - அழகிய தாமம் - மாலையை உடைத்தான, வாள் முடி - ஒளி பொருந்திய கிரீடம், சங்கு ஆழி - சங்கு, சக்கரம், நூல் - யஜ்ஞோபவீதம், ஆரம்-ஹாரம் (இவை) உள - இருக்கின்றன.

அஞ்ஜனகிரி - மைமலை.

திருக்கையில் ஆழ்வார்கள் - திருக்கைகளில் இருக்கும் சங்கம் சக்கரம் என்னும் ஆயுதாழ்வார்கள்.

ஆழ்வார்களைப் பார்த்து, [73]'சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்பு'வது;

பரந்த திருப்பாற்கடலிலே மாம்ஸிய-கூர்ம்ய-ருசிகள் போலே திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே வாசல்வஸௌஷுலம் களுக்கு வகுத்த கல்யாணகுணங்களைப் பார்த்து, [74]"உயர்வற உயர்நலமுடையவன்," [75]"வல்வினையேனை ஈர்கின்ற *குணங்களையுடையா"ன் என்பதாய்;

†அந்த ஸீலாதிகுணங்களாலும் ஸீதளங்களான [76]'தூதுசெய் கண்'களாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டுக் கொண்டு, ஸ்ரீமங்கோவன் நிற்கிற வாதவீதத்தளவும் சென்று, [77]"வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய்! அருளு நின் தாள்களை எனக்கே" என்ன,

---

* குணங்களையுடையாய்—வ. † அநந்தஸ்ரீலாதிகுணா—க.

73 7. 2. 1. சங்கு சக்கரங்கள் என்று கைகூப்புவன் என்பது—க

74 1. 1. 1. உயர்வு - (மற்றவஸ்துக்களினுடைய) உயர்த்திகள் எல்லாம், அற - இல்லையென்று சொல்லலாம்படி, உயர் - உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை உடையவன்.

75 8. 1. 8. வல்வினையேனை - (உம்முடன் சேரமுடியாமல்செய்கிற) ப்ரபல பாபத்தையுடையவனான என்னை, ஈர்கின்ற - பிளந்து பீடிக்கிற, குணங்களையுடையான் - (ஸௌலப்யம், ஸௌந்தர்யம் முதலான) குணங்களையுடையவன்.

76 9. 9. 9. தூதுசெய் கண்கள் - தூதன் வேலையைச் செய்கிற கண்கள் (பேச்சாலே தன் அபிப்பிராயத்தை ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவிப்பதைக் கண்களாலேயே அப்படித் தெரிவித்தல்.)

77 8. 1. 9. வான் - பரமபதத்தில், உயர் இன்பம் - அளவற்ற ஆநந்தத்தை, மன்னி - ஸ்திரமாய் உடையவனாய்க் கொண்டு, வீற்றிருந்தாய் - உன்னுடைய பெருமைதோற்ற எழுந்தருளி இருக்கிறவனே! நின் தாள்களை - உன் திருவடிகளை, எனக்கு அருளு - தந்தருளவேணும்.

அவனும் இரங்கி, [78]'வாசம் செய் பூங்குழலா'ளும் கந்தவதியுமான நாச்சிமார் கரதலங்களுக்கும் பரிமளம் கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூ முடிசூட்டி, [79]"தேஷாமபி நமோ நம:" என்று எல்லை உள்ளளவும் *செல்ல அடிப்பட்ட கைங்கர்ய-ஸாம் ராஜ்யத்திற்கும் கடவனுக்க;

இவனும் [80]'தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்த்து, நின் தாளிணைக் கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை †அருள்"

---

*செல்ல அப்படிப்பட்ட—க. †அருள் என்ன—க.

78 10. 10. 2. வாசம் செய் - (ஸர்வகந்தனான உன் திருமேனிக்கும்) பரிமளத்தைக் கொடுக்கிற, பூங்குழலாள் - அழகியத் திருக்குழல்களையுடைய ஸ்ரீதேவி, கந்தவதீ - வாஸனையையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய பூதேவி.

79 விஷ்ணோர் தேவாதிதேவஸ்ய ஜகந்நாதஸ்ய தீமத:
ப்ரணாமம் யேऽபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ॥
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 53.) (முத்கலோபாக்யானம்.
தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமித தேஜஸ: ।
ப்ரணாமம் யேபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ॥
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 55; பார. சாந்தி. 46. 130.
தேஷாமபி - பகவானை நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கும், அவர்கள் ஸம்பந்தபெற்றவர்களுக்கும் என்னுடைய நமஸ்காரம் (இருக்கட்டும்)

80 3. 2. 4. மற்று எங்கும் - (உன்னை யொழிந்த) மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும், தாழ்ச்சி - தாழ்வதை (அதாவது வணங்குவதை), தவிர்ந்து - விட்டுவிட்டு, நின்தாளிணைக் கீழ் - உன் திருவடிகளின் கீழே, வாழ்ச்சி - வாழ்வை (அதாவது கைங்கர்யத்தை), யான் சேரும் வகை - நான் அடையும் வகை, அருள் - அருளவேணும்.

என்ற மநோரதம் தலைக்கட்டி, [81]"தன்னுருவாய் என் உருவில் நின்ற எந்தை தளிர்புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே," [82]"கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே," [83]"திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்" என்று அம்ருதஸாகரத்திலே அழுந்தினாற் போலே ஸாநந்தநிர்ப்பரனாய் அநுபவரஸம் ப்ரேரிக்க, [84]"பற்றிலார் பற்ற நின்ற" திருவடிகளையே அவலம்பநமாகக் கொண்டு பர்யங்கத்தின் மேலே ஏற;

இவனை, [85]'தாயும் தந்தையுமாய்' அளிக்கும் [86]'தண் தாமரைக் கண்ணன்' அங்காகதகுமாரந்யாயத்தாலே

[81] தி. நெடு 1. தன் உருவாய் - தனக்கு அஸாதாரணமான ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனாய், என் உருவில் நின்ற - என் சரீரத்திலே நின்றவனாய், எந்தை - என்க்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய, தளிர் புரையும் திருவடிகள் - தளிரையொத்த திருவடிகள், என் தலை மேலவே - என் தலையிலே இராநின்றன.

[82] 4. 9. 9. கூட்டரிய - (எவ்வளவு பெரியோராலும் தன் யத்னத்தால் மட்டும்) சேர்த்துக்கொள்ள அரிய, திருவடிக்கள் - திருவடிகளை, கூட்டினை - (நான் சேரும்படி என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் கண்டேனே - (அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து.)

[83] பெரி. தி. 5. 4. 7. திரு - அழகு, பொலிந்த - மிக்கிருப்பதாய் சே அடி - ருஜுவான திருவடிகள், என் சென்னியின் மேல் - என் தலையின்மேலே, பொறித்தாய் - அடையாளமிட்டாய்.

[84] 7. 2. 7. பற்று இலார் - வேறொரு ரக்ஷகனின்றியிருப்பவர்களும், பற்ற - ஆச்ரயிக்கும்படியாக, நின்ற - அசரண்யசரண்யமாய் இருந்த. அவலம்பநமாக - பிடிப்பாக.

[85] 1. 10. 6. (அளிக்கும் - க்ருபைபண்ணி அருளும்)

[86] தி. மொ. 7. 1. 9. தண் - குளிர்ந்த, தாமரைக்கண்ணன் - செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடையவன். அங்காகத - மடிமேல் வந்த, குமாரந்யாயத்தாலே - புத்ரனைக் கொஞ்சும் முறையிலே.

சுநுசொலித்து, இவனை ஸஹஜ-ஸௌஹார்த்தாலே *"தன்மை பெறுத்தித் தன்தாளிணைக் கீழ்க்" கொண்டு, ஸர்வசேஷியான தான் பெற்ற பேற்றை இவனையிட்டுப் பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், 'நீர் ஆராய் இருக்கிறீர் ?' என்று கேட்க;

இவனும் தனக்கு [87]'அவன் எவ்விடத்தான் ? யான் ஆர் ?' என்ற நிலையைக் கழித்து, நித்யஸம்ஸாரிகள் நிலையினின்றும் நித்யஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக் கைம்மாறு அற்று, தான் தெளிந்தபடியே விண்ணப்பம் செய்யத் தொடங்கி;

அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின அடியேன் தேவரீருடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமாகிற [88]'அளப்பரிய ஆரமுத'க் கடலிலே [89]"சுவிஹாமெந

*3. 7. 7. தன்மை - (இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே உண்டான) தன்மையை, பெறுத்தி-அடையும்படி செய்து (ஸ்வ ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தைச் செய்து), தன் தாளிணைக் கீழ்கொண்டு - தன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொண்டு.

87 5. 1. 7. அவன் - (ஸர்வஜகதீசுவரனும் சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவனுமான) அவன், எவ்விடத்தான் - எந்த இடத்திலுள்ள வன்? (அவன் எங்கே?) யான் ஆர் - ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற நான் எங்கே?

88 தி. நெடு. 14. அளப்பரிய - அளப்பதற்கு அரிதான, ஆர்-பரி பூர்ணமான, அமுதக்கடலை - அம்ருதஸமுத்ரத்தை.

89 சாரீரகஸூத்ரம் 4. 4. 4. த்ருஷ்டத்வாத் - உபாஸநத்தால் தன் ஆத்மா பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்று கண் டிக்கிறபடியால், (முக்தன் பரமாத்மாவை 'நான் ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்' என்று) அவிபாகேந - பிரிவில்லாமலேயே (அநு பவிக்கிறான்.)

ஹ்ருஷ்டஶ்வாஸ:” என்னும்படி ஸப்ரயத்ந ஸவிஶேஷணமாய்க் கொண்டு அழுந்தினேன்.

[90]‘உலகங்களுக்கெல்லாம் ஒருயி’ரான தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபமும் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளும் போகத்தாலே போகமுமாம்படியான உண்மை தெளிந்தேன்;

தனித்து எனக்கொரு பேரிடவொண்ணாதபடி உகார விவரணத்தில் சொன்ன ‘தாஸஸஹதன்’ என்கிற பெயரில் நிலை நின்று, ஸ்வரூபாநுரூப கைங்கர்யத்திற்கு விலக்கில்லாத ஸம்பந்தாஸ்வாதநமும் பெற்றேன்;

[91]‘வானுளார் பெருமா’னை தேவரீரோடே ‘தேனும் பாலும் நெய்யும் *கன்னலும் அமுதும் ஒத்துக் கலந்து, ஒருபடிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே [92]‘உள்ள உலகளவும் யானுமுள’னாய் நின்று, [93]‘பொன்னுலகும்’ ‘புவனி முழுதும்’ கைங்கர்யோபகரணமாகக் கைக்கொள்ளப் பெற்றேன்;

---

*கன்னலும் அமுதமும் ஒத்து—க. [90] 8. 1. 5.

[91] 2. 3. 1. வானுளார் பெருமானை - நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவரான (உம்மோடே), தேனும் பாலும் நெய்யும், கன்னலும் - சர்க்கரையும். அமுதும் ஒத்து - அம்ருதமும் போல இவற்றினுடைய ரஸங்களெல்லாம் உண்டாம்படியாகக் கலந்து

[92] பெ. அந். 76. உள்ள உலகளவும் - இருக்கிற லோகங்களெல்லாவற்றிலும், யானும் - நானும், உளனாய்-இருக்கிறவனாய். (அதாவது தடையின்றிப் பரவுகிற தர்மபூதஜ்ஞானத்தினால் ஸர்வ ஜகத்தையும் வ்யாபித்து என்றபடி.)

[93] 6. 8. 1. பொன் - எப்போதும் ஆசைப்படத்தக்க, உலகும் - பரமபதமும், புவனி முழுதும் - பூமி முதலிய எல்லா லோகங்களையும் (அதாவது நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி இரண்டையும்).

லோகத்தில் ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஐஶ்வர்ய-கைவல்ய-ரஸங்களெல்லாம் என் அநுபவரஸத்தில் திவலை என்னும்படி தெவிட்டாத அனுபவம் பெற்று [94]ஹொகூாவுமாய் ஹொமாஞுமானேன். [95]'வானக் கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறு இல்லை' என்னும்படி வேதங்கள் மீண்ட நிலமெல்லாம் [96]மெய் யுணர்ந்து கவி பாடும் கருத்துடையேனானேன்; மேல் இனி '[97]மீளாவடிமைப் பணி கொண்டருளவேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய;

இப்பாசுரங்களைக் கேட்டருளின ஶ்ரிய:பதி மூலை பிரியமாட்டாத ஊஜுனை வாத்துனுடைய முதல் வார்த்தையைக் கேட்டாற் போலே உகந்து; [98]'யஉவாஜ

---

[94]போக்தாவும் போக்யமும் - உபயவிபூதி விசிஷ்டனான பரமாத்மாவை முக்தன் அனுபவிப்பதால், இவன் போக்தாவாகிறான்; பரமாத்மா இவனை அனுபவிப்பதால், இவன் போக்யமுமாகிறான்.

[95] 4. 5. 9. வானக்கோனை - ஶ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு நாதனான பகவானை கவி சொல்லவல்லேற்கு - கவி பாடவல்ல எனக்கு, இனிமாறு - இனி ஒப்பு இல்லை?

[96]மெய்யுணர்ந்து - உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்து, கவிபாடும், கருத்துடையேனானேன் - எண்ணத்தையுடையவனானேன்.

[97] 9.8.4. மீளா - திரும்பி வருதல் என்பது இல்லாத, அடிமைப் பணி - கைங்கர்யம்.

[98]வகஶஹ ஶவஹ்ா ஹவஹம் ஹாஜாஞுூம
தவ வி்யம் யாஉ யதீயஜநஹஜெ்ீ।
ஜமகூ ஸஉஷ்ம் யஉவாஜுவஸம் ஶ்ரூயம
யஉஶஹஉஹொயிஊஉஜ்வூவாஙீ வ॥ (ஸ்தோத்ர.ரத்னம்.37.)

𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂," 99"𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌂," 100"𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑍂𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮

(எவளுக்கு உம்முடைய திருமார்பு வாஸஸ்தாநமோ, எவள் அவதரித்த இடமான க்ஷீரஸமுத்ரம் உமக்கு இஷ்டமான இருப்பிடமோ;) ஸகல ஜகத்தும் (தங்களுடைய ஐசுவர்யம் முதலான பெருமைகளை அடைவதற்கு) எவளுடைய கடைக் கண்களை ஆச்ரயித்திருக்கிறதோ, அதாவது எல்லாம் எவள் அதீனமோ, (எவளை அடைவதற்காக) விஷ்ணுரூபியான உம்மால் ஸமுத்ரம் கடையப்பட்டதோ, பிறகு ராமாவதாரத்தில் அது கட்டப்பட்டதோ (அப்பேர்ப்பட்ட பிராட்டியுடன் நீர் எழுந்தருளியிருக்கிறீர்.)

99 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑌤𑌾𑌦𑌶𑍇𑌷𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍀𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌿𑌕𑌪𑌦𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌤𑌦𑌿𑌙𑍍𑌗𑌿𑌤𑌪𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑍋
𑌵𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌖𑌿𑌲𑌂
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑍇𑌯𑌂 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑌦𑌾
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍈𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 ॥

(ஸ்ரீஸ்தவம் 1) (ஸகல ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும், ஸ்வர்க்கம், நரகம் மோக்ஷம் இன்னும் மற்ற போகங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்யும்போது பகவான்) எவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து, (அவளுடைய இங்கிதப்படியே செய்கிறானே, அந்த லக்ஷ்மீ க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கட்டும். அப்படி பரஸ்பரம் ஒற்றுமையில்லாவிடில் இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான க்ரீடைகள் ஆநந்தத்தைத் தருவதாக ஆகாதல்லவா !)

100 𑌨𑌮𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌯𑌕𑍍𑌯𑍈 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑍂𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ।
𑌈𑌶𑍇𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌨𑌿𑌮𑍍𑌨𑍋𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ॥

(ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவம் 1-7). எவளுடைய புருவங்களினுடைய அசைவுகளினால் (இவ்வுலகமானது ஆள்பவன் ஆளப்படுமவர்கள் என்கிற பேதத்தால் உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயும் இருக்கிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீரங்க நாய்ச்சியாருக்கு நமஸ்காரம்.

ஹேதஃ'' *என்னும்படி இருக்கிற [101] "அஸ்து தே" என்னும் அகிலஜகந்மாதாவின் திருமுகத்தைப் பார்க்க, இருவரும் ஸகஹ்ருதயராய்க் கொண்டு கடாக்ஷிக்க, பரமசேஷி [102] "திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று;

ஸ்தஸ்வஸ்வஜ்ஞனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை யெல்லாம் அவன் தன்னைப் போலே அஸஞ்சிதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய அநவ்ருத்தி அவிச்சேதயான படியாலே வரஸக்தியனாய்;

ஸாக்ஷாத்காரா நவ்ருத்தியாலே வரஜ்ஞாநயனாய், உத்தரோத்தரஸாதிநிவேசத்தாலே வரஜ்ஞக்தியனாய் இப்படிப் பரிபூர்ணமாய் உத்தரவயிரஹிதமாய் விசஷதமாய் அநந்யப்ரயோஜநமாய் அநவயிகப்ரியமான ஹமவநாலவத்தாலே வந்த நிரதிசயப்ரீதியாலே [103] "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை''யை உகந்து, [104] "ஸகயா'' என்று தொ

---

*என்னும்படியாயிருக்கிற அகிலஜகன்மாதாவின்—ம.

101 சரணாகதிகத்யம். நீ பிரார்த்திக்கிறபடியே உனக்கு எல்லாம் உண்டாகட்டும்.

102 9. 2. 1. (பகவானுடைய) திருவருளும் - கிருபையையும், பங்கயத்தாள் திருவருளும் - பிராட்டியினுடைய கிருபையையும்

103 3. 3. 1. ஒழிவில் காலமெல்லாம் - முடிவில்லாத காலமெல் லாம், உடனாய் மன்னி - பக்கத்திலேயே ஸ்திரமாக இருந்து வழுவிலா அடிமையை - ஒன்றும் நழுவாதபடி எல்லா அடிமைகளையும் (அதாவது ஸர்வகால-ஸர்வதேச-ஸர்வாவஸ்த - ஸர்வவித-கைங்கர்யங்களையும்.

104 சாந்தோ. 7. 26. 2. ஸ ஏகதா பவதி, த்ரிதா பவதி பஞ்சதா, ஸப்ததா.

முக்தனான ஜீவன் ஒரு சரீரத்தைக் கொண்டவனாயும், மூன்று,

டங்கி ஓதுகிற அநியத அபரிமித அப்ராக்ருத ஸத்வமய விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, 105"மொய்ம்மாம்பூம்பொழி" லிற்படியே ஸம்ஹர்ஷ க்ஷோபாதிகளைப்பண்ணிக் காட்டியும்; 106"பர்யேதி" என்னும்படி வலம் செய்து நாளும் மருவியும், ஸஜாதீயரூபரான *ஸம்பந்த பாந்தவாதி விசேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டியும்; அன்று ஈன்ற தேநு வத்ஸத்தைப் போலவும், அத்தேநுவை வத்ஸம் போலவும்; ஸத்வத்தை நிழல் போலவும்; சேஷிபோம் வழியெல்லாம் அநுயாநம் பண்ணி; 107'இருள் தருமா ஞாலத்துள்' ஈச்வரன் அவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகள் பிறவாதபடி அவன் தன்னைப் போலே வந்து போயும், ஸூரி

ஐந்து, ஏழு, (இவ்விதம் பல) சரீரங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிறான். அநியத - காலம் தேசம் இவற்றால் வரையறுக்கப் படாத, அபரிமித - கணக்கற்ற, சுத்த ஸத்வமயமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு.

*ஸம்பந்தபாந்தவாதி விசேஷங்களைக் கொண்டு—க.

105 3. 5. இத்திருவாய்மொழி பகவத் குணங்களை அநுபவித்து, அந்த ஸந்தோஷத்தினாலே அந்த குணங்களைச் சொல்லி உலகத்தார் சிரிக்க ஆடியும் பாடியும் ஆநந்திக்குமவர்களுடைய பெருமையையும், அப்படிச் செய்யாதவர்களுடைய தாழ்மையையும் பற்றிக் கூறுகிறது.

106சாந்தோ. 8. 12. 3.

2. 10. 8. வலம் செய்து - ப்ரதக்ஷிணம் முதலான ஸகல அநுகூல காரியங்களையும்செய்து, நாளும் - எப்போதும், மருவியும் - கூடியும்.

தேநு - பசு. வத்ஸம் - கன்று; ஸத்வம் - பிராணி.

107 10. 6. 1. இருள்தரு - (இருக்க இருக்க) அக்ஞானத்தைத் தருவதான, மாஞாலம் - பெரிய உலகத்தில்.

ஸர்வஸமர்ப்பணாதிகளைப் பண்ணி [108] 'சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தி'யும்;

இப்படி ஸ்வாமி உகந்த ஸர்வவிதகைங்கர்யஸம்பத்தை ஸர்வதேசஸர்வகாலாதிகளிலும் உசிதமாக உகந்து; [109] 'ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற மநோரத பூர்த்தியாலே அநாதிகாலம் இழந்ததெல்லாம் [110] படியெடுத்தது என்னலாம்படி சரமவயஸி காலாநுஸந்தாநநிஷ்டராய்; ப்ராக்ருதிகங்களைக் கழித்து ஸமவஸ்தாநங்களிலே [111] பிணைகொடுக்கிலும் போகவொண்ணாத

---

108 திருப்பல்லாண்டு 12.

109 பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்

ப்ரசாந்தநிச்சேஷமநோரதாந்தரஃ ।

கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கரஃ

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவிதஃ ॥

(ஸ்ரீஸ்தோத்ரரத்நம் 46.) (இடைவிடாது உம்மையே அநுஸரித்துச் சென்றுகொண்டு, உம்மையொழிந்த விஷயங்களில் மனோவ்யாபாரங்களையெல்லாம்அற ஒழித்து, நாதனோடுகூடின ஜீவனையுடையவனாய் (அதாவது உயிரை ஸப்ரயோஜனமாக்கி) ஏகரூபமாய் உள்ளதும் எப்போதும் இருப்பதான கைங்கர்யத்தைச் செய்பவனாய் என்று கொல் நான் (உம்மை) மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன் ?

110 படி எடுத்தது - ப்ரதிநிதியாக எடுத்தது, அதாவது அநாதி காலமாய் இழந்ததையும் சேர்த்துப் பிரதிநிதியாக அடைந்தது என்னலாம்படி.

111 பெரி. தி. 4. 5. 2. பிணைகொடுக்கிலும் - ப்ரதிநிதியாக (ஜாமீனாக) நித்யமுக்தர்களைக் கொடுத்தாலும்.

படி துவக்குண்டு; [112] மேலாத் தேவருடனேகூடி மேவி, மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அனுபவிக்கும்.

அடலுரகம் உண்டுமிழ்ந்த அருக்கன் போல
 அழுக்கடைந்து கழுவியநல் தரளம் போலக்
கடலொழுகிக் கரை சேர்ந்த கலமே போலக்
 *காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்த களிறே போல
மடல்கவரும் மயல்கழிந்த மாதர் போலக்
 வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார் போல
உடல்புதலா உயிர்மறைக்கும் மாயை நீங்கி
 உயர்ந்தபதம் ஏறிஉணர்ந் தொன்றி னோமே.
19.

மண்ணுலகில் மயல்தீர்ந்து மனம் தளும்பி
 †மன்னாத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
 கடும்சிறைபோய்க்கரையேறும் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
 விண்ணவர்தம் குழாங்களுடன் வேதம் பாடி
பண்ணுலகில் ‡படியாத இசையில் பாடும்
 பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20.

---

[112] 5 1. 8. மேலாத் தேவருடனே - நித்யஸூரிகளோடு கூடி,
 மேவி - விருப்பத்து
 மீட்சியில்லாத - புநராவ்ருத்தி இல்லாத
 வாழ்ச்சியை - அநுபவிக்கும்.

*காட்டுத்தீ கவர்ந்தொழிந்த களிறே—க.

†மன்னாத பயன் இகழ்ந்து—க.

‡படியாத இசையால் பாடும்—ம, வ.

மாளாத வினையனைத்தும் மாள நாம்போய்
வானேறி *மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி ஆடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதம் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத பேரடிமைக் (கு) அன்பு பெற்றோம்
மேதினியில் இருக்கின்றோம் விதியி னாலே. 21

ஸ்ராதாகஷ்ஹிஸஹாஹிரஸாயெவிஹிதயா
வராவநதீ நிதூ ஹஸஜஸயிவஜெ நிவநதா ।
ஷீ ஸஂவஞா ஹஶவக நாகெெ ஹஸஷா
ஷீதீஶீ ஷ்ரஷெ யஂ வரஉவஉஷொவா நவஉவீ ॥

ஸ்ரீஉஜெஷ நாயஷூயஞஶாா:
ஷூஹாவஷி து ஶிஉ ॥
வநதாத நவவவயாதஂ
ஸாஷூஂ வரஉவஉஹஉஷொவாந ॥

ஐதி
ஸ்ரீ வரஉவஉஷொவாநெ
நவஉஂ
வராஹீவவ ॥

---

*மலர் மகளார் அன்பு பூண்டு—ம.

ஜ₃தி

கவிதார்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலினே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥*

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.-க

*கவிதார்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலினே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ப்ரமாண வசநாநி ॥

*இக் குறியிட்டவை ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்படாமல், தன் வாக்யம் போல் எடுக்கப்பட்டவை—ஸ்ரீ.

†ஜஜாஞரவஸஹஸெ ஷ யா வஜிஹ்ராவிதா ஜ்ரணாஃ।
தாஜெவ ஹஜதெ ஜஞஃ உவஜெஶொ நிரயஹ்ர்கஃ ॥

தமிழ் பிரமாணங்களின் ஸூசிகை.

ப்ரமாண ஸங்க்ரஹம்.

1. ஸம்ஸ்க்ருதம்.

[உபதேஶோ நிர்யுக்த: இதி. ஸூ. 2.32. 5.]

ப்ரமாணஸங்க்ரஹம்.

ii தமிழ்

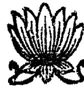
* பக்கங்களில் ப்ரபந்தத்தின் நாமமில்லாமல் இருக்கும் எண்கள் திருவாய்மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிரமாணங்களைக் கூறுவன.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

பரமபதஸோபானப் பாசுரங்களின் ஸூசிகை.

சுலோகங்கள்

பதஸூசிகை.

பெயர் குறிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்.

உபாக்யானங்கள்.

---

[1] தர்மபுத்திரன் நரகமார்க்கத்தின்படிகளைக் கேட்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தது:— (விஷ்ணுதர்மம், அத்யாயம் 47)

'நரகம், அதன் மார்க்கம், அதிலிருந்து தப்பும் வகை எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று தர்மபுத்ரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் இருபத்தொருவிதமான நரகங்களையும், அவற்றின் வழியையும் கூறினான். கிருஷ்ணன் கூறிவரும்போதே நரகத்தின் கொடுமையைக் கேட்கவும் ஸஹிக்கமாட்டாமல் யுதிஷ்டிரன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான்.

[illegible]—

[[illegible] |
[illegible] || 1 ||
[illegible] |
[illegible] ||
.... 2 ||
[illegible] |
[illegible] || 5 ||
[illegible] |
[illegible] || 6 ||
[illegible] |
[illegible] |
[illegible] || 7 ||
[illegible] |

... ...

[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||
[illegible] |
[illegible] ||

[illegible]—

[illegible] |
[illegible] || 13 ||
[illegible] |
[illegible] || 15 ||]

....

[2] மதுகைடபர்களின் வ்ருத்தாந்தம்:—

விஷ்ணு ஜலத்தில் சயனித்துக்கொண்டு யோக நித்ரைசெய்யும்போது அவருடைய நாபிகமலத்தினின்றும் ப்ரஹ்மா உத்பத்தியாகி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். முன்னமேயே தாமரையின் இதழில் நாராயணனால் செய்யப்பட்ட இரண்டு ஜலத்திவலைகள் இருந்தன. பகவான் அவற்றைப் பார்க்கவே ஒன்று தமோகுணம் நிறைந்த மது என்னும் அஸுரனாகவும், மற்றொன்று ரஜோகுணம் நிரம்பின கைடபன் என்னும் அஸுரனாகவும் ஆயிற்று. உடனே கதாபாணிகளாக அவ்வஸுரர்கள் ஓடும்போது, அழகான உருவமுள்ள நான்கு வேதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிற ப்ரஹ்மாவை தாமரைமேல் கண்டார்கள். ப்ரஹ்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த வேதங்களை அபஹரித்து பாதாளத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். வேதங்களை இழந்ததனால் கலங்கின ப்ரஹ்மா நாராயணனை நோக்கி, 'வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த நேத்ரம்; வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த தனம். என்னுடைய நேத்திரமான வேதங்களை அவர்கள் அபஹரித்துக் கொண்டார்களாதலால், குருடனானேன். வேதமில்லாமல் உலகம் இருளடைந்து விட்டது. நானும் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய முடியாதவனாய் இருக்கிறேன். என்னை ரக்ஷியும்' என்று பிரார்த்தித்தான். உடனே பகவான் ஸர்வதேவ—ஸர்வலோகமயமான சிறந்த ஹயக்ரீவ ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்து ஸாமாவயவமான உத்கீத ஸ்வரத்தைச் செய்தார். அஸுரர்கள் வேதங்களைக் கட்டி ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்கள் அப்பால் சென்றபோது பகவான் வேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ப்ரஹ்மாவிடம் கொடுத்தார். ஒன்றையும் காணாமல் திரும்பிவந்து மதுகைடபர்கள் வைத்தவிடத்தில் வேதங்களில்லாமலிருக்கவே கோபம்கொண்டு அவற்றைத் தேடினார்கள். பகவானைக் கண்டு அவருடன் யுத்தத்திற்குச் சென்றார்கள். பகவானும் அவர்களைக் கொன்று ப்ரஹ்மாவையும் வேதங்களையும் ரக்ஷித்தான்.

(பாரதம் சாந்தி பர்வம் மோக்ஷதர்மம் அத்யாயம் 357.)

[3]வைதிகன்புத்ரர்களைக் கொண்டுவந்தது:—

இது பெரியாழ்வார் திருமொழி 1. 5. 7. 'துப்புடையார்கள்' என்னும் பாட்டிலும்; 4. 8. 2. 'பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த' என்பதிலும்,

திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழி 5. 8. 8. 'வேதவாய் மொழி அந்தணன்' என்பதிலும்,
நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி 3. 10. 5 'இடரின்றியே' என்பதிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இடரின்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லாவுலகும் கழியப்
படர்புகழ் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடனேறத் திண்தேர் [கடவிச்
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் [பிள்ளைகளை
உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரி [லனே.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயித்த வைதிகன் என்றிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்திரீ ஸூதிகாக்ருஹத்தில் பிரஸவிக்கப் பிரஸவிக்க, நாய்ச்சியார் 'ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத சக்தி பரிஜ்ஞம் காணவேணும்' என்றும், 'க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகை அங்கே காணவேணும்' என்றும் நசையால் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் கிடவாதபடி தங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே பெறப்பெறக் கொண்டுபோய் அங்கே இட்டுவைக்க; அதறியாதே அவளும் சோகார்த்தையாய் பின்னையும் தன் ப்ரஸவகாலத்திலே பர்த்தாவைப் பார்த்து, 'என்பிள்ளைகளெல்லாரும் இப்படிப் போவானேன் ?' என்று க்லேசித்துக் கேட்டாள். அவ்வளவில் ப்ராஹ்மணனும் ஏகாஹ தீக்ஷையான க்ரதுவிலே உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, 'என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள்; பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகா நின்றது; அவள் இப்போது ஆஸந்நப்ரஸவை, இப்பிரஜையை நோக்கித் தரவேணும்' என்ன, 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, 'தீக்ஷிதரான தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ ? நான் போய் பரிஹரித்துப்போருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன் சொல்ல, 'அப்படியே செய்யலாகாதோ ?' என்று ஸ்மிதம் பண்ணி அருளிச் செய்ய, அர்ஜுனனும் ப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஸூதிகாக்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றும் உட்

பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணுதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டி காத்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அவள் ப்ரஸவித்த பிள்ளை ஆகாசத் திலே கதறிக்கொண்டுபோக, ப்ராஹ்மணன் 'க்ஷத்ரியாதம' உன்னுலேயன்றே பிள்ளை போக வேண்டிற்று, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றே கெடுத்தாய்' என்று பர்த்ஸித்து க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர, பகவானும் 'இவனைவிடு, நான் உன் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்து தருகிறேன்' என்ன அவன் இசையாதபடியாலேப்ராஹ்மணனையும்அர்ஜுனனையும்கூடத் தேரிலேகொண்டு ஏறி, அர்ஜுனனைத் தேரைக் கடத்தச் சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகுபடும்படியாக கார்யரூபமான தேர் காரணரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிற இடத்தில் உருக்குலையாதே தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாப்போலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன்னிலமாகையாலே தானே போய்ப் புக்கு, நாய்ச்சிமார் அங்கே அழைப்பிட்டு வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் மீட்டு, தீக்ஷிதனுய் நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்திற்கு முன் ப்ராஹ்மணனிடம் பூசின மஞ்சளும் உடுத்தினபட்டும் இட்டசவடிப் பூணூலும் இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றும் குறையாதபடி குழந்தைகளைச் சேர்ப்பித்தான்.

['பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனுர்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ?' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'ரிஷி புத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றேடே பிறப்பர் காணும்' என்று அருளிச் செய்தார்.]

(பூர்வர்களின் வ்யாக்யானத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது—ஸ்ரீ.)

புண்டரீகன் முக்தி பெற்ற ப்ரகாரம்.

பத்மபுராணம் ஆறுவது உத்தரகண்டத்தில் 214, 215-அத்தியாயங்களில் இந்த்ரப்ரஸ்தத்திலுள்ள புஷ்கரமாஹாத்ம்யத்தைக் கூறுமிடத்தில் ஒரு புண்டரீகோபாக்யானம் இருக்கிறது. அதில் புண்டரீகனைப் பற்றிய கதை பின் வருமாறு:

புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் புஷ்கரதீர்த்தத்தின் பெரு மையைக் கேட்டு, 'என் வீட்டில் மாகமாஸத்தில் விஷ்ணு தன் உருவத்தோடு வஸிக்கவேண்டும்' என்கிற விருப்பத்தோடு அதில் ஸ்நானம்செய்தான். பிறகு தை மாதம் பௌர்ணமியன்று பகவான் புண்டரீகனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். ஸகலோபசாரங் களுடனும் புண்டரீகன் அவரை வரவேற்றபோது, பகவான் 'என்னை விரும்பி நீ புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்தபடி வந்தேன நீ கங்கையில் மாகஸ்நாநத்தைச் செய்து, அதன் முடிவில் புஷ்க ரத்தில் மறுபடியும் ஸ்நாநம் செய். ப்ரயாகையில் மாதம் முழுவ தும் ஸ்நான செய்தால் உண்டாகும் பலன் புஷ்கரத்தில் ஒருநாள் ஸ்நானத்தாலேயே கிடைக்கும்' என்று சொன்னார். அப்படியே அவன் கங்கையில் ஒருமாதம் ஸ்நானம்செய்து, பகவானைப் பூஜித் துக்கொண்டிருந்தான். மாசி மாதம் பௌர்ணமியன்று பகவான் கருடனோடு கூடவந்து அவனையும் அதன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்வித்தார். உடனே புண்டரீ கனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு திவ்ய ஜ்யோதிஸ் கிளம்பி பகவா னுடைய திருவடிகளில் அந்தர்ப்பவித்தது.

ஸ்ரீ நாரத உவாச—(பத்மபுராணே உத்தரகண்டே 215

மாஸமாத்ரம் ஸ தேவேந்த்ர (விஷ்ணு:) ப்ராஹ்மணேந்த்ர

(புண்டரீகம்) நயேத்ர (ஶிஷ்ய:) தம் । ததோ(ந்த்ர)

ஸ்நாபயாமாஸ ஸர்வதீர்த்தேந்த்ரம் (புஷ்கரம்) த்வராந்வித: ॥

புண்டரீகஸ்ய தேஹாத்து தேந தத்ர மஹாத்மநா ।

ஸம் ஜ்யோதி: ஸுநிர்கத்ய கோவிந்தசரணே விஶத் ॥47॥

மாகம் புஷ்கரதீர்த்தேஷு ஸ்நாநம் ஸர்வபாபக்ஷயம் ।

ஸ்நாநேந புண்டரீகஸ்ய மோக்ஷ: ஸாயுஜ்யமீஶ்வரே ॥48॥